

บทที่ 2

ต้นฉบับและบทแปล

Six contes

เรื่องสั้นหกเรื่อง

NAKI LE *KOUROUMA*

Devant la succursale que la banque Bradford, de Chicago, avait installée à Kobe, se tenait une station de *kouroumas*¹.

Ils étaient une vingtaine. Les uns, assis entre les roues de leurs voiturettes, somnolaient, les yeux mi-clos, et l'on voyait sous les paupières baissées leurs prunelles luire comme des gouttes d'eau morte. D'autres, appuyés aux brancards et les reins déjà ployés pour la course, échangeaient des paroles gutturales.

Tous guettaient fiévreusement le signe du client qui leur donnerait les quelques *sens* nécessaire à l'achat du bol de riz et de la coupe de saké. De temps en temps, l'un d'entre eux, plus attentif ou plus rapide, se jetait au galop et, décrivant une courbe légère, s'arrêtait devant un gros Japonais vêtu de kimonos sobres ou devant un étranger qui, nonchalamment, montait dans la voiture.

Naki avait beau veiller, il n'arrivait point à se trouver parmi ces heureux. Pourtant ses jambes étaient encore fermes et il avait l'œil vif, mais déjà lui faisait défaut cette promptitude animale de la jeunesse qui, seule, permet de triompher. Son souffle se faisait plus court et il sentait parfois dans sa poitrine lasse une bête acharnée et sournoise qui l'étouffait.

À quoi songeaient-ils, ses camarades et lui ? Nul n'aurait pu -- à moins d'être de leur sang -- pénétrer sous ces fronts lisses, lire au fond de ces yeux sombres et brillants, deviner l'intention du sourire qui parfois ridait ces lèvres fines sans qu'un muscle de la face bougeât. Étaient-ils las de leur métier de bêtes de trait ? L'acceptaient-ils avec la sérénité du sage ? Ou, simplement, ne pensaient-ils à rien, engourdis par le soleil d'été qui tombait d'aplomb sur leurs crânes rasés ?

¹ Pousse-pousse japonais.

นักคนลากรถ

ตรงหน้าสาขาธนาคารแบรดฟอร์ดแห่งชิคาโกที่ตั้ง ณ เมืองโกเบนนั้มี*คิวรถลากครุมา*¹ อยู่

พวกเขาที่มีจำนวนประมาณ 20 คน บางคนที่นั่งอยู่ระหว่างล้อรถลากของตนเองต่าง วงแหวนหวอนอน นัยน์ตาปริ้อ และเราได้เห็นลูกตาคำที่เปล่งประกายราวกับหยดน้ำที่นิ่งสนิท ภายใต้เปลือกตาที่หลุบต่ำ ส่วนคนลากรถคนอื่นที่จับรถลากไว้มั่นและหลังที่ค้อมต่ำเพื่อเตรียม ออกรถ ต่างคุยกันด้วยเสียงกระซิกซอกซอก

ทุกๆ คนเฝ้าสังเกตสัญญาณเรียกของผู้โดยสารอย่างกระสับกระส่าย บุคคลผู้ซึ่ง น่าจะให้เงิน*สักสองสามเซน*ที่ต้องใช้เพื่อซื้อข้าวสักถ้วยและเหล้าสักจอกให้แก่พวกเขาได้ บางครั้งบางครั้งในหมู่สารตีผู้ขับรถลากคนที่ตาไวกว่าหรือรวดเร็วกว่าเพื่อนได้ตรงรี่ไปอย่างรวดเร็วและค้อยๆ ติวงเข้าจอดเบื้องหน้าชายฉ้วนชาวญี่ปุ่นที่สวมชุดกิโมโนพันๆ หรือตรงหน้า ชาวต่างชาติที่ขึ้นนั่งบนรถลากอย่างไม่สนใจใยดี

แม้ว่านักก็ได้คอยสอดส่ายสายตาก็ตาม เขาก็ไม่ค่อยมีโอกาสอยู่ในกลุ่มผู้โชคดี เหล่านี้ได้ อย่างไรเสีย ขาสองข้างของเขายังแข็งแรงและเขามีสายตาที่ปราดเปรียว แต่เขาขาด ความแคล่วคล่องแบบสัตว์ของคนหนุ่มซึ่งสิ่งนี้เท่านั้นที่จะทำให้เขาชนะได้ เขายังหายใจหอบถี่ขึ้น และบางครั้งก็รู้สึกวุ่นวายในอกที่อ่อนล้าของเขามีสัตว์ร้ายที่คุกคามเขาอยู่ลึกๆ ซึ่งทำให้เขาหายใจไม่ ออก

ตัวเขาและเพื่อนๆ กำลังคิดฝันถึงสิ่งใดอยู่หรือ คงจะไม่มีใครหยั่งเข้าไปจนถึงภายใต้ หน้าผากที่เป็นมันเหล่านี้ หรืออ่านเข้าไปให้ถึงส่วนลึกของดวงตาที่ทั้งหม่นหมองและสกุไส หรือนึก เดากการตั้งใจย้มที่บางครั้งทำให้ริมฝีปากบางเหล่านี้ยับย่นโดยที่กล้ามเนื้อบนใบหน้าไม่ได้ขยับ เขี่ยน เว้นแต่จะอยู่ในสายเลือดเดียวกันกับพวกเขา พวกเขาเหนื่อยล้าจากการทำงานเยี่ยงสัตว์ บรรทุกสิ่งของอย่างนั้นหรือ หรือว่าพวกเขายอมทำงานเหล่านี้โดยไม่ทุกข์ร้อนเพราะเข้าใจชีวิต หรือพวกเขาไม่ได้คิดอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่พวกเขาเฉื่อยชาเหตุเพราะดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันในฤดู ร้อนสาดส่องตรงมาที่หัวเกรียนๆ ของพวกเขา

¹ ยานพาหนะชนิดหนึ่งของญี่ปุ่นมี 2 ล้อใช้คนลาก

Tout à coup, ce fut comme un orage. Ils se ruèrent vers le perron de la banque, gesticulant, hurlant des syllabes heurtées et rauques.

Une jeune femme venait d'y apparaître et les cris de la meute s'adressaient à elle. Chacun des coureurs espérait, par une clameur plus stridente, mériter son attention.

Devant ces visages convulsés, ces prunelles brûlant d'une supplication forcenée, miss Evelyn Philipp eut un geste de dégoût. Car si elle méprisait avec une conviction ingénue toute peau qui n'était pas blanche, elle nourrissait une répulsion particulière pour les animaux à forme humaine qui traînaient les voyageurs à travers les villes japonaises.

Elle eut même la tentation de décevoir cette troupe hurlante et de ne prendre aucun des coureurs qui s'agitaient autour d'elle. Mais il était près de midi ; une chaleur humide glissait en nappes suffocantes du ciel presque blanc ; une poussière lourde et molle couvrait les rues. Les *kouroumas* étaient indispensables.

Paresseusement, elle les examina. Ils se ressemblaient tous, vêtus de courtes vestes bleu noir, de culottes très collantes. Leurs chaussures sans talons, en toile tressée, étaient fendues près du gros orteil, ce qui leur faisait à tous des pieds fourchus de démons.

Le regard indécis de miss Evelyn tomba sur Naki. Cependant que ses compagnons continuaient à vociférer, il s'était tu, car la bête cachée au creux de sa poitrine lui avait brusquement serré le cœur. Pour ce silence involontaire, l'Américaine le choisit, car il lui parut moins avide et bestial que les autres.

Elle marcha vers lui. Aussitôt les clameurs tombèrent net ; tous ces hommes, qui, une seconde avant, semblaient possédés, s'en retournèrent vers leur station, calmes soudain et impassibles.

Miss Evelyn s'installa dans la voiturette, ouvrit son ombrelle. Une tache brune dansa dans son beau corps, riche de chair musclée et généreuse dont on suivait le jeu sous la robe de toile blanche.

ในทันทีนั้นราวกับว่าเกิดพายุขึ้นมาลูกหนึ่ง พวกเขาวิ่งกรูไปที่บันไดด้านหน้าของ
ธนาคาร พลังท่าทำโบกไม้โบกมือ บ้างก็ตะโกนด้วยเสียงกระแทกกระทั้นและแหบห้าว

หญิงสาวคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่นั่น และเสียงคนลากรถเป็นฝูงส่งเสียงเรียกหล่อนดัง
ลั่น แต่ละคนต่างหวังว่าจากเสียงตะโกนที่ดังกว่าจะได้รับความสะดวกจากหล่อน

มิสอีฟเวอลิน ฟิลลิปป์ แสดงท่าทางขยะแขยงต่อใบหน้าที่ยึดเหนี่ยวเหล่านี้ ลูกตาที่แห้ง
ผากจากการอ่อนวอนอย่างเขาเป็นเอาตายที่อยู่ตรงหน้า นั่นเป็นเพราะหล่อนหลอหลอมความรู้สึก
รังเกียจเดียวดันทเป็นพิเศษสำหรับสัตว์ซึ่งอยู่ในคราบมนุษย์ที่ลากผู้โดยสารไปทั่วเมืองในญี่ปุ่น
ในขณะที่การดูแลคนผิวสีของหล่อนนั้นเกิดจากความเชื่อมั่นที่ใส่ชื่อ

หล่อนคิดแม้กระทั่งจะแก้กลุ่มคนที่แผดเสียงร้องเหล่านี้มิให้สมหวังและจะไม่ใช้คน
ลากรถคนใดทั้งสิ้นที่วนเวียนอยู่รอบๆ ตัวหล่อน แต่เวลาเกือบเที่ยงแล้ว ความร้อนชื้นแผ่กว้างทั่ว
ท้องฟ้าที่เกือบเป็นสีขาวสร้างความอึดอัด ผุ่นหนาและอ่อนนิ่มจับไปทั่วถนนสายต่างๆ ดังนั้น *รถ
ลากครุมา* จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

หล่อนสำรวจตรวจตราพวกคนลากรถอย่างเอื่อยเอื่อย พวกเขาทุกคนดูเหมือนๆ กัน
หมด สวมเสื้อแจ็คเก็ตตัวสั้นสีน้ำเงินออกดำ กางเกงขาสั้นแนบตัว รองเท้าผ้าถักไม่มีล้น มีที่คียบตรง
หัวแม่เท้าทำให้เท้าทุกคู่ของพวกเขาเป็นดั่งกีบเท้าที่แยกออกจากกันของปีศาจ

สายตาที่สังเลขของมิสอีฟเวอลินมาหยุดอยู่ที่นั่นก็ กระนั้นก็ตาม พวกเพื่อนๆ ของเขา
ยังคงตะโกนอย่างบ้าคลั่ง เขามิ่งเจียบ เพราะสัตว์ร้ายที่ซุกซ่อนอยู่ในช่องอกนั้นบีบหัวใจของเขา
อย่างเฉียบพลัน การมิ่งเจียบโดยมิได้ตั้งใจนี่เองที่ทำให้หญิงอเมริกันเลือกเขาเพราะหล่อนรู้สึก
เขาเป็นคนตะกละตะกรามและคล้ายสัตว์น้อยกว่าคนอื่น ๆ

หล่อนเดินไปหาเขา ในทันทีนั้น เสียงที่ดังแข็งแซ่กก็หยุดก็ก พวกคนลากรถทุกคนที่เมื่อ
ชั่วชีวิตใจก่อนยังกระตือรือร้น หันกลับไปยังคิวรถของพวกตน สงบนิ่งทันทีและไม่สนใจอะไร

มิสอีฟเวอลินขึ้นนั่งบนรถลากคันนั้น กางร่ม เงาสีน้ำตาลที่ทาบบไปกับร่างกายสั้นไหว
อยู่บนร่างที่อุดมไปด้วยเนื้อและกล้ามเนื้อของหล่อน ผู้คนมองตามการโยกคลอนของสิ่งที่อยู่
ภายใต้ชุดกระโปรงผ้าลินินสีขาว

Naki, ses mains plates posées sur les brancards, attendait qu'elle indiquât l'adresse. Ce fut d'abord celle d'une boutique de soieries.

Le coureur 8. Son malaise s'était dissipé et la tête effacée entre les épaules, le dos tendu, il trottait à foulées larges, régulières et sûres. L'effort qu'il fournissait lui était si habituel qu'il ne le sentait même point ; seules, les rides qui s'enfonçaient davantage dans ses joues maigres le trahissaient.

Miss Evelyn regardait distraitement couler autour d'elle la vie de Kobe. Elle ne s'intéressait plus aux femmes serrées *d'obis* éclatants, ni au cliquetis menu des socques de bois sur le pavé, ni aux enfants attachés au dos de leurs mères, ni aux saluts cérémonieux décomposés dans les rues.

Elle avait déjà catalogué tout cela dans son esprit méthodique et, l'inventaire terminé, n'entendait point le recommencer chaque fois.

Lorsqu'elle sortit de la boutique, elle ordonna à Naki :

- Consulat d'Amérique.

Le *kourouma* reprit son élan. Les rues étroites, bordées d'échoppes, s'élargirent et miss Evelyn respira plus librement ; elle n'aimait point la vieille cité japonaise, ne se trouvait à l'aise que dans le quartier des délégations, bâti dans la ville haute, vers laquelle Naki se dirigeait.

Il allait bon train. On eût dit que sa voiturette le poussait, et la jeune fille habituée au sport, considérait avec une certaine déférence cette machine humaine si bien entraînée dans son effort et ces mollets dont les muscles dessinaient des stries précises dans l'étoffe tendue qui les couvrait.

Pourtant, le pont de la voie ferrée franchi, l'allure diminua. La montée, très dure, commençait.

มือแบนของนาวิกัจับอยู่ที่รถลากคอยให้หล่อนบอกที่อยู่ที่จะให้ไปส่ง อันดับแรกสุดเป็นที่ตั้งของร้านขายผ้าไหม

คนลากรถเริ่มออกเดิน อากาการวิ่งเวียนหายไป ศีรษะของเขาหลุบเข้าระหว่างไหล่ทั้งสอง หลังตึง เขาก้าวเท้ายาวๆ สม่่าเสมอและมั่นคง เขาค่อยรู้สึกว่าจะต้องออกแรงเนื่องจากเขาค้นเคยกับมัน มีเพียงแต่รอยย่นที่เป็นร่องลึกที่แก้มตอบๆ ของเขาที่บ่งบอก

มิสฮีฟเวอลินมองสภาพชีวิตของเมืองโกเบที่ผ่านไปรอบๆ ตัวอย่างไม่ใส่ใจ หล่อนมิได้นำพากับพวกผู้หญิงที่คาดรัดผ้าโอบิสีจัดจ้าน เสียงร้องเท้าเกี้ยวไม้คู่เล็กๆ ที่ดังกุกกับบนถนนที่ปูด้วยหิน หรือลูกน้อยที่ผูกติดกับหลังของแม่ หรือแม้แต่การค้ำบตามขนบธรรมเนียมที่หล่อนเห็นเพียงส่วนเลี้ยวบนท้องถนน

หล่อนจัดเก็บทุกๆ สิ่งอย่างเป็นระบบในจิตใจ และเป็นสิ่งที่หล่อนคิดไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่จำเป็นที่จะให้หล่อนเริ่มเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ในแต่ละครั้ง

เมื่อหล่อนออกจากร้านผ้าไหม หล่อนสั่งนากิวว่า

“ไปสถานกงสุลอเมริกา”

รถลากคูรูมา ทะยานไปเบื้องหน้า ถนนแคบๆ ที่มีร้านแผงลอยข้างทางนั้นได้เปลี่ยนเป็นถนนใหญ่ มิสฮีฟเวอลินหายใจได้สะดวกขึ้น หล่อนไม่ชอบเมืองเก่าของญี่ปุ่นเลย ไม่รู้สึกว่าผ่อนคลายเท่ากับในย่านของสถานทูต ซึ่งอยู่ทางตอนบนของเมืองที่นากิกำลังมุ่งหน้าไป

เขาไปอย่างรวดเร็ว รวากับว่ารถลากนั้นดันเขาไป และหญิงสาวผู้ที่คุ้นกับกีฬาผู้นี้ได้พินิจพิเคราะห์ด้วยความนับถืออยู่บ้างในเครื่องจักรมนุษย์ที่ผ่านการฝึกฝนความอดทนมาเป็นอย่างดีและน้องที่เผยให้เห็นเส้นชัดเจนภายใต้ผ้าแนบตัวที่ปกปิดน้องนั้นไว้

กระนั้นก็ตามท่วงทำนองนั้นค่อยๆ ซ้ำลงเมื่อผ่านพื้นสะพานข้ามทางรถไฟไป ทางขึ้นเนินที่ยากเย็นแสนเข็ญได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

Miss Evelyn changea de posture, s'accouda confortablement. Naki rapprocha davantage les épaules et bomba les reins pour attaquer la côte.

Il connaissait bien la rude pente qu'il gravissait joyeusement dans sa jeunesse. Mais ce jour-là, dès les premiers pas, il sentit avec accablement la charge de sa voiturette et l'étrangère lui parut plus lourde qu'un très gros marchand. Les brancards tiraient sur ses mains ; tout son corps était comme happé en arrière.

Il ne voulut point s'avouer cette déchéance. Raidissant les jarrets, crispant son torse, il continua à trotter. Mais il y eut un choc dans sa poitrine, le souffle lui manqua et cette douleur familière qui lui donnait une trouble angoisse le poignit de nouveau à la place habituelle, près du cœur.

Pourtant, l'idée de s'arrêter ne lui vint point. Simplement il se mit au pas.

Miss Evelyn fit un geste de contrariété. La manière d'estime qu'elle avait conçue pour le *kourouma* s'évanouit. Puisqu'il était même incapable de gravir rapidement la côte, vraiment cet homme-cheval était dénué de tout intérêt.

Le soleil à chaque instant frappait plus pesamment la terre. Ses rayons pénétraient à travers le corsage échancré de la jeune fille et coulaient en brûlantes traînées sur sa peau qui était nue sous la robe.

Elle cria :

- Plus vite.

Docilement, Naki reprit le trot. Mais la bête accrochée à sa chair réveillée complètement et jamais elle n'avait été si cruelle. Et la pente devenait sans cesse plus raide, l'étrangère plus lourde...

มิสอีฟเวอลินได้เปลี่ยนอิริยาบถ หัวข้อศอกอย่างสบาย นากียิ่งเกร็งไหล่ทั้งสองเข้าหากันและโค้งเอวเพื่อจับเกี่ยวกับทางที่เป็นเนินนั้น

เขารู้จักทางชันขรุขระที่เขาเคยได้ขึ้นไปอย่างเจ๋งร่าในวัยหนุ่มเป็นอย่างดี แต่ในวันนั้นตั้งแต่ก้าวแรกๆ แล้วเขารู้สึกทรมานกับความหนักอึ้งของรถลาก และเขารู้สึกว่าหญิงต่างชาตินั้นหนักยิ่งกว่าพ่อค้าอ้วนๆ คนหนึ่งเสียอีก รถลากนั้นถ่วงมือเขาไว้ ร่างกายทุกส่วนของเขาเหมือนกับถูกถ่วงรั้งไว้จากด้านหลัง

เขาไม่ต้องการยอมรับสภาพกำลังวังชาที่เสื่อมถอยนี้ เขายังคงวิ่งต่อไป โดยเกร็งน่องและลำตัวส่วนบน แต่เกิดมีอาการเจ็บแปลบที่หน้าอก เขาหายใจไม่ออก และความเจ็บปวดโกล้งๆ กับหัวใจตรงที่เดิม เป็นความเจ็บปวดที่เขาคุ้นเคยและทำให้เขาวิตกกังวลนั้นได้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

กระนั้นก็ตาม เขาไม่คิดที่จะหยุดรถเลย เพียงแต่ว่าเขาเริ่มเปลี่ยนมาเป็นเดิน

มิสอีฟเวอลินมีท่าที่ไม่สบอารมณ์ ความรู้สึกดีๆ ที่หล่อนเคยมีกับ*คนรถลากคูรูมา*ได้มลายไป เพราะเหตุว่าเธอไม่สามารถแม้แต่จะไต่ข้ามเนินได้อย่างรวดเร็ว บุคคลครึ่งคนครึ่งม้าผู้นี้จึงหมดความน่าสนใจลงโดยสิ้นเชิง

ในแต่ละขณะ ดวงอาทิตย์ยิ่งสาดแสงแรงกล้ามากขึ้นเหนือพื้นดิน ลำแสงตะวันลอดผ่านเสื่อคอกกว้างของหญิงสาวและเหนือที่รื้อนผ้าไหมเป็นทางบนผิวที่เปลือยเปล่าภายใต้ชุดกระโปรงของหล่อน

หล่อนตะโกนขึ้นว่า

“เร็วกว่านี้หน่อย”

นากิวิ่งต่ออย่างว่าง่าย แต่เจ้าสัตว์ร้ายที่เกาะกุมเลือดเนื้อของเขานั้นได้ตื่นตัวอย่างเต็มที่และมันไม่เคยโหดร้ายอย่างนี้มาก่อนเลย อีกทั้งที่เนินนั้นยิ่งชันมากขึ้นเรื่อยๆ และหญิงต่างชาติคนนี้ก็หนักมากขึ้น...

Alors Naki tourna la tête vers elle. Des gouttes épaisses perlaient sur sa peau jaune et il avait les traits tirés d'une telle fatigue que miss Evelyn comprit : le *kourouma* lui demandait de descendre et d'achever la côte à pied.

Mais elle ne pouvait admettre que ce Japonais de basse classe lui inspirât de la pitié. En outre, allait-elle, pour l'épargner, se couvrir de sueur, alors qu'elle venait de prendre son bain froid il y avait une heure à peine ?

- En avant! répondit-elle.

Et Naki, ramassant toute sa vigueur, s'élança, voulut, d'un élan, arriver au sommet de la côte.

Les premières foulées furent puissantes ; puis il vacilla.

Miss Evelyn poussa un léger cri. La voiturette se renversait ; son poids triomphait des bras devenus débiles et les brancards échappaient invinciblement aux doigts du *kourouma*.

La jeune fille jeta un regard plein d'épouvante derrière elle. Nue et frappée de lumière, la pente dévalait. Si le coureur tombait, le véhicule allait bondir sans guide ni frein et l'écraser dans une course folle.

Comme elle chérit, en cet instant, son corps magnifique, comme elle détesta le Japonais dont la force épuisée allait le détruire!

Cependant, les genoux de Naki fléchissaient ; un râle sourd labourait sa gorge ; ses mains desserraient leur étreinte. La voiturette penchait de plus en plus, et déjà l'Américaine la sentait s'animer de cette force terrible que prennent les choses lorsqu'elles sont victorieuses.

L'équilibre suprême dont sa vie dépendait allait se rompre.

Soudain, Naki se redressa à demi ; d'un mouvement désespéré, il fit voler sa voiture et dans un dernier sursaut de volonté s'étendit contre les roues qu'il bloqua de son corps.

คราวนี้นักก็ได้หันหน้าไปทางหล่อน หยดเหงื่อเม็ดโป้งไหลย่อยบนผิวสีเหลืองของเขา และเขามีท่าทางเหน็ดเหนื่อยในแบบที่มีสีผิวเวอลินเข้าใจได้ *คนลากรถคูรูมา* ขอให้หล่อนลงจากรถและเดินข้ามเนินไป

แต่หล่อนไม่อาจยอมรับในการที่คนญี่ปุ่นชั้นต่ำผู้นี้มาทำให้หล่อนเมตตาสงสารได้ ยิ่งกว่านั้น จะให้หล่อนมีเหตุโทรมกายเพื่อช่วยคนลากรถ ทั้งๆ ที่หล่อนเพิ่งอาบน้ำอย่างฉ่ำเย็นเมื่อยังไม่ถึงชั่วโมงนี้เองอย่างนั้นหรือ

“เดินหน้าต่อไป” หล่อนตอบ

และขณะที่นักก็รวบรวมกำลังวังชาทั้งหมดของเขาพุ่งไปข้างหน้า เขาต้องการกระโจนรวดเดียวให้ถึงยอดเนินให้ได้

การก้าววิ่งช่วงแรกๆ ทรงพลัง แล้วเขาก็ชว่นเซ

มีสีผิวเวอลินหวีดร้องเบาๆ รถลากพลิกคว่ำ น้ำหนักของรถเอาขณะแชนที่อ่อนล้า และที่ลากรถหลุดจากมือของ*คนลากรถคูรูมา*อย่างไม่อาจต้านทานไว้ได้

หญิงสาวมองไปทางเบื้องหลังตนเองด้วยความหวาดกลัวเต็มที่ ทางลาดที่เตียนโล่ง และมีแสงแดดมากระทบนั้นลาดลงอย่างรวดเร็ว และหากคนลากรถล้มลง รถก็จะกระดอนโดยไร้คนคุม รวมถึงจะไม่สามารถหยุดได้ และจะบดขยี้ร่างของหล่อนขณะที่วิ่งไปอย่างกระเจิดกระเจิง

ในเวลานี้ หล่อนช่างรักเรือนร่างที่งดงามของหล่อนเสียจริง และหล่อนช่างเกลียดชังเจ้าญี่ปุ่นคนนี้ที่กำลังอันอ่อนล้าจะทำให้เรือนร่างนี้ยับเยินเสียเหลือเกิน

แต่หัวเข่าของนักก็ได้พับลง เสียงลมหายใจที่แตกพร่าออกมาจากลำคอของเขา มีสองข้างที่กำแน่นนั้นแบออก รถลากคะมำมากขึ้นๆ และหญิงอเมริกันรู้สึกว่ารรถลากคันนั้นเริ่มขยับด้วยแรงอันน่ากลัวซึ่งเป็นพลังของสิ่งที่มีชัยชนะ

ชีวิตที่ลงตัวของหล่อนกำลังจะขาดสะบั้นลง

ทันใดนั้น นักก็ทรงตัวได้ครั้งหนึ่ง เขาขยับตัวหมุนรถลากอย่างสิ้นหวัง และด้วยแรงยึดเหนี่ยวสุดท้ายเขานอนขวางและใช้ร่างกายของเขาหยุดยั้งล้อรถไว้

Puis sa grosse tête s'imprima, inerte, dans la poussière.

Très pâle, miss Evelyn sauta sur le sol. Et devant le cadavre du *kourouma* elle eut enfin l'impression vague d'être devant un homme.

แล้วหัวโตๆ ของเขาก็ตกลงในกองฝุ่น แน่จริง
มีสปีฟเวอลิ่งกระโดดลงบนพื้นดิน หน้าตาซีดเผือด และเมื่ออยู่ตรงหน้าศพของ*คน*
ลากรรดูรูมา หล่อนก็เริ่มรู้สึกเหมือนมีมนุษย์คนหนึ่งอยู่ตรงหน้า

LE BEAU MASQUE

Il y avait fête à l'Opéra. Dépouillée de ses fauteuils, pleine de cris, de musique et d'appels, la salle prolongeait la scène et les trous béants des loges regardaient ce vaste tréteau où une foule costumée pourchassait le plaisir sous le jeu des lumières bleues et vertes.

Marceline s'était fait conduire au bal par un vieil ami qu'elle avait aussitôt – et consciencieusement – perdu. D'un naturel facile, il s'était d'ailleurs prêté de fort bonne grâce à cet abandon.

Ainsi, la jeune femme, d'assez bonne heure, se trouva-t-elle seule au milieu du mouvement bigarré, libre de guetter l'aventure. Son loup laissait voir sa bouche qu'elle avait assez grande et fine. Elle portait un costume Louis XV italien qui était d'un vieux rose délicat et dont la jupe longue et ample donnait à la démarche une légèreté paresseuse, ailée. Un tricorne noir, galonné d'argent, couvrait ses cheveux d'un roux vénitien. Elle avait composé son costume avec soin, - les regards des hommes lui firent comprendre qu'elle n'avait réfléchi en vain.

Elle se promena par le couloir avec une nonchalance feinte que démentait l'éclat aigu de ses yeux. Derrière le loup, ils semblaient deux étincelles tremblantes. Un mousquetaire l'aborda, mais la pompe de son costume était modeste auprès de la fatuité de ses propos. Puis un Jocrisse enluminé vint lui débiter quelques grasses plaisanteries.

La jeune femme, qui rêvait d'une rencontre plus raffinée, regretta presque d'avoir quitté son vieil ami, aimable et discret. Elle ouvrit la porte d'une loge qui paraissait vide pour se reposer un peu. Il y faisait obscur, frais.

Comme elle entrait, un homme caché dans un coin se leva et dit :

- Soyez la bienvenue dans ma solitude, madame.

หน้ากากงาม

ที่โรงละครโอเปร่ามีการจัดงานขึ้น สถานที่จัดงานยาวมาจากเวทีไปจนตลอดห้อง เนื่องจากเอาเก้าอี้ออกทั้งหมด เสียงอื้ออึงดังไปทั่ว ทั้งเสียงดนตรีและเสียงผู้คนที่ทักทายกัน และช่องโหว่กว้างของส่วนที่นั่งพิเศษได้หันไปทางเวทีขนาดใหญ่ซึ่งมีผู้คนกลุ่มใหญ่แต่งตัวชุดแฟนซีเที่ยวหาความสำราญภายใต้แสงไฟสีน้ำเงินและสีเขียว

มาร์เชอลินมางานเต้นรำกับเพื่อนเก่าคนหนึ่งซึ่งเธอจงใจพลัดหลงกับเขาเมื่อเข้างานมาได้ไม่นาน ด้วยธรรมชาติของเขาเป็นคนง่าย ๆ เขายอมไม่ถือสาหาความที่ตนเองได้ถูกทอดทิ้ง

เมื่อเป็นดังนี้ หญิงสาวจึงอยู่เพียงลำพังตั้งแต่ในช่วงเริ่มต้นของงาน ท่ามกลางการเคลื่อนไหวหลากสีสัน และมีอิสระที่จะแสวงหาคู่สักคน หน้ากากคลุมลูกตาของหล่อนเผยให้เห็นริมฝีปากกว้างและบางพอสวมควร หล่อนสวมเครื่องแต่งกายสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ 15 แบบอิตาเลียนซึ่งเป็นชุดที่ประณีตมีสีชมพูอ่อน กระโปรงที่ห้อยยาวและกว้างทำให้ท่วงท่าเยื้องกายที่เนิบนานั้นราวกับติดปีก หมวกพับขึ้น 3 มุมสีดำใบหนึ่งที่ตกแต่งด้วยริบบิ้นสีเงินนั้นสวมทับเส้นผมสีแดงแกมทองแบบชาวเวนิส หล่อนได้เลือกเครื่องแต่งกายของหล่อนด้วยความประณีตและสายตาของพวกผู้ชายก็ทำให้หล่อนเข้าใจได้ว่าความประณีตของหล่อนนั้นมิได้เปล่าประโยชน์

หล่อนเดินตรงไปทางเฉลียง แสร้งทำเป็นอ้อยอิ่งซึ่งขัดแย้งกับประกายตาอันแพรวพราว สายตาของหล่อนเบี่ยงหลังหน้ากากประหนึ่งประกายไฟที่เต้นระยิบ ทหารเสื่อผู้หนึ่งเข้ามาหาหล่อน แต่ความเลิศจนของชุดเขาดูเหมือนจะหายไปเมื่อเทียบกับวาจาวางมาที่เขาเอื้อนเอ่ย ต่อจากนั้นผู้แต่งชุดตัวตลกโคมคริสส์สันสไตได้เข้ามาพูดเย้าแหย่หล่อนด้วยคำพูดทะเล่ดั่งตั้ง

หญิงสาวผู้ไม่ฝันที่จะพบคนที่ไถ่ทรกว่านี้เกือบจะรู้สึกเสียใจที่คลาดกันกับเพื่อนชายผู้น่ารักและรู้กาลเทศะที่คบกันมานาน หล่อนเปิดประตูไปยังส่วนที่นั่งพิเศษซึ่งดูเหมือนว่างอยู่เพื่อพักผ่อนสักครู่ ในนั้นมีตีสลัวและอากาศเย็น

การที่หล่อนเข้าไปทำให้ชายคนหนึ่งซึ่งหลบอยู่ที่มุมได้ลุกขึ้นและพูดขึ้นว่า

“ยินดีต้อนรับเข้ามาสู่ความเปลี่ยวเหงาของผมครับ คุณผู้หญิง”

Elle tressaillit légèrement, mais la voix était bien frappée et caressante. Marceline examina son compagnon imprévu.

Il était de taille assez haute, de corps jeune, se tenait très droit, Un ruban rouge luisait au revers du smoking. Mais le masque faillit épouvanter la jeune femme, tellement par son expression simple et humaine, il ressemblait à un visage vivant. C'était un vieux masque japonais qui avait dû servir pour jouer la souffrance aux acteurs des siècles révolus. Il avait la chaude pâleur d'un ivoire ancien ; ses lèvres affaissées légèrement, le nez à peine pincé et deux dépressions creusées près des sourcils très longs, très minces, lui suffisaient pour feindre une douleur inépuisable et hallucinante.

- Vous m'avez fait peur dit la jeune femme. Je ne croyais trouver personne.
- Cet amour de la retraite est surprenant ici et avec la robe que vous portez.

Permettez-moi d'en profiter quelques minutes au moins.

Il s'assit auprès d'elle. Sa conversation était agréable et bénéficiait dans l'esprit de Marceline des fadaises qu'elle avait entendues. Mais il semblait à la jeune femme que, derrière cette amabilité prévenante et spirituelle, il y avait de la réserve, même de la froideur. Comme elle trouvait à son compagnon un charme très vif et qu'elle croyait avoir découvert dans cette loge l'aventure pour laquelle elle s'était longuement préparée, Marceline déploya la stratégie de sa séduction. Elle sut mettre en ses regards le feu tendre, en ses attitudes l'abandon réticent qu'il convient.

Elle fit tant que son interlocuteur, après quelque hésitation, lui demanda de souper.

Dans l'automobile qui les emportait vers le restaurant de nuit, il enveloppa Marceline de son bras robuste et la tint serrée étroitement, sans dire un mot. Ce silence provoqua chez la jeune femme, sans qu'elle sût pourquoi, une trouble inquiétude.

L'éclat du cabinet particulier dissipa sa gêne et ranima la gaieté de son compagnon.

Il remplit les coupes et, levant la sienne, s'écria :

หล่อนสะดุ้งเล็กน้อยแต่น้ำเสียงนั้นช่างจับใจและเย้ายวนนัก มาร์เซอลินสำรวจตรวจตราคู่สนทนาที่มีได้คาดหมายมาก่อน

เขามีรูปร่างค่อนข้างสูง ยังดูหนุ่ม ยืนตัวตรง ที่ปกเสื้อชุดราตรีสีโมสมีริบบิ้นสีแดง เป็นมันระยับ แต่หน้าากากนั้นเกือบทำให้หญิงสาวตกใจกลัวเพราะมันมีลักษณะเรียบง่าย และเหมือนมนุษย์จริงๆ จึงดูคล้ายใบหน้าที่มีชีวิต มันเป็นหน้าากากญี่ปุ่นเก่าๆ ซึ่งคงใช้สำหรับนักแสดงที่แสดงบททนต์ุขุทรมานในศตวรรษก่อนๆ หน้ามีสีขาวซีดแบบงาช้างโบราณ ริมฝีปากห้อยลงเล็กน้อย จมูกค่อนข้างเรียวและมีรอยย่น 2 ร่องใกล้ๆ กับคิ้วยาวที่เรียวแหลมย่นัก สิ่งเหล่านี้เพียงพอที่จะสร้างความเจ็บปวดที่ลอกหลอนไม่มีวันหมดสิ้นให้แก่เขาได้แล้ว

“คุณทำให้ดิฉันกลัว” หญิงสาวพูดขึ้น “ดิฉันไม่คิดว่าจะมีคนอยู่ที่นี้”

“ความตั้งใจในการปลุกตัวอยู่เพียงลำพัง ณ สถานที่แบบนี้ และในชุดที่คุณสวมใส่อยู่ นี่เป็นสิ่งที่น่าแปลกใจ ขออนุญาตให้ผมได้ตีต้อมด้ากับสิ่งเหล่านี้ อย่างน้อยสักครู่หนึ่ง ด้วยเถิดครับ คุณผู้หญิง”

เขานั่งใกล้ๆ กับหล่อน บทสนทนาของเขาน่าสนใจและเหมือนดูดีกว่าเรื่องสัพเพเหระที่หล่อนเคยได้ยินได้ฟังมาก่อนแล้ว แต่สำหรับหญิงสาวดูเหมือนเบื้องหลังความอ่อนหวานที่เฝ้าพะเน้าพะนอและฉลาดแหลมคมนั้นยังมีการสงวนท่าที ดูจะเย็นชาเสียด้วยซ้ำ แต่เนื่องจากหล่อนพบว่าคู่สนทนาของหล่อนมีเสน่ห์ลึกลับและหล่อนได้มาพบโอกาสสองรักที่หล่อนแสวงหามานานแสนนานในสถานที่แห่งนี้ มาร์เซอลินจึงพยายามทุกวิถีทางให้เขาตกหลุมรักหล่อน หล่อนแสดงความรุ่มร้อนอ่อนหวานในสายตา และแสดงการขจัดขึ้นอย่างเสียมิได้ผ่านท่วงท่าที่เหมาะสมจะ

หล่อนหวานเสน่ห์เสียจนชายหนุ่มที่แต่แรกยังลังเลเล็กน้อย ได้ขอให้หล่อนไปกินอาหารค่ำกับเขา

ภายในรถยนต์ที่นำเขาและหล่อนมายังภัตตาคารอาหารค่ำ เขาใช้วงแขนที่แข็งแรงโอบมาร์เซอลินไว้ รัศกระชับร่างหล่อนไว้แน่นโดยมิได้บิปากเหยยคำใดๆ ความเจียบนี้เองทำให้หญิงสาวรู้สึกกังวลใจโดยไม่รู้สาเหตุ

แสงที่เจิดจ้าของห้องที่จัดไว้เป็นส่วนตัวในภัตตาคารนั้นค่อยๆ ให้ความกระอักกระอ่วนของหล่อนมลายหายไปและปลุกเร้าความเข้มข้นของเพื่อนชายผู้มากับหล่อนได้อีกครั้ง

เขารินแถมเปญลงโนแก้วทั้งสอง และยกแก้วของตนเองขึ้น พูดด้วยเสียงอันดังว่า

- Buvez avant tout au mystère, au mystère des visages comme à celui des cœurs.

Elle but et regarda, en riant, comme il versait goutte à goutte le liquide doré dans les lèvres entr'ouvertes de la face douloureuse et durcie qu'il portait.

- Vous avez un masque étrange, dit-elle.

- N'est-ce pas !

Il eut un éclat de rire qui fit frémir la jeune femme. Il reprit :

- Buvez maintenant à l'artisan inconnu et magnifique dont il est l'ouvrage.

Mais soudain le sourire atroce du masque fut insupportable à Marceline.

Dans l'intimité du cabinet, sa souffrance avait quelque chose de trop cruel. Elle pria :

- Enlevez-le. Il me fait peur.

Le jeune homme répondit, la voix changée :

- Pourquoi donc ? Nous avons bu au mystère et cette nuit est sa nuit.

- Je n'en veux plus et vous donne l'exemple.

D'un geste léger, elle fit sauter son loup, son visage apparut, plein de hardiesse, sous le tricorne aux bords d'argent. Comme il ne l'imitait point, elle dit, feignant de se fâcher :

- Puisque vous ne voulez pas m'obéir, je vous y forcerai.

Elle tendit les mains vers le masque, mais le jeune homme les arrêta brutalement, se pencha vers Marceline, qui sentit un baiser glacial sur ses lèvres, puis, comme fou, s'élança dehors.

Sur les boulevards, les promeneurs tardifs purent voir cette nuit-là errer un jeune homme dont le visage - bouche sans lèvres, nez sans narines, front sans sourcils - n'était qu'une vaste plaie couverte de cicatrices et de coutures et qui tenait entre ses doigts tordus un vieux masque japonais portant toute la douleur humaine en son rictus.

“เรามาตีมือฉลองความลึกกลับกันเถอะครับ ไบหน้าที่ลึกกลับเหมือนกับจิตใจที่ลึกกลับ”
 หล่อนตีมือและมองพลางหัวเราะไปด้วย เพราะเขากรอกน้ำสีทองลงที่ละหยดๆ เข้าไป
 ในริมฝีปากที่เผยออกของไบหน้าที่เจ็บปวดรวดร้าวและหน้ากากแข็งกระด้างที่เขาสวมใส่อยู่

“หน้ากากของคุณดูแปลกๆ นะคะ” หล่อนพูด

“ใช่ไหมล่ะครับ”

เขาหัวเราะลั่นซึ่งทำให้หล่อนสั่นสะท้าน เขากล่าวต่อว่า

“ตอนนี้เรามาตีมือให้กับช่างนิรนามคนเก่งผู้เป็นเจ้าของผลงานชิ้นนี้กันเถอะ”

แต่ฉบับลั่นนั่นเอง รอยยิ้มที่เหยียดเกรียมของหน้ากากนั้นทำให้มาร์เซอลินไม่อาจทน
 ต่อไปได้ ในห้องที่มีความเป็นส่วนตัวนี้ ความทุกข์ทรมานนั้นมีอะไรบางอย่างที่โหดร้ายเกินไป
 หล่อนจึงขอร้องว่า

“ถอดหน้ากากออกเถอะคะ มันทำให้ดิฉันกลัว”

ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงที่เปลี่ยนไปว่า

“ทำไมล่ะ เรามาตีมือให้กับความลึกกลับและคำคืนนี้ก็คือคำคืนแห่งความลึกกลับนั้นนะ
 ครับ”

“ดิฉันทนไม่ไหวแล้ว ดิฉันจะเปิดหน้ากากให้คุณดูก่อน”

หล่อนถอดหน้ากากออกอย่างง่ายดาย เผยให้เห็นไบหน้าที่เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว
 ภายใต้หมวกขอบสีเงินที่พับขึ้น 3 มุม แต่เมื่อเขามิได้ทำตาม หล่อนจึงพูดโดยทำที่เป็นโกรธว่า

“เพราะคุณไม่ยอมทำตามที่ดิฉันบอก ดิฉันขอบังคับคุณนะคะ”

หล่อนยื่นมือไปที่หน้ากาก แต่ชายหนุ่มกลับยึดมือทั้งสองนั้นไว้อย่างแรง แล้วก้มตัว
 มาที่มาร์เซอลินซึ่งรู้สึกได้ถึงรสจูบที่แข็งกระด้างบนริมฝีปากของหล่อน และแล้วเขาก็ถลาออกไป
 ข้างนอกอย่างกับคนบ้า

บนท้องถนน ผู้คนที่เตร็ดเตร่ยามดึกได้เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่เดินตุ๋นตุ๋นเหวี่ยงในคำคืน
 นั้นไบหน้าของเขาตรงส่วนที่เป็นปากกลับไม่มีริมฝีปาก จมูกไม่มีรูจมูก หน้าผากไม่มีคิ้ว เป็นแต่
 เพียงแผลเป็นกว้างๆ และรอยเย็บเต็มไปหมด และที่นิ้วอันหงิกงอของเขานั้นถือหน้ากากญี่ปุ่นเก่าๆ
 อันหนึ่ง ที่รอยแสบเย็บแผ่ไว้ด้วยความปวดร้าวของมวลมนุษย

CONFESSIONS D'HAWAÏ

Sa gorge brûlait comme de la chair à vif. Elle demanda encore un verre d'eau limpide à son mari. Allan frémit au son de cette voix exténuée.

Elle était étendue près de la baie largement ouverte. Des souffles chargés de tous les baumes que nourrit une terre odorante et heureuse emplissaient le bungalow de leur haleine. Ils apportaient la senteur amère des aloès géants, les effluves suris des bananiers et l'arôme sauvage de la mer. Le soleil naissait à peine au-dessus de l'île. Une écume rose adoucissait encore le bleu violent des vagues où courait parfois, comme vipère d'or, un rayon plus vif.

- Ecoutez, murmura la jeune femme.

Tout près ou très loin – on ne pouvait savoir – chantaient des accords à peine distincts d'instruments antiques et de jeunes voix.

- Les guitares hawaïennes, Edith, répondit Allan. Vous gênent-elles ? J'enverrai le boy chasser les chanteurs.
- Non, je vous en prie, laissez-les ! Ils me font du bien.

Épuisée par l'élan qu'elle avait mis dans sa prière, Edith pencha légèrement sa tête sur le côté. Ses bras, qu'elle avait tenus repliés sur la poitrine, se détendirent avec mollesse. Après cette nuit impitoyable ; où tout son corps n'avait été que brisure et que feu, elle goûtait avec volupté l'éclat atténué de l'aurore.

Sous les paupières à demi closes, son regard errait sur le parc immense que les palmiers orgueilleux veillaient comme des sentinelles et tendu des fleurs les plus rares. Plus loin, dans les rizières, des hommes bruns se penchaient déjà vers les canaux...

Et le cœur de la jeune femme, qui travaillait avec peine, battit plus lourdement encore.

คำสารภาพ ณ เกาะฮาวาย

ลำคอของหล่อนแสบเหมือนกับถูกเผา หล่อนขอน้ำใส่สะอาดอีกแก้วหนึ่งจากสามี อัลแลนสั่นสะท้านไปกับน้ำเสียงที่เปล่งออกมาอย่างเหนื่อยอ่อนนี้

หล่อนนอนเหยียดยาวไถ่ๆ กับประตูกระจกที่เปิดกว้าง ลมรำเพยเอากลิ่นพันธุ์ไม้หอมทุกชนิดที่ผืนแผ่นดินอันหอมชื่นและอุดมสมบูรณ์ได้บำรุงหล่อเลี้ยงไว้โขยอบอวลไปทั่วเรือน บังกะโล่ สายลมได้หอบเอากลิ่นผาดของต้นอโลเวร่ายักษ์ ทั้งกลิ่นหอมค่อนข้างเปรี้ยวของต้นกล้วยรวมไปถึงกลิ่นหอมธรรมชาติของทะเล ดวงอาทิตย์โผล่พ้นเกาะรำไร ฟองคลื่นสีชมพูช่วยให้คลื่นสีน้ำเงินจัดจ้านดูอ่อนโยนลงซึ่งเป็นจุดที่บางครั้งวาล่าแสงระยิบระยับยิ่งเลื่อยลัดราวกับบ่อสรรพชีวิตของ

“ฟังสิคะ” หญิงสาวพิมพ์

เสียงเครื่องดนตรีโบราณและเสียงของนักร้องวัยตรุนประสานเกือบจะเป็นเนื้อเดียวกันขับขานเพลง เราไม่อาจรู้ได้ว่าเสียงนั้นอยู่ใกล้เพียงนี้หรือไกลลิบลับเพียงใด

“เสียงก็ต่าฮาวายนะ เอดิธ” อัลแลนตอบ “เสียงมันรบกวนคุณหรือเปล่า ผมจะได้ออกเด็กให้ไล่นักร้องพวกนั้นออกไป”

“อย่าคะ ได้โปรดเถิด ปล่อยให้พวกเขาเล่นต่อไปเถอะคะ พวกเขาทำให้ฉันรู้สึกสบาย”

หล่อนรู้สึกเหนื่อยอ่อนจากที่ตนเองโหมกำลังสวดภาวนา เอดิธเอียงศีรษะหล่อนไปทางด้านข้างเล็กน้อย แขนทั้งสองที่ทอดหน้าอกอยู่แผ่คลายออกจากกันอย่างอ่อนละเหย หลังจากคำคืนอันหนักหนาสาหัสอันเป็นเวลาที่มีแต่ทำให้ร่างกายทุกส่วนของหล่อนปวดร้าวและมีพิษใช้นั้น หล่อนก็ได้ลิ้มรสแสงละมุนของอรุณรุ่งด้วยความเบิกบานใจ

ภายใต้เปลือกตาที่ปรืออยู่นั้นหล่อนเหม่อมองไปทั่วสวนอันกว้างใหญ่ไพศาลที่มีต้นปาล์มอันตระหง่านคอยคุ้มภัยดุจดั่งเหล่าขุนยวมและมีมวลบุผาชาติอันหาได้ยากยิ่งชูช่ออยู่ ไกลออกไปในนาข้าว พวกผู้ชายผิวสีน้ำตาลต่างได้ก้มตัวไปทางลำคลองกันแล้ว...

และหัวใจของหญิงสาวที่ทำงานอย่างยากลำบากนั้นกลับเต้นอย่างหนักหน่วงขึ้นไปอีก

Tout cela, les arbres magnifiques, les parterres, les champs pleins de richesse, de fécondité, de lumière – tout cela était l'œuvre et le domaine d'Allan. Rien qui ne fût à lui, jusqu'aux récifs couleur de corail, sur lesquels venait se briser, avec une rauque douceur, le flot du Pacifique, rien qui ne portât la marque de sa force et de sa volonté.

Que de fois, appuyée au rebord de la baie lumineuse, Edith avait senti, à ce spectacle, un vague effroi la pénétrer ! Quel isolement était le sien, au milieu de ces terres âpres et généreuses, dont son mari était le maître unique et sur lesquelles se courbaient des hommes barbares aux yeux étincelants !

Le bungalow était comme cerné par un mystérieux royaume dont Allan détenait seul et la langue et la dure loi et où, sans lui, elle n'était rien.

Lentement, avec une crainte sourde, elle le regarda. Il était assis près d'elle, la tête inclinée. Edith n'apercevait que ses rudes cheveux gris, sa nuque très nette et très hâlée. Mais tout en lui était construit avec tant de précision et de primitif équilibre qu'elle crut avoir vu son visage : front carré, nez de vautour, bouche ferme et dure, menton aigu.

Comment avait-elle pu aimer cette figure d'oiseau de proie ? Comment s'était-elle laissée emporter de San Francisco par ce rapace, jusqu'à la plantation de Honolulu qu'il chérissait d'une exclusive tendresse ?

Elle ne put continuer sa rêverie ; une flamme venait de s'allumer dans son flanc gauche et gagnait tout son torse. De ses lèvres un gémissement s'échappa.

Allan releva le front et leurs yeux se croisèrent. Ceux de la jeune femme étaient, malgré la souffrance, d'un gris chaud ; ceux de l'homme, vert amande, avec des pupilles minces et d'un éclat aigu.

- Que puis-je pour vous, chérie ? dit-il à voix basse.
- Le médecin va-t-il enfin venir ?
- La ville est loin et Tcheng n'est parti le chercher qu'à l'aube.

สรรพสิ่งทั้งปวง หมูไม่อันตระการตา บรรดาแปลงไม้ดอก ท้องทุ่งอันเต็มไปด้วยความ
มั่งคั่ง ความอุดมสมบูรณ์ และแสงแดด สิ่งทั้งปวงนี้เป็นผลงานและอาณาจักรของอัลแลน ไม่มีสิ่ง
ใดที่ไม่ใช่ของเขา แม้กระทั่งถึงหินโสโครกสีปะการังที่เกลียวคลื่นของมหาสมุทรแปซิฟิกได้มาขัด
สาดส่งเสียงครืนครานเบาๆ ไม่มีจุดใดที่มีได้บ่งบอกเครื่องหมายของพลังอำนาจและความมุ่งมาด
ปรารถนาของเขา

ก็ครั้งต่อก็ครั้งแล้ว ที่เอดิธรู้สึกได้ร่างๆ ถึงความหวาดกลัวที่ไม่ทราบสาเหตุที่เสียด
แทงเข้าไปในตัวหล่อนขณะที่ฟังขอบประตูกระจกแวววาวมองทัศนียภาพอยู่ หล่อนรู้สึกเปลี่ยน
เปล้าอะไรเช่นนี้ท่ามกลางผืนดินทั้งขรุขระและทั้งที่อุดมสมบูรณ์ สามีของหล่อนเป็นเจ้านายเพียง
หนึ่งเดียวและเป็นผืนแผ่นดินที่เหล่าชายหนุ่มผู้ป่าเถื่อนที่มีดวงตาเปล่งประกายกล้าต่างก้มหัวให้

เรือนบังกะโล่นั้นราวกับโอบล้อมไปด้วยอาณาจักรอันลึกลับที่อัลแลนครอบครองอยู่
แต่ผู้เดียว มีภาษาและกฎที่เข้มงวด ซึ่งหากปราศจากเขาเสียแล้วหล่อนก็ไม่มีจุดหมายใดๆ เลย

หล่อนมองเขาซ้ำๆ ด้วยความรู้สึกหวั่นเกรงแฝงอยู่ เขานั่งใกล้ๆ กับหล่อน ศีรษะก้ม
ต่ำ เอดิธสังเกตเห็นเพียงผมสีเทาหยาบกระด้าง และท้ายทอยเกลี้ยงเกลาสีน้ำตาลเข้มของเขา แต่
ทุกๆ อย่างในตัวเขานั้นได้สร้างขึ้นมาอย่างเหมาะสมและสมดุลแบบยุคบรรพกาลเหลือเกิน จน
ทำให้หล่อนคิดว่าได้มองเห็นใบหน้าของเขา กล่าวคือ หน้าผากเหลี่ยม จมูกแบนนกร้าง ปากมัม
สนิท คางแหลม

หล่อนไปขอบบุคคลผู้ที่มีหน้าตาเป็นเหยี่ยวล่าเหยื่อได้อย่างไรกัน หล่อนปล่อยตัว
ปล่อยใจให้คนเห็นแก่ได้คนนี่ที่นำหล่อนจากซานฟรานซิสโกมาจนถึงไร่ที่โอโนลูลูซึ่งเขารักหวงแหน
เป็นที่ยิ่งได้อย่างไร

หล่อนไม่อาจเพื่อฝันต่อไปได้ ความรู้สึกแสบร้อนเข้ามาใหม่ประทุที่สี่ข้างด้านซ้าย
และลูกศบจนถึงลำตัวส่วนบนทั้งหมด เสียงครางของหล่อนนั้นเล็ดรอดออกจากริมฝีปาก

อัลแลนเงยหน้าและนัยน์ตาของคนทั้งสองได้มาประสานกัน ดวงตาของหญิงสาวมีสี
เทา เด็ดเดี่ยว ถึงแม้จะเจ็บปวดรวดร้าว ส่วนดวงตาของฝ่ายชายเป็นสีเขียวเมลิ็ดอัลมอนต์ พร้อม
ทั้งลูกตาดำเล็กๆ และมีประกายกล้า

“ผมช่วยอะไรคุณได้บ้างไหมจ๊ะ ที่รัก” เขาพูดเสียงต่ำ

“เมื่อไหร่หมอจะมาถึงเสียทีคะ”

“ตัวเมืองอยู่ไกลนะ และเขงก็เพิ่งออกไปตามเขาเมื่อเช้านี้เอง”

Il parut à la jeune femme qu'une étrange lueur de triomphe passait dans les yeux de son mari. La peur qui l'effleurait souvent devant ce masque dur la fit trembler, plus forte et plus pénétrante que la fièvre même.

Comme s'il avait deviné cette angoisse, il posa ses longs doigts rugueux sur le front d'Edith, le caressa. Raidie d'abord à ce contact, elle se tranquillisa peu à peu. Ses craintes étaient vaines. Allan l'aimait. Rudement sans doute, et maladroitement, mais d'un feu violent et profond. Elle l'avait toujours vu attentif à ses désirs, tremblant de joie dans ses étreintes. Cette nuit même, ne l'avait-il pas veillée avec un soin patient et tendre ? Pourquoi le redouter alors qu'il lui appartenait et que c'était elle qui pouvait, d'une révélation, ravager sa vie ?

La faiblesse qui amollissait son jeune corps détendait sa répugnance pour Allan, attendrissait son âme. Un remords s'éveilla en elle, aussitôt chassé, mais qui lui donna le désir de contempler avec plus d'indulgence le visage qu'elle n'aimait plus.

Elle tourna franchement la tête vers lui, qui n'avait pas prévu ce mouvement rapide, et poussa un faible cri.

Car, sur ces traits à l'ordinaire rigides, elle venait de lire une si profonde détresse et une tendresse si désolée qu'elle eut une certitude terrible : la mort était là, dans cette chambre spacieuse, aux meubles légers, et son mari avait entendu son pas.

Voyant qu'elle avait compris, Allan, sans un mot, détourna les yeux.

Des peaux humaines, belles comme du bronze, luisaient au loin sous le soleil plus dur. La brise portait des parfums plus riches et plus troubles, et le Pacifique n'était qu'un ardent saphir.

Jamais une plus affreuse solitude n'avait environné Edith qu'à cette heure fatale. Elle eut besoin de serrer contre le seul homme qui malgré tout, lui fût proche. Mais, pour que cette communion suprême fût douce et secourable, il lui fallait tout dire :

หญิงสาวรู้สึกได้ว่ามีแสงแห่งชัยชนะแวบเข้ามาในดวงตาของสามีหล่อน ความกลัวซึ่งกล้ากรายหล่อนอยู่บ่อยครั้งเบื้องหน้าคนที่สวมหน้ากากอันกระด้างผู้นี้ทำให้หล่อนรู้สึกสิ้นสะท้าน รุนแรง และเสียดแทงยิ่งกว่าพิษไข้เสียด้วยซ้ำ

ราวกับว่าเขาเดาได้ถึงความกระวนกระวายนี้ เขาจึงได้วางนิ้วยาวเหยียดๆ ของเขา และลูบไล้ไปบนหน้าผากของเอดิธ ในตอนแรกหล่อนสะดุ้งแล้วจึงค่อยๆ สงบลง ความหวั่นเกรงต่างๆ ของหล่อนนั้นเปล่าประโยชน์ อัลแลนรักหล่อน อาจไม่อ่อนหวานและเงอะงะงุ่มง่ามแต่ก็เร่าร้อนรุนแรงและลึกซึ้ง หล่อนเห็นเขาเอาใจใส่กับความปรารถนาของหล่อนอยู่เสมอและรู้สึกเนื้อตัวสั่นเทาด้วยความอึดเอมใจในอ้อมกอดของเขา แม้แต่คืนนี้ก็เถอะเขามาได้เฝ้าคอยดูแลหล่อนอย่างอดทนและรักใคร่หรือเหตุใดเล่าจึงเกรงกลัวเขาในเมื่อเขาเป็นของหล่อนอยู่แล้ว หล่อนต่างหากที่สามารถทำลายชีวิตเขาได้ด้วยการเปิดเผยเรื่องๆ หนึ่ง

ความอ่อนแอทำให้ร่างกายที่ยังเยาว์ของหญิงสาวหมดเรี่ยวแรงและช่วยลดความรู้สึกขยะแขยงอัลแลนลงไปได้ ทั้งทำให้จิตใจของหล่อนอ่อนโยนลง หล่อนรู้สึกว่าความสำนึกผิดที่ตื่นตัวขึ้น พลันก็ถูกขับออกไป แต่ก็ยังทำให้หล่อนปรารถนาพิศไปที่ใบหน้าที่หล่อนไม่มีความรักให้อีกต่อไปแล้วด้วยความรู้สึกไม่ถือสาหาความ

หล่อนจงใจหันหน้าไปทางเขา เขาเปล่งเสียงร้องออกมาเบาๆ ด้วยไม่คาดคิดว่าหล่อนจะเคลื่อนไหวรวดเร็วเช่นนี้

นั่นเป็นเพราะว่าหล่อนเพิ่งจะรู้สึกได้ถึงความทุกข์ระทมที่ลึกล้ำและความอ่อนหวานอันแสนเศร้าบนใบหน้าที่มีมักจะแข็งกร้าวอยู่เป็นนิจ หล่อนจึงแน่ใจเป็นอย่างยิ่งว่าความตายอยู่ที่นี้ในห้องกว้างที่มีเครื่องเรือนโปร่ง และผู้เป็นสามีก็รู้อยู่แล้วว่าความตายจะมาเยือนหล่อน

อัลแลนเหลือบตาไปที่อื่นโดยไม่ปริปากพูดแม้แต่คำเดียว เมื่อเห็นว่าหล่อนเข้าใจเรื่องแล้ว

ผิวกายของพวกผู้คนงามดั่งทองสัมฤทธิ์ เปล่งประกายแต่ไกลภายใต้ดวงตะวันที่แรงกล้ากว่าเดิม สายลมอ่อนโยนเอากลิ่นหอมต่างๆ ที่ทั้งรุนแรง และแสนจะน่าวิงเวียน และมหาสมุทรแปซิฟิกก็เป็นเพียงพลอยไพไลสน้ำเงินเข้ม

ไม่เคยเลยที่ความเปล่าเปลี่ยวอันน่าสะทึงกลัวนี้จะเข้ามาโอบล้อมตัวเอดิธได้เท่ากับโมงยามแห่งความตายนี้เลย หล่อนจำเป็นต้องเบียดตัวพิงกายชายเพียงคนเดียวที่อยู่ใกล้ แม้เขาจะเป็นอย่างไรก็ตามแต่เพื่อที่จะให้การประสานเป็นหนึ่งเดียวเกิดขึ้นอย่างนุ่มนวลและเอื้อประโยชน์ หล่อนต้องพูดทุกอย่างกับเขา

- Allan, murmura-t-elle d'une voix qui déjà râlait, je ne veux pas emporter un secret trop grave sans avoir votre pardon.

Elle s'arrêta, reprit son souffle et continua :

- Je ne vous ai pas été fidèle... Voici trois jours est parti ce grand vaisseau de guerre anglais. Il y avait sur lui... un enseigne...

A bout de forces, elle se tut. Allan la contempla, défaite, puis d'une voix égale, il dit :

- Moi aussi, j'ai besoin de pardon, Edith. Je savais tout. C'est pourquoi je vous ai versé, hier, le poison des hommes d'Hawaï.

“อัลแลนคะ” หล่อนพิมพ์คำด้วยเสียงของคนใกล้ตายเต็มที่ “ฉันไม่อยากจากไปพร้อมกับความลับที่สาหัสสากรรจ์โดยไม่ได้ขอให้คุณคะ”

หล่อนหยุดพูด ถอนหายใจอีกครั้ง และกล่าวต่อไปว่า

“ฉันไม่ได้ซื้อสัตย์กับคุณหรอกคะ... นี่ก็สามวันแล้วที่เรือบอังกฤษออกจากฝั่งไป มีนายเรือโทคนหนึ่ง...”

หล่อนเงิบเสียงลงด้วยความเหนื่อยอ่อน อัลแลนเพ่งมองหล่อน ดูหล่อนอิดโรย และเขาก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเฉยเมยว่า

“ผมก็เหมือนกัน ผมต้องขอโทษคุณด้วยนะ เอดิธ ผมรู้เรื่องหมดทุกอย่างแล้ว เมื่อกวานี้ผมถึงได้ใส่ยาพิษที่ผู้ชายฮาวายเขาใช้กันให้คุณกินล่ะ”

UNE INSOMNIE

Elle dormait, le corps légèrement ployé et comme tendu encore vers lui. La tête aux cheveux dénoués reposait sur son bras ; la nuque, tendre, moite, s'infléchissait tout près de son épaule. La fenêtre était largement ouverte sur la campagne où la nuit d'été mêlait dans un creuset voluptueux des parfums, des chansons et des plaintes douces.

Fermant les yeux pour mieux goûter la suavité de son repos, le jeune homme pensa que les champs devaient avoir une fraîcheur palpitante, que la rivière proche traînait les écailles d'or du clair de lune, que la terre retentissait du roulement cadencé des charrois sur les routes, de la mélodie acérée des grillons et par-dessus tout de ce frémissement continu que verse la nuit aux étendues obscures.

Ses lèvres s'entr'ouvrirent dans une aspiration passionnée de la vie fluide et profonde qui coulait à travers la chambre ; sa poitrine se souleva pour faire place à plus de bonheur encore.

Cela lui fit sentir la tête légère que son bras soutenait et la présence de la jeune femme qu'il avait oubliée en sa rêverie lui fut plus chère. Il tâcha de discerner les traits de son visage, mais l'ombre le couvrait d'une résille opaque et donnait à sa beauté la magnificence d'un secret.

Elle reposait immobile et il sembla au jeune homme que sa respiration subtile, le faible arôme qui montait de ses cheveux, la ligne claire que faisait son corps nu, entraient dans le dessin et l'harmonie nocturnes, n'en étaient qu'une essence plus raffinée et vivante. Il se sentit tout imprégné d'amour et se penchant sur le front qui pâlisait doucement dans l'obscurité, l'embrassa.

Mais ce mouvement avait un peu troublé son bien-être et lorsque sa tête retomba sur l'oreiller il ne put retrouver la pose appropriée à la félicité physique qu'il venait de connaître. Son bras, immobilisé par la charge charmante, rendait la recherche difficile.

หลับไม่ลง

หล่อนหลับอยู่ ขดตัวเล็กน้อย และราวกับโน้มร่างไปทางเขา ศีรษะที่มีผมสยายออก นั้นหนุนแขนเขาอยู่ ต้นคอที่เนียนนุ่ม และชันนั้นเอียงไปจนชิดไหล่เขา หน้าต่างเปิดกว้างหันไปทาง หมู่บ้านที่ยามค่ำคืนของฤดูคิมหันต์ได้คละเคล้ากลิ่นหอมหวานาชนิด บทเพลง และเสียงบ่นรำพึง เล็กน้อยๆ ในบ้านหลอมรวมอันเฝ้าชวนใจ

ขณะที่ชายหนุ่มหลับตาลงเพื่อได้ลิ้มรสการพักผ่อนอันอ่อนโยนให้มากยิ่งขึ้นนั้น เขา คิดว่าห้องหู่ต้องมีความสดชื่นน่าตื่นตื่น แม่น้ำสายที่อยู่ใกล้ๆ มีแสงอันระยิบระยับสีทองของ จันทร์เพ็ญ พื้นดินสะท้อนเสียงหมุนเป็นจังหวะของล้อเกวียนบนถนน ท่วงทำนองดนตรีอันบาดหู ของเหล่าจิ้งหรีด และยิ่งกว่าอื่นใด มันสะท้อนแรงสั่นสะเทือนต่อเนื่องที่รัตติกาลได้รินหลังลงสู่พื้นที่ กว้างอันมีมิติ

ริมฝีปากของหล่อนเผยออกในความดื่มด่ำอันนำไหลหลงของชีวิตที่ผันผ่านและ ลึกซึ้งซึ่งไหลผ่านห้องนอนนั้น หน้าอกของหล่อนกระเพื่อมขึ้นเพื่อรับเอาความสุขเข้ามาแทนที่มาก ขึ้น

เขากลับมารู้สึกได้ถึงศีรษะบอบบางที่หนุนแขนเขาอยู่และการรู้สึกว่าจะหญิงสาวที่เขา ลืมเลือนไปในห้วงฝันยังคงอยู่ที่นี้ เป็นสิ่งล้ำค่ามากยิ่งขึ้นสำหรับเขา เขาพยายามแยกแยะส่วน ต่างๆ บนใบหน้าของหล่อน แต่เงามืดนั้นปกคลุมไว้ราวตาข่ายทึบๆ และทำให้ความสวยงามของ หล่อนมีความวิเศษสุดแบบสิ่งลึกลับ

หล่อนยังนอนไม่ไหวดิ้งและดูเหมือนชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าลมหายใจอันละมุนละไมของ หล่อน ทั้งกลิ่นหอมจาง ๆ ที่รวยรินขึ้นมาจากเส้นผมและเส้นส่วนโค้งเว้าอันเด่นชัดของร่างเปลือย เปล่านั้นเป็นเส้นลายและความกลมกลืนแห่งรัตติกาล ก็เป็นเพียงแก่นสารที่ละเอียดอ่อนและมี ชีวิตชีวิติงของค่าคืน เขา รู้สึกได้ถึงการทำชาบของความรักและขณะโน้มตัวไปที่หน้าผากซึ่งซิดลง เล็กน้อยในความสลัวลางนั้น เขาก็ได้จุมพิตหล่อน

แต่การเคลื่อนไหวนี้ทำให้เขานอนไม่ค่อยสบาย และเมื่อศีรษะของเขาตกลงจาก หมอนอีกครั้ง เขาจึงไม่อาจจัดท่าทางสบายๆ ได้อย่างเหมาะเจาะซึ่งเมื่อสักพักนี้เองเขายังทำได้อยู่ เลย แขนของเขานั้นไม่สามารถขยับเขยื้อนได้เนื่องมาจากต้องแบกรับภาระอันทรงเสน่ห์ที่ทำให้เขา หาห้วงท่าที่สบายได้ลำบาก

Il sourit avec attendrissement à la pensée que cette gêne légère procurait à la dormeuse son repos enfantin.

Il caressa lentement l'épaule ronde, le bras fin et charnu, cherchant dans ce geste un renouveau de volupté tranquille, mais un malaise gâtait la pureté de son bonheur. Cela venait d'une torsion à la nuque que provoquait la fixité de son bras. Il tâcha de se dégager. La tête de la jeune femme se fit plus lourde ; il comprit, qu'à insister, il l'éveillerait. Une contrariété lui crispa la bouche, si faible qu'il ne s'en aperçut même pas et voulut reprendre le cours aimable de ses rêveries.

Cependant, la conscience qu'il avait prise de sa gêne ne laissait plus son esprit en repos. Malgré qu'il en eût, sa pensée y revenait sans cesse, si bien que, peu à peu, au lieu de la joie qu'il attendait, un énervement tenace l'emplit d'une vibration contenue. Sa main libre froissait le drap, et il remuait la tête sans parvenir à lui trouver une place qui calmât son irritation.

Comme des pointes aiguës couraient le long de son bras, il tenta de le délivrer une fois encore mais en vain. Il ressentit alors une lassitude brusque et maussade. Tout son plaisir s'était fondu en amer ennui.

Il songea que son commerce avec la jeune femme n'avait point tout le charme qu'il en avait espéré. Il se rappela les prudences excessives et les exigences qu'elle montrait et qui ne comptaient ni avec ses plaisirs ni avec ses obligations à lui.

Fatigué de remuer ces considérations sans gaieté il résolut de dormir, mais le sommeil ne vint pas et la charge qu'il supportait se faisait plus lourde, chaque minute devenait plus pénible.

Le temps coulait, les yeux du jeune homme brûlaient d'insomnie, son coude était si raide et si douloureux, qu'il lui semblait ne devoir jamais reprendre son jeu naturel. Et sans qu'il les contrôlât, des pensées vagues et ternes traînèrent dans son esprit ainsi que de pesantes voitures rampant le long d'une route défoncée au crépuscule : le plaisir était chose vaine, aussitôt goûtée, déjà viciée. Les femmes, avec leurs gaietés inopportunes et leurs tristesses superficielles, ne tenaient jamais les promesses de leurs regards. La volupté même qu'elles donnaient devait être toute passagère ; poursuivie, elle donnait un goût de corruption et de mort.

เขายิ้มอย่างอ่อนหวานกับความคิดที่ว่าความไม่สะดวกสบายเล็กๆ น้อยๆ นี้เองทำให้สาวเจ้าผู้นี้ทราอยู่ที่ได้พักผ่อนแบบเด็กๆ

เขาหลับไล่ให้ลอันกลมกลิ้ง แขนเนียนและเต็มตึงของหล่อนอย่างช้าๆ ทำอย่างนี้เพื่อให้ค่อยๆ เกิดอารมณ์รัตรีงใจอีกครั้ง แต่ความไม่สบายตัวได้มาทำลายความสุขล้วนๆ ไปเสีย ต้นคอของเขาเกิดเคล็ดเนื่องมาจากการเกร็งแขน เขาพยายามขยับแขนออกมา ศีรษะของหญิงสาวยิ่งหนักมากขึ้น เขาเองก็รู้ว่าหากยังดันทุรังต่อไป เขาจะทำให้หล่อนตื่น ความไม่สบอารมณ์นี้ทำให้เขาไม่มริมฝีปากแต่มีนเบาบางเสียจนเขาได้สังเกตและปรารถนาเข้าสู่ห้วงฝันนั้นใหม่

อย่างไรก็ตาม การที่เขารู้สึกไม่สบายตัวนั้นทำให้จิตใจเขาไม่สามารถสงบลงได้อีกเลย แม้ว่าเขาจะได้พักไปบ้างแล้วแต่ความคิดนี้ก็ยังคงกลับมาไม่หยุดหย่อน จนทำให้เขาเกร็งสั่นแทนที่จะมีความสุข แขนข้างที่เป็นอิสระขยับฝ่ามือที่นอน และเขาพยายามขยับศีรษะแต่ไม่พบตำแหน่งเหมาะที่จะทำให้ความหงุดหงิดของเขาบรรเทาลงได้

ความรู้สึกเจ็บแปลบวิ่งไปตามแนวแขน เขายังคงพยายามดึงแขนออกให้เป็นอิสระแต่ไร้ผล ขับปล้นนั่นเองเขารู้สึกเมื่อยล้าและไม่สบอารมณ์ ความยินดีทั้งหมดได้ละลายกลายเป็นความน่าเบื่อหน่ายอันขมขื่น

เขาคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับหญิงสาวมิได้มีเสน่ห์ใดๆ อย่างที่เขาหวังไว้ เขายังจำได้ถึงการรักษาพลสงวนตัวอันมากเกินไปและกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่หล่อนเคยแสดงออกมา ซึ่งไม่ได้สอดคล้องกับความพึงพอใจหรือข้อปฏิบัติของเขาเลย

เขาตัดสินใจที่จะหลับเสียก็เมื่อรู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการคิดเรื่องราวที่ไม่เอาอภิมภย์ แต่ความง่วงมิได้เข้าเยี่ยมกรายเลย ทั้งน้ำหนักซึ่งเขาต้องแบกรับอยู่นั้นมากขึ้นกว่าเดิม ทุกๆ นาทีที่ผ่านไปเป็นทุกขเวทนายิ่งขึ้น

เวลาผ่านไป ดวงตาของชายหนุ่มแสบจากอากาศร้อนไม่หลับ ข้อศอกของเขาแข็งตึงและเจ็บปวดเสียจนเขารู้สึกว่าต้องเคลื่อนไหวเป็นปกติไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ความคิดที่คลุมเครือและหม่นหมองเหล่านี้ได้จับเข้าไปในจิตใจของเขาโดยที่ตัวเขาเองไม่อาจควบคุมไว้ได้ เขกเช่นรถยนต์ที่หนักอึ้งซึ่งไต่ขึ้นทางอันเป็นหลุมเป็นบ่อในเวลาโพล้เพล้ ความสุขเป็นสิ่งที่ไม่จริง เมื่อได้ลิ้มรสแล้วก็สลายไปในทันที พวกผู้หญิงซึ่งชอบรำเริงโดยไม่ดูกาลเทศะ หรือแสดงความเศร้าสร้อยเพียงผิวเผินนั้น ไม่เคยยึดคำมั่นสัญญาที่แสดงออกทางสายตาของพวกหล่อนเลย แม้แต่ความสุขสมใจที่พวกหล่อนมีให้นั้นก็เพียงชั่วคราวช่วยยาม และจะตามมาด้วยความทรยศและความตาย

Et, comme son épaule était à la torture, tout cela fut résumé en une obsession fiévreuse et précise.

- Elle ne se réveillera donc jamais !

Cependant, l'ombre prenait des tons de lait et de nacre, l'aube approchait. Il la sentit au frisson plus frais qui passait dans la chambre. Il la sentit au frisson plus frais qui passait dans la chambre. Il ramena le drap sur la jeune femme d'un mouvement brusque d'où toute la tendresse avait disparu, comme s'il accomplissait machinalement quelque devoir.

Le jeune homme sentait son bras se détacher, se désarticuler, vivre d'une vie indépendante, à laquelle il n'était relié que par la douleur.

Elle, dormait toujours.

Par le jeu déformant des heures sans sommeil, la jeune femme lui paraissait un monstrueux fardeau, dont il devait, coûte que coûte, se débarrasser aussitôt le jour venu. Et il écoutait la respiration dont la régularité l'exaspérait avec une rage où il entraînait une mauvaise ivresse à souffrir et de la cruauté.

Peu à peu une brume rose parut aux vitres et les premières flèches du soleil, dont l'or est tremblant, tombèrent sur l'oreiller. La jeune femme ouvrit faiblement la bouche, ses cils palpitérent et elle murmura d'une voix ravie :

- Oh, que j'ai bien dormi.

Dans le regard de son amant, elle ne sut point lire la haine qu'il lui vouait.

และเพราะเหตุที่เขาทรمانที่หัวใจ ใจความเจ็บปวดจึงกลายเป็นความหมกมุ่นที่รุ่มร้อนและเด่นชัด

“นี่หล่อนจะไม่ตื่นขึ้นมาหรือไง”

อย่างไรก็ตาม เงินได้เปลี่ยนเป็นโชนสีขาวยุติธรรม ใกล้เคียงอรุณแล้ว เขารู้สึกถึงรุ่งอรุณนั้นได้จากลมเย็นที่พัดผ่านเข้ามาในห้องนอน เขาช่วยเอาผ้าปูที่นอนมาโปะคลุมบนร่างของหญิงสาวด้วยท่าทางที่ไม่หลงเหลือความนึมนวลใดๆ รวากับว่าเขาได้ปฏิบัติภารกิจบางอย่างให้เสร็จสิ้นอย่างขอไปที

ชายหนุ่มรู้สึกว่าเขาหลุดออกไป ไม่เชื่อมต่อ และเขายังผูกพันกับชีวิตก็ด้วยความทรمانเท่านั้น

หล่อนก็ยังคงหลับอยู่เหมือนเดิม

ด้วยสิ่งที่ทำอยู่ทำให้เขาสูญเสียเวลาที่ปราศจากความหวังไป เขารู้สึกว่าหญิงสาวเป็นภาระที่หนักอึ้งที่เขาจะต้องปลดเปลื้องออกไปในทันทีที่วันใหม่มาถึง เป็นอะไรก็เป็นกัน และเขาได้ฟังเสียงลมหายใจซึ่งความสม่ำเสมอของมันทำให้เขาหงุดหงิดพร้อมกับอารมณ์โกรธเกรี้ยวที่ความมีเมตตาอันทรمانและความเลือดเย็นเข้ามาปนอยู่ด้วย

หมอกสีชมพูค่อยๆ ปรากฏที่กระจกหน้าต่างและแสงแวบแรกๆ ของดวงตะวันที่เป็นสีทองเด่นระยิบระยับต้องหมอน หญิงสาวค่อยเผยอริมฝีปาก ขนตากระพริบ และหล่อนพึมพำออกมาด้วยเสียงระรื้นว่า

“ไอ้โฮ ฉันหลับสบายอะไรอย่างนี้”

ในสายตาของชายหนุ่มผู้รักที่จ้องมองนั้น หล่อนกลับอ่านความเกลียดชังที่ฉายแววมายังตนเองไม่ออก

LE BARBIER DE L'EMPEREUR

Tsé-Kiang était un grand empereur. Il régnait sur la Chine entière.

Les harmonies, les parfums, les temples éclatants et les temples sombres, les yeux langoureux des femmes, le troupeau de ses sujets riches, misérables ou lettrés, disaient dans la lumière et dans l'ombre douce la louange du Seigneur. Chaque jour, le maître des festins renouvelait pour lui les trois cents plats qui figuraient à sa table, les musiciens délicats inventaient des chansons que son oreille divine n'avait jamais entendues et ses femmes préférées étudiaient, dans les livres secrets du désir, les voluptés les plus tenaces.

Mais depuis son enfance, Tsé-Kiang avait connu ces plaisirs. Il s'en lassa. Les mélodies imprévues lui semblaient des bourdonnements fades, les plats les plus ouvragés des mets insipides et lorsqu'il pensait à son lit d'or qu'embrasait la gueule pourpre des dragons familiers, il lui apparaissait comme un lieu de fatigue sans délices.

Il entreprit de vastes guerres. Il rasa des murs et saccagea des villes. Les flammes en montaient comme de gigantesques fleurs, mais elles étaient trop faibles pour dévorer son ennui.

Il se fit lire les œuvres des sages. Il y trouva beaucoup de conseils et peu d'agrément.

Et des images funèbres le visitèrent. Lentement, le désir de la mort vint à Tsé-Kiang, mais il n'avait pas le courage d'y goûter lui-même.

*

Chaque matin, alors que le soleil frappait obliquement les toits retroussés de la ville interdite et semblait en faire monter la poussière d'or qui voletait dans les rues, les eunuques et chambellans introduisaient dans la chambre auguste Lang-Fou, le barbier de l'empereur. C'était un vieil homme aux yeux doux et fanés. Ses mouvements avaient une sûreté minutieuse. Il courbait son front jusqu'à terre et sa natte grise effleurait les pieds de

ช่างพระเกศาของฮ่องเต้

เซ-เกียงเป็นฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงปกครองทั่วทั้งประเทศจีน

ไม่ว่าการประสานกลมกลืนของสิ่งต่างๆ บรรดาสุคนธรรส อารามอันมั่งคั่งและ อารามอันมัวหม่น ดวงตาที่ขมอยขม้ายของอดีตเทพ หมูไพร่ฟ้าของพระองค์ทั้งมั่งมี เขียวใจ หรือนักปราชญ์ราชบัณฑิต สิ่งเหล่านี้ได้บอกเล่าพระเกียรติคุณของเจ้าเหนือหัวทั้งในที่สว่าง และในที่มืด ทุกๆ วันหัวหน้าวิเสทจะปรุงพระกระยาหาร 300 อย่างซึ่งปรากฏ ณ โต๊ะเสวยขึ้นใหม่ เหล่าพนักงานประโคนดนตรีผู้ละเมียดละไมได้รจนาบทเพลงที่พระโสดของฮ่องเต้มีเคยสดับมาก่อน รวมทั้งพระสนมที่ทรงโปรดก็ได้เล่าเรียนเขียนอ่านเรื่องกามคุณอันสุดหักห้ามใจได้ในในสรรพตำรา เร้นลับที่ว่าด้วยตัณหา

แต่ครั้งยังทรงพระเยาว์ เซ-เกียงได้ลิ้มรสความทุกข์เหล่านี้มาแล้ว พระองค์จึงทรงรู้สึกเบื่อหน่ายไปหมด ท่วงทำนองเพลงที่ไม่เคยสดับมาก่อนนั้นดูราวกับเป็นเสียงของแมลงที่ดังหึ่งๆ ไรซึ่งรสนชาติสำหรับพระองค์ เครื่องเสวยที่ประดิดประดอยมาสุดฝีมือกลับเป็นพระกระยาหารอันจืดชืดและเมื่อพระองค์ทรงคิดถึงพระแท่นบรรทมทองคำซึ่งโอบล้อมด้วยปากสีม่วงของเหล่ามังกรที่คืบคั้นเคยนั้นกลับดูประหนึ่งเป็นสถานที่ที่นาเบื่อหน่ายไร้ซึ่งความน่าอภิรมย์ใดๆ

พระองค์ทรงทำศึกมานักต่อนักแล้ว ทำลายทั้งกำแพงเชิงเทียนและกวาดล้างเมืองต่างๆ เปลวเพลิงพวยพุ่งราวกับบุปผาขนาดยักษ์ แต่เปลวเพลิงเหล่านั้นก็ยังรุนแรงน้อยเกินกว่าที่จะเผาผลาญความเบื่อหน่ายของพระองค์ให้หมดสิ้นไปได้

พระองค์ทรงให้เจ้าหน้าที่อ่านผลงานของนักปราชญ์ทั้งหลายให้ฟัง ทรงได้พบกับข้อแนะนำมากมายและมีได้เป็นที่สบพระทัยสักเท่าใด

และภาพแห่งความตายก็ได้เข้ามาเยือนพระองค์ ความปรารถนาที่จะตายเข้าสู่พระหทัยของเซ-เกียงอย่างช้าๆ แต่พระองค์ไม่มีความกล้าพอที่จะลิ้มลองรสชาติของความตายด้วยพระองค์เอง

*

ทุกๆ เช้าขณะที่ตะวันส่องเฉียงมาต้องกับหลังคางอนโค้งของพระราชวังต้องห้ามและดูเหมือนทำให้ละอองฝุ่นสีทองซึ่งได้ปลิวว่อนไปบนท้องถนนลอยฟุ้งขึ้นจากราชวังนั้น ทั้งเหล่าขันทีและมหาดเล็กของฮ่องเต้ได้นำเอาอ่าง-ฟู่ช่างพระเกศาของพระองค์เข้ามายังห้องพระบรรทม อันโอฬาร แก่เป็นชายชราผู้มีดวงตาอ่อนโยนและโรยรา ท่วงทีอิริยาบถของแก่มั่นสุ่มนุ่มลึก แก่ก้มหน้าผากจรดลงที่พื้นและหางเปื้อยสีดอกเลาของแกได้เฉียดไปที่พระบาทของ

Tsé-Kiang. Puis il se tournait vers un aide qui portait les rasoirs consacrés et suppliait l'empereur de désigner celui qui toucherait sa face auguste.

Il y en avait dont la poignée était en ambre roux, en nacre écumeuse, en jade profond, tel une vague glauque, et d'autres poudrés de turquoises, couverts de rubis comme d'une rouille ardente, entaillés de meurtrissures d'or. Il y en avait un aussi qui s'incrustait simplement dans un morceau de bois noir et, tandis que les rasoirs précieux semblaient des jouets magnifiques, celui-là était menaçant et fier comme une belle arme.

Jamais les yeux las de l'empereur n'avaient prêté attention à ce rasoir nu ; il le choisit un jour où la vie lui paraissait vile et flagorneuse comme un chien de palais. Et tandis que la lame ferme et hardie frôlait à peine ses joues, Tsé-Kiang pensa qu'il suffisait d'un geste du barbier pour le délivrer de sa vie misérable.

Il chassa les chambellans, les eunuques, les aides et, resté seul avec Lang-Fou, lui dit :

- Barbier, j'ai décidé de mourir et je t'ai choisi pour cela.

Lang-Fou était tombé à genoux et l'empereur ajouta, avec une nonchalance plus impérieuse qu'un ordre :

- Avant que la nouvelle lune se montre, le jour que tu voudras, sans me prévenir, tu trancheras ma gorge.

Le vieillard tremblait de la nuque aux orteils. Il ouvrit la bouche pour une protestation, mais, sous le regard implacable de Tsé-Kiang, il écrasa son front contre le plancher et murmura :

- Le désir du Fils du Ciel sera satisfait.

Puis il essuya lentement son rasoir dont le fil resplendit, trempé de lumière et sortit à reculons, les yeux impassibles.

*

เซ-เกียง จากนั้นแกก็ได้เอี้ยวตัวไปที่ผู้ช่วยคนหนึ่งซึ่งถือมิดโกนสำหรับฮ่องเต้และได้กราบทูล พระองค์ให้ทรงซื้อว่ามิดโกนอันใดที่สมควรได้สัมผัสกับพระพักตร์อันสูงศักดิ์

มิดโกนมีทั้งด้ามทำด้วยอำพันสีเหลืองแกมแดง ทำด้วยเปลือกมุกสีขาวขุ่น หยกสีเข้ม เหมือนคลื่นสีเขียวแกมฟ้า และมีมิดโกนอื่นๆ ที่ประดับด้วยพลอยเทอร์ควอยซ์ หุ้มด้วยทับทิมราว กับสีสนิมแดงจัดจ้าน บากเป็นรอยแต้มด้วยทองคำ มีมิดโกนด้ามหนึ่งที่ตั้งอยู่ในชั้นไม้สีดำแบบ เรียบง่าย และในขณะที่มิดโกนล้ำค่าต่างๆ ดูเหมือนเป็นของเล่นอันวิเศษสุด มิดโกนด้ามนั้นก็กลับดู น่ากลัว และสมภาคภูมิประหนึ่งศัสตราวุธอันงดงาม

พระเนตรอันเหนือหน่ายของฮ่องเต้ก็ได้เคยสนใจในมิดโกนธรรมดาๆ นี้มาก่อนเลย พระองค์จะทรงเลือกมิดโกนด้ามนี้ในวันหนึ่งที่ทรงเห็นว่าพระชนมชีพของพระองค์ดูเหมือนจะไร้ ความหมายและมีแต่การยกยอปอปั่นราวกับเป็นสุนัขตัวหนึ่งในพระราชวัง และขณะที่ไปมิดอัน แข็งแกร่งและไม่ครั่นคร้ามต่อสิ่งใดๆ แต่เจียดพระปรางของพระองค์ เซ-เกียงทรงคิดว่าแค่ช่างพระ เกศายับมือเพียงครั้งเดียวก็พอแล้วที่จะได้ปลดปล่อยชีวิตอันชวนสังเวชของพระองค์

พระองค์ทรงไล่ขนาดเล็ก ชั้นที่ และบรรดาผู้ช่วยออกไป ทรงอยู่เพียงลำพังกับนางฟู ตรัสกับเขาว่า

“เจ้าช่างตัดผม ข้าตัดสินใจแล้วที่จะขอตาย และข้าได้เลือกเจ้าเพื่อการนี้”

นางฟูทรุดตัวลงคุกเข่า ฮ่องเต้ตรัสเสริมด้วยความรู้สึกไม่อนาทรที่เจ็บปวดยิ่งกว่า พระราชบัญชา ว่า

“ก่อนที่จะถึงวันข้างแรม ให้เจ้าเชือดคอข้าในวันที่เจ้าต้องการ โดยที่ไม่ต้องบอกข้า ล่วงหน้า”

ชายชราตัวลั่นเต็มตั้งแต่หัวจรดเท้า แก่เอี้ยปากท้วง แต่เมื่อเห็นสายพระเนตรที่แน่ว แน่ของเซ-เกียง แกก้โขกหน้าผากกับพื้นและพูดพึมพำว่า

“ควรมีควรแล้วแต่องค์ฮ่องเต้จะทรงโปรด พระเจ้าข้า”

แล้วแกก็ค่อยๆ เช็ดมิดโกนซึ่งมีด้านคมส่องประกายวาววับเอิบอาบด้วยแสงตะวัน จากนั้นแกก็เดินถอยออกมา ดวงตาไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ

Une satisfaction sereine emplissait Tsé-Kiang. Il était si habitué à trouver partout soumission qu'il ne doutait point de la fidélité du vieux serviteur à suivre son ordre. Le destin de l'empereur était, dès maintenant, inscrit au livre des Heures. Le soleil lui parut soudain plus éclatant et il se mit à suivre avec amour ses jeux divins sur l'or et les pierreries répandus en sa chambre. Et la journée coula, mélodieuse, facile.

Le lendemain, comme à l'accoutumée, Lang-Fou vint le raser. Tsé-Kiang était sûr que le barbier n'exécuterait point sur-le-champ sa mission. Pourtant il suivit les mouvements de sa main avec une sollicitude qu'il tâchait de réprimer. Durant une semaine, la cérémonie qui prenait pour l'empereur un sens funéraire se renouvela paisiblement.

*

Mais à mesure que les jours fuyaient, Tsé-Kiang sentait se glacer davantage, chaque matin, le souffle de la mort qui le guettait. Il cherchait à lire sur la figure du vieillard sa destinée. Mais ses traits étaient immobiles, ses prunelles vides.

Et les choses devinrent très chères à l'empereur, les hommes très amis, les sourires féminins très douloureux.

Une immense tendresse le pénétrait tout entier et, parfois, il se surprenait à soupirer languissamment. Il n'aimait plus voir l'ombre tuer peu à peu la lumière et faire de sa ville un abîme profond et sonore sur lequel pleurerait la lune. Les heures étaient embaumées comme des fruits magnifiques, lourdes d'inexprimable douceur.

Mais lui, dès que l'aube faisait luire vaguement les yeux frigides des dragons écarlates, il sentait une main avide posée sur sa poitrine. Alors il éveillait sa compagne de nuit endormie tout près, mais elle ne parvenait point à chasser l'angoisse. L'oreille tendue et le cœur oppressé, l'empereur attendait la venue du barbier.

Un matin, Lang-Fou pesa légèrement sur la gorge de Tsé-Kiang et sembla vouloir enfoncer la lame. L'empereur, raidi, faillit crier : « Arrête ! »

ความยินดีปรีดาเต็มเปี่ยมในพระหทัยของเซ-เกียง พระองค์ทรงคุ้นชินยิ่งนักกับการได้เห็นความจงรักภักดีที่ทุกคนแห่งจันมิทรงเคลือบแคลงในความสัตย์ซื่อของข้ารับใช้ผู้ซื่อสัตย์ที่รับสนองพระราชบัญชาของพระองค์เลย นับแต่บัดนี้ดวงพระชะตาขององค์ฮ่องเต้ได้ถูกจารไว้บนหนังสือว่าด้วยเลขผานาที่แล้ว ฉบับปล้นนั้นเองพระอาทิตย์แผดแสงแรงกล้ายิ่งขึ้นและเริ่มสาดแสงไปมาทาบกับทองคำและเพชรนิลจินดาที่ดาราตาซทั่วห้องพระบรรทมอย่างสีเนหา และวันเวลาก็คล้อยเคลื่อน ประสานกลมกลืนอย่างน่าอภิรมย์

วันรุ่งขึ้น ลาง-ฟูได้มาเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทของฮ่องเต้ เซ-เกียงแน่ใจว่าช่างพระเกศาจะไม่ปฏิบัติภารกิจในทันที ถึงกระนั้น ทรงเฝ้าดูมือที่เคลื่อนไหวไปมาของช่างพระเกศาด้วยความรู้สึกวอนขอ โดยพระองค์ทรงพยายามข่มเอาไว้ ในช่วง 1 สัปดาห์ ราชพิธีซึ่งมีนัยยะแห่งความตายสำหรับฮ่องเต้ก็เริ่มขึ้นอีกครั้งอย่างสงบ

*

แต่ขณะที่วันเวลาค่อยๆ ผ่านผ่านไป เซ-เกียงทรงรู้สึกเย็นยะเยือกทั่วพระวรกายมากขึ้น ทุกๆ เช้าเมื่อมีสายลมแห่งความตายซึ่งเฝ้าวนเวียนไม่ห่างพระองค์นั้นโฉบมา พระองค์เพียรพยายามอ่านดวงพระชะตาจากสีหน้าของชายชรา แต่ใบหน้านั้นก็กลับมิได้บ่งบอกลักษณะใดๆ ไว้เลย ลูกตาดำของแกดูว่างเปล่า

และสิ่งต่างๆ กลับกลายเป็นของอันเป็นที่รักยิ่งของฮ่องเต้ ผู้คนดูเป็นมิตรยิ่งนัก รอยยิ้มของสตรีเพศกลับเป็นที่ร่าร่าใจเหลือแสน

ความอ่อนโยนอันใหญ่หลวงได้แทรกไปทั่วพระวรกาย และบางคราวพระองค์ทรงรู้สึกแปลกพระทัยที่ตนเองถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย พระองค์ไม่ทรงโปรดเห็นเงามืดค่อยๆ พรางผลาญแสงสว่างและยังทำให้เมืองของพระองค์กลับกลายเป็นเหวลึกที่สะท้อนเสียงก้องโดยมีดวงจันทร์รำ่าให้เหนือห้วงเหวนั้น โมงยามอบอวลด้วยกลิ่นอันจรรวกับมวลผลไม้สุดพิเศษที่เปี่ยมล้นไปด้วยความอ่อนหวานที่ไม่สามารถพรรณนาได้

แต่ตัวพระองค์เองนั้น นับแต่แสงอรุณสาดส่องต้องดวงตาที่เย็นชาของมังกรสีแดงเข้ม พระองค์ก็รู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่งที่ตะกุ่มตะกามอยู่บนพระอุระ ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงปลุกนางสนมที่หลับใหลอยู่ข้างๆ ในช่วงราตรีนั้นให้ตื่นขึ้น แต่นางมีอาจจับความวิตกกังวลออกไปได้ ฮ่องเต้ทรงมีพระกรรณตั้งชัน พระหทัยบีบตัวแน่น ฮ่องเต้ทรงคอยช่างพระเกศาอยู่

เช้าวันหนึ่งลางฟูวางมีดโกนไปที่พระศอกของเซ-เกียงเพียงเบาๆ และเหมือนต้องการจะฝังใบมีดให้ลึกเข้าไป ฮ่องเต้มีพระวรกายแข็งทื่อ เกือบเปล่งพระสุรเสียงออกมาว่า "หยุดก่อน"

Déjà le rasoir glissait dans sa course rapide, légère.

Mais la sensation de cette minute ne quitta plus Tsé-Kiang. Quand le barbier se retira, balayant le sol de sa natte, l'empereur eut un soupir de délivrance. La vie lui parut ardente comme un chant de guerre et suave comme une plainte du vent sur un lac semé de lotus. Il aspira l'air avec superbe, se dressa plus triomphant qu'après une victoire. Et il ne voulut plus mourir.

Alors, pour épargner à sa personne divine l'affront d'un contre-ordre, il fit décapiter Lang-Fou, le fidèle barbier.

แล้วใบมีดก็ทำหน้าที่ของมันอย่างรวดเร็วและนุ่มนวล

แต่อารมณ์ความรู้สึกในนาที่นี้มีได้ละจากช่องเต้เซ-เกียงไป เมื่อช่างพระเกศาจากไป พร้อมกับที่ผมเปียของแกละไปที่พื้น ช่องเต้ถอนพระทัยที่รอดชีวิตมาได้ ชีวิตของพระองค์ดูจะร้อนดังบทเพลงแห่งการสัประยุทธ์ และอ่อนละมุนราวกับเสียงตัดพ้อของสายลมเหนือทะเลสาบที่ดาราตาชไปด้วยดอกโกมุท พระองค์สุดลมหายใจอย่างผ่าเผย ทรงยืนตรงอย่างภาคภูมิพระทัยยิ่งกว่าเมื่อได้รับชัยชนะ และพระองค์มิต้องการดับพระชนม์ชีพอีกต่อไปแล้ว

ดังนั้นเพื่อเลี่ยงการดูแลของช่องเต้ผู้สูงศักดิ์ที่คั้นค่าพระราชบัญชา จึงทรงสั่งให้ตัดคอกกลาง-ฟูช่างพระเกศาผู้ซื่อสัตย์เสีย

UNE PARTIE DE BRIDGE

Harry Brinder était un garçon à qui les dollars de son oncle, le millionnaire, permettaient beaucoup de fantaisies. Mais il en profitait sainement, car les muscles chez lui dominaient la pensée, mère, on le sait, de tous les vices.

Il avait un canot automobile, une voiture énorme et grondante, un avion. Il avait, en outre, quatre amis : Fred Morton, James Irving, Rudge Williams et Georges Dunbar. La vie lui paraissait un jeu aimable où il excellait en leur compagnie.

Un jour d'hiver, il leur fit une surprise.

- Nous partons, dit-il, tuer de l'ours gris dans les Rocheuses. Mon oncle vient de m'installer là-bas une chasse : forêts profondes, gibier dangereux, pavillon avec salle de bains. Le vieux garçon sait vivre.

- Nous allons acheter des carabines neuves, répondirent, d'une seule voix, Fred, James, Rudge et Georges.

*

Ils revenaient d'une battue malheureuse.

Le vent râpeux leur écorchait le visage et grondait à travers des mélèzes comme dans un tuyau d'orgue. Les bottes étaient lourdes dans la neige. Des corbeaux croassaient sous un ciel fade.

Parmi ces garçons qui, pour la coupe du visage et des épaules, pour la couleur des cheveux et du regard, semblaient s'habiller chez le même tailleur sans fantaisie, James Irving était le seul à posséder une manière de système nerveux. Tandis que les autres fumaient en silence de courtes pipes, il observa :

- Damné chasse, Harry. Votre oncle s'est moqué de vous.

วงไฟปริศม์

แฮร์รี บรินเดอร์ เป็นหนุ่มน้อย มรดกของลุงผู้เป็นเศรษฐีเงินล้านนั้นช่วยให้เขาทำสิ่งแปลกๆ อย่างมากมาย แต่เขาก็ไม่ใช่เงินจำนวนมากนี่ยังนอกกริตนอกรอยเพราะว่าพลังกล้ำเนื้อในร่างกายของเขานั้นมีอำนาจเหนือความคิดซึ่งใครๆ ก็รู้ว่าเป็นบ่อเกิดของความชั่วร้ายทั้งปวง

เขามีเรือเร็วหนึ่งลำ รถยนต์คันโตที่แผดเสียงดังหนึ่งคัน ทั้งมีเครื่องบินอีกหนึ่งลำ นอกจากนี้เขายังมีเพื่อน 4 คน คือ เฟรด มอร์ตัน เจมส์ เออวิง รัตจ์ วิลเลียม และจอร์จ ดันบาร์ สำหรับเขาแล้วชีวิตเป็นเหมือนกับเกมกีฬาที่มีเสน่ห์ซึ่งเขามีความเป็นเลิศในหมู่เพื่อนๆ

วันหนึ่งในฤดูหนาวเขาได้สร้างความประหลาดใจให้แก่เพื่อนกลุ่มนี้

“เราไปล่าหมีกริลลีที่เทือกเขาร็อกกี้กันเถอะ ที่นั่นลุงเพิ่งจัดพื้นที่ล่าสัตว์ไว้ให้ผมเมื่อไม่นานมานี้ เป็น ป่าลึก มีสัตว์น่ารักๆ ให้ล่า รวมทั้งมีเรือนพักแรมพร้อมห้องน้ำ หนูมโสดรุ่นใหญ่ รู้จักเอาตัวรอดได้อยู่แล้ว”

“เราไปซื้อปืนเล็กยาวกระบอกใหม่ๆ กัน” ทั้งเฟรด เจมส์ รัตจ์ และจอร์จ ต่างตอบเป็นเสียงเดียวกัน

*

พวกเขากลับมาเมื่อเปล่าจากการล่าสัตว์

ลมกรรโชกแรงปะทะใบหน้าพวกเขาและพัดฝุ่นผ่านหมู่สนรวางกับท่อนของออร์แกน รองเท้าบูตหนักอึ้งเมื่ออยู่ในหิมะ ฟุ้งกาส่งเสียงร้องภายใต้ท้องฟ้าสีซีด

ในหมู่หนุ่มๆ พวกนี้ที่ทั้งหน้าตาและส่วนสูง ทั้งสีผมและดวงตาดูเหมือนว่าโลกเป็นพิมพ์เดียวโดยบังเอิญนั้น เจมส์ เออวิงเป็นเพียงคนเดียวที่มีท่าทางหงุดหงิดหัวเสีย ส่วนคนอื่นๆ สลับไปปีขนาดสั้นกันเจียบๆ เขาตั้งข้อสังเกตว่า

“นี่เป็นการล่าสัตว์ที่เฮงซวยอะไรอย่างนี้นะแฮร์รี ลุงของคุณเล่นตลกกับคุณแล้วละ”

- Oh, protesta paisiblement Brinder. Pourquoi croyez-vous cela du vieil homme ?

- Il ne veut pas que les grizzlies lui mangent son héritier.

Brinder, dans sa carcasse robuste et son âme candide, n'avait qu'une vanité : celle d'être invulnérable. Aussi répondit-il assez vivement à James qui connaissait d'ailleurs cette faiblesse :

- Le vieil homme sait que je ne crains ni les ours, ni rien, ni personne.

Irving, ses amis l'affirment, n'avait jamais été d'aussi méchante humeur que ce maudit jour-là. Il grommela quelques mots qui ressemblaient à : « damné vantard, je vous ferai peur, moi », mais trop indistinctement pour que Harry pût lui chercher querelle.

*

La nuit confondait déjà les silhouettes des arbres et donnait à la neige un ton boueux lorsqu'ils arrivèrent au pavillon.

Il était composé d'une seule pièce, mais de vaste dimension et d'écho sonore. Des divans couverts de rudes fourrures s'alignaient contre les murs. Ils accrochèrent leurs fusils au-dessus de chacun d'eux. Au milieu, une table était chargée de boîtes de conserve.

Brinder pressa sur un bouton et la lumière jaillit d'un globe d'albâtre qui tombait du plafond comme une boule de feu rose.

- Well, s'écria Fred Morton, l'électricité dans le désert.

James Irving daigna sourire et le repas fut attaqué gaiement. Quand ils l'eurent achevé, Harry Brinder tira d'un coin une table de jeu, bâilla et dit :

- Réellement, je tombe de fatigue. Si vous voulez faire un bridge, sortez les cartes et les cigares. Pour moi, je dors.

Comme il jouait fort mal, on ne le retint point et il fut bientôt étendu entre ses draps.

“เฮ้ย” บรินเดอร์หัวงอย่างใจเย็น “ทำไมคุณถึงได้คิดแบบนี้กับลุงแก่ล่ะ”

“ก็แกไม่อยากจะให้พวกหมึกริชตีมาทำให้แกขาดทายาทไปนะสิ”

บรินเดอร์ในหุ่นกำยำและมีจิตใจที่ใสซื่อ่นั้นมีแต่ความหลงตน เป็นความหลงตนว่าไม่มีอะไรทำอันตรายเขาได้ เขาได้ตอบเจมส์ผู้รู้ถึงจุดบกพร่องข้อนี้อย่างกระตือรือร้นว่า

“ลุงรู้ว่าผมไม่กลัวหมึก ไม่กลัวอะไรหรือใครๆ ทั้งนั้น”

เออวิงไม่เคยหงุดหงิดหัวเสียเท่ากับวันนี้ที่โชคร้ายเลย เพื่อนๆ ยืนยันเช่นนั้น เขาบ่นพิมพ์ผ่านไรฟั่นด้วยถ้อยคำที่ฟังคล้ายกับว่า “คนขี้ไม่เขงขวยเฮ้ย ผมเองนี่แหละจะทำให้คุณกลัวให้ได้เลย” แต่เสียงอุบอิบนั้นเบาเกินกว่าที่แฮร์รี่จะสามารถหาเรื่องต่อปากต่อคำกับเขาได้

*

ความมืดได้หลอมรวมเงาหมู่ไม้ไว้จนแยกไม่ออกและทำให้หิมะมีสีคล้ายโคลนขณะที่พวกเขามาถึงเรือนพัก

มันเป็นบ้านที่มีเพียงห้องเดียว แต่มีขนาดกว้างขวางและมีเสียงก้อง แก้วอื่นวมคลุมด้วยขนสัตว์หยาบๆ ทอดยาวตลอดแนวผนัง พวกเขาแขวนปืนยาวของตนไว้เหนือร่างของแต่ละคน ตรงกลางห้อง มีอาหารกระป๋องเต็มเพียบอยู่บนโต๊ะ

บรินเดอร์กดปุ่มและแสงไฟก็ได้สาดส่องมาจากโคมทรงกลมสีขาวซึ่งห้อยลงมาจากเพดานราวกับดวงไฟสีชมพู

“เวล” เฟรด มอร์ตันอุทานขึ้น “เป็นไฟฟ้ากลางทะเลทรายเลยนะเนี่ย”

เจมส์ เออวิงผีนย้มและพวกเขาต่างก็จัดการกับอาหารกันอย่างครั้นเครง เมื่อพวกเขากินเสร็จ แฮร์รี่ บรินเดอร์ได้ตั้งเอาโต๊ะสำหรับเล่นไพ่จากมุมหนึ่งออกมา อ้าปากหาว และพูดขึ้นว่า

“ผมเหนื่อยสุดๆ เลย ถ้าหากพวกคุณต้องการเล่นไพ่บริดจ์ ก็เอาไฟและชิการ์ออกมาสิ ส่วนผมขอจับหนอยนะ”

เพราะเหตุที่เขาเล่นไพ่ไม่ได้ความเอาเสียเลย จึงไม่มีใครขี้เขาไว้ และในไม่ช้าเขาก็นอนแผ่อยู่บนกองผ้าปูที่นอนของเขา

Fred, James, Rudge et Georges, enveloppés de nuages de fumée, se penchèrent sur les cartes. A l'ordinaire, James Irving menait le jeu dont il aimait les finesses et les risques. Mais ce soir il était évidemment absorbé par une préoccupation étrangère. Ses yeux erraient à travers l'immense pièce comme à la recherche d'une indication secrète.

Une heure s'écoula. Le silence et les ténèbres cernaient le pavillon. La fatigue commençait à détendre les jeunes visages courbés sur la table et Irving semblait avoir abandonné ses étranges investigations. Mais le bruit d'un faible ronflement ranima soudain ses traits. Son regard se porta vers la couchette où dormait Brinder, puis glissa vers le lustre d'albâtre.

Avec un demi-sourire, Irving jeta ses cartes et fit signe à ses amis de se rapprocher.

- Voulez-vous faire une réelle farce à Harry ? demanda-t-il brusquement.

Impatients comme des collégiens, les jeunes gens approuvèrent.

- Eh bien, dit James, laissez-moi agir et obéissez.

Irving marcha doucement vers le divan de Brinder et, d'un coup de poignard, trancha le fil électrique qui reliait le lustre au commutateur placé à portée de la main de Harry.

L'ombre, aussitôt, submergea la pièce.

Irving reprit sa place à la table et commanda :

- Faites semblant de jouer et annoncer très haut.

Puis il cria lui-même :

- Deux carreaux.

Sans comprendre tout à fait, Rudge répondit d'une voix de stentor :

- Deux cœurs.

ทั้งเฟรด เจมส์ รัคจ์ และจอร์จ ที่มีควีนชิการ์ปคลุมเต็มไปหมดนั้นได้ก้มตัวไปเหนือ
 ส้ารับไฟ โดยปกติแล้วเจมส์ เออวิงเป็นคนนำเกมซึ่งเขาชอบในความแยบยลและการเสี่ยง แต่คืนนี้
 เห็นได้ชัดว่าเขาจมอยู่กับความวิตกกังวลอันประหลาด ดวงตาของเขาเคืองกว้างมองผ่านห้องโถง
 ขนาดใหญ่ไปราวกับกำลังไขว่คว้าหาสัญญาณบ่งชี้อันลึกลับ

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป ความเจ็บ และความมืดครึ้มรายล้อมรอบเรือนพักนั้น ความ
 เหน็ดเหนื่อยเริ่มทำให้ใบหน้าของพวกเขาหม่นๆ ที่ก้มงออยู่บนโต๊ะนั้นผ่อนคลายลงและดูเหมือน
 เออวิงได้เลิกความคิดประหลาดๆ ของเขาไปแล้ว แต่ในฉับพลันนั่นเองเสียงกรนเบาๆ เสียงหนึ่งได้
 ปลุกเร้าให้สีหน้าของเขามีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง สายตาของเขาจับจ้องไปยังที่นอนซึ่งบรินเดอร์หลับ
 อยู่ แล้วก็เลื่อนไปที่โคมไฟสีขาว

เออวิงทิ้งไฟของเขาและทำสัญญาณให้พวกเพื่อนๆ เข้ามาใกล้ๆ ด้วยการยิ้มน้อยๆ

“พวกคุณอยากจะแห่แฮร์เลนกันจริงๆ ไหมล่ะ” เขาถามสวนขึ้นมาทันที

หม่นๆ พวกนี้ต่างเห็นพ้องต้องกันโดยไม่อาจอดใจได้เหมือนกับพวกเด็กนักเรียน

“นี่แน่ะ” เจมส์พูดขึ้น “ปล่อยให้ผมจัดการเองและคอยทำตามที่ผมบอก”

เออวิงเดินช้าๆ ไปที่เก้าอี้นวมยาวของบรินเดอร์ และใช้มีดตัดสายไฟซึ่งต่อโคมไฟเข้า
 กับเครื่องคอมมิวเตเตอร์ซึ่งตั้งอยู่ในระยะที่แฮร์เอี่ยมมือไปถึงได้

ทันทีที่นั่นเองเขามีได้คลี่คลุมนิ้วไปทั่วทั้งห้อง

เออวิงกลับไปประจำที่ของตนที่โต๊ะอีกครั้ง และสั่งว่า

“ขอให้พวกคุณทำเหมือนกับยังเล่นไฟกันอยู่และคุยกันดังๆ”

แล้วตัวเขาก็ตะโกนขึ้นมาเองว่า

“สองข้าวหลามตัด”

รัคจ์ตอบด้วยเสียงอันก้องดังโดยที่ยังมิได้เข้าใจดีนักว่า

“สองโพแดง”

On entendit Brinder remuer faiblement.

- Je contre, clama Georges Dunbar.
- Je surcontre, glapit Fred Morton.

A ce moment, James Irving, qui épiait tous les mouvements du dormeur, chuchota :

- Reprenez le ton normal, il s'est réveillé.

Il ajouta de son diapason naturel :

- Vous surcontrez Fred ? Je crois que vous avez tort.
- Possible, fit Morton qui avait saisi la pensée d'Irving. Nous verrons bien.

Mais une voix s'éleva, encore toute molle et brouillée de sommeil, la voix de Brinder.

- Vous êtes fous, vieux camarades !

Sur un murmure de James, les joueurs ne répondirent pas. Seul, Irving déclara avec placidité :

- C'est une vraie chance pour vous, Rudge, d'avoir réussi cette impasse.

Harry Brinder s'était redressé à demi, comme l'indiqua un léger grincement du sommier. Il dit en riant :

- By Jove, vous avez un drôle de jeu dans cette nuit d'encre.

Avec un calme parfait, James Irving, sans même se retourner, répondit :

- Laissez-nous tranquilles, Harry, voyons. La partie est sérieuse. Nous

sommes surcontrés.

Et Georges Dunbar, renchérissant :

- C'est un coup de cent dollars pour le moins.

พวกเขาได้ยินเสียงบรินเดอร์ค่อยๆ ขยับตัว

“ผมขอดับเบิล” จอร์จ ดันบาร์ ตะโกน

“ฉันผมรีดับเบิลเลย” เฟรด มอร์ตันร้องเสียงแหลม

ในขณะนั้นเองเจมส์ เออวิง ผู้เฝ้าสังเกตทุกๆ อิริยาบถของคนทีนอนหลับอยู่ ได้

กระซิบกระซาบว่า

“ทำเสียงให้เป็นปกติ เขาตื่นแล้ว”

เขากล่าวเสริมด้วยระดับเสียงที่เป็นปกติว่า

“เฟรดคุณรีดับเบิลเลยหรือ ผมว่าคุณคิดผิดแล้วล่ะ”

“อาจเป็นไปได้” มอร์ตันผู้ซึ่งจับความคิดของเออวิงได้จึงพูดขึ้น “เราจะได้เห็นกัน”

แต่มีเสียงหนึ่งดังขึ้น เป็นเสียงอ่อยๆ และยังงัวเงียอยู่ด้วยความง่วง เสียงของ

บรินเดอร์นั่นเอง

“พรรคพวก พวกคุณบ้าไปหรือเปล่าเนี่ย”

บรรดาคนที่เล่นไพ่มิได้โต้ตอบกับการที่เจมส์พูดพิมพ์ซ้ำขึ้นมา เพียงแต่เออวิงได้ประกาศขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า

“นี่รัตจ์ เป็นชื่อของคุณจริงๆ ที่หลุดออกจากทางต้นนี้ได้แล้ว”

แฮร์รีขึ้นกายลุกขึ้นจึงเป็นเหตุให้ทีนอนเกิดเสียงดังเอี้ยดอืดเบาๆ เขาพูดกลางหัวเราะ

ว่า

“บายใจฟ ! พวกคุณเล่นบ๊าบอะไรกันในขณะที่มืดตืดตืออย่างนี้”

เจมส์ เออวิงตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่างยิ่งโดยมิได้หันหน้ามาว่า

“ปล่อยให้เราเล่นตีๆ เกอะ แฮร์รี เออเน่ วงไฟเขากำลังเอาจริงเอาจังกันอยู่เรารีดับเบิล

กันแล้วนะ”

และจอร์จ ดันบาร์ได้เสริมขึ้นว่า

“เดิมพันกัน 100 เหรียญสำหรับแต้มที่น้อยที่สุด”

- Et j'ai bien peur que nous ne le perdions, fit Morton.

Il y eut quelques secondes de silence. Une inquiétude à peine perceptible et dont il ne se rendit pas compte lui-même frémit dans la nouvelle question de Brinder.

- Vous vous moquez de moi, hein ?

Il n'obtint pas de réponse, mais Irving déclara triomphalement :

- Vous avez déjà perdu une levée, Rudge !

Harry se mit à rire de nouveau, mais cette fois son rire était un peu forcé.

- Allons, ce n'est pas sérieux, hein. Vous n'y voyez goutte.

- Je marque trois levée *down*, n'est-ce pas ? dit placidement Georges.

Brinder cria d'une voix aiguë que ne lui connaissaient pas ses amis.

- Damnés fous, dites-moi ce que vous faites ?

- Écoutez, Harry, fit James Irving. Rendormez-vous ou venez voir la partie,

mais, pour l'amour du Christ, ne nous ennuyez pas avec vos plaisanteries.

Puis, sans changer de ton, il annonça :

- Trèfle.

- Oh, mais j'en ai assez, s'écria furieusement Brinder. J'allume.

Sa main frôla le mur, pressa sur le bouton. Les ténèbres enveloppaient toujours la salle, mais un cri unanime s'éleva de la salle de jeu.

- Vous êtes stupides, Harry. Pourquoi éteindre ?

Une sorte de sifflement angoissé passa dans la pièce immense.

- Mais alors... murmura Brinder avec épouvante.

“ผมเง็กแล้วจริงๆ ว่าเราจะแพ้เขา” มอร์ตันพูด
 มีเสียงเจิบขั้วอึดใจหนึ่ง บรินเดอร์ตั้งคำถามใหม่ เสียงเขาสั่นไหวด้วยความกังวลที่
 แสบจะรู้สึกไม่ได้และเขาเองก็ไม่รู้ตัว

“พวกคุณล้อผมเล่นนั่นใช่ไหม ฮือ”
 เขาไม่ได้รับคำตอบ แต่เออวิงร้องตะโกนอย่างผู้มีชัยชนะ
 “คุณแพ้ไปหนึ่งตองแล้วนะ รัตจ์”
 แฮร์ริเริ่มหัวเราะอีก แต่คราวนี้เสียงหัวเราะของเขาเจือปนลงเล็กน้อย
 “อย่างนะ ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะเพื่อน ไซโหม ฮือ พวกคุณไม่เห็นอะไรจริงๆ หรอก”
 “ผมแพ้ไป 3 ตองไซโหม” จอร์จพูดอย่างใจเย็น
 บรินเดอร์ตะโกนเสียงแหลมอย่างที่เพื่อนๆ ไม่เคยได้ยินมาก่อน
 “พวกเพื่อนเฮงชวยเฮีย บอกผมหน่อยได้ไหมว่าพวกคุณทำอะไรกันอยู่”
 “ฟังนะ แฮร์ริ” เจมส์ เออวิงพูดขึ้น “กลับไปซะ ไม่งั้นก็มาร่วมวงด้วยกัน ให้ตายสิ อย่า
 มากวนใจเราด้วยเรื่องบ๊องๆ ของคุณเลย”
 แล้วเขาก็พูดขึ้นโดยมิได้เปลี่ยนน้ำเสียงว่า
 “ดอกจิก”
 “โอ๊ย เบื่อเต็มทนแล้ว” บรินเดอร์ตะโกนอย่างฉุนๆ “ผมเปิดไฟล่ะ”
 มือของเขาเฉียดเข้าไปใกล้ผนัง กดสวิทช์ไฟ ความมืดแผ่ปกคลุมทั่วห้องเช่นเดิม แต่
 เสียงที่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันก็ดังขึ้นในห้องเล่นไฟนั้น
 “บ้าแล้ว แฮร์ริ ทำไม่ถึงดับไฟล่ะ”
 มีเสียงเป่าปากอย่างหวาดวิตกดังขึ้นในห้องกว้างขวางนั้น
 “แต่ว่า...” บรินเดอร์พิมพ์ด้วยความกลัว

- Alors vous êtes un damné rêveur, dit Irving. Voulez-vous bien rallumer ?
Machinalement, Harry obéit, appuya de nouveau sur le bouton électrique.
- A la bonne heure, dit Fred Morton gagné par le jeu, il fait clair de nouveau,

Continuons.

- Mais je ne vois toujours rien, gémit Brinder.
- Quel obstiné blagueur vous faites, s'écria James Irving feignant l'irritation.

Je ne vous ai jamais vu si insupportable, puis...

Il se tut, saisi par une vague inquiétude, car il entendit la main de Harry heurter fébrilement le mur, puis un bruit métallique. Que faisait-il ? Soudain, James comprit, voulut s'élancer, mais il était trop tard.

- Ah, je vais bien savoir si je suis aveugle, hurla Brinder avec une voix de fou.

En même temps, un éclair pourpre zébrait l'obscurité et le haut plafond répercutait le fracas d'une détonation. Une plainte déchirante s'y mêla, Irving sentit un jet visqueux et chaud lui éclabousser le visage.

- C'est vous, Fred ? cria Irving.
- Non...je crois qu'il a touché Rudge.

Une voix brisée leur répondit faiblement :

- Oui...la poitrine...

Ils se penchèrent vers le blessé, mais l'obscurité rendait vains tous leurs gestes. Brusquement, un joyeux murmure les fit frissonner.

C'était Harry. Que lui importaient ces cris, ces plaintes, puisqu'il avait vu le coup de feu, qu'il n'était plus aveugle ! Un sentiment de sécurité infinie remplaçait son atroce angoisse. Il répétait avec une écrasante béatitude :

- Damnés garçons, vous m'avez bien fait peur.

“คุณนี่ช่างเพื่อเจ้าไม่ได้เรื่องจริงๆ” เออวิงพูดขึ้น “ช่วยเปิดไฟให้หน่อยได้ไหม”

แฮร์รี่ปฏิบัติตามโดยอัตโนมัติ เขากดสวิตช์ไฟใหม่

“เยี่ยม” เฟรด มอร์ตัน ผู้ที่เล่นชนะพูดขึ้น “ไฟมาแล้ว “เราเล่นต่อเถอะ”

“แต่ผมก็ยังมองไม่เห็นอะไรเลย” บรินเดอร์คร่ำครวญ

“คุณนี่เป็นคนช่างอ้ำที่ดิ้อร้นอะไรอย่างนี้” เจมส์ เออวิงพูดเสียงดังแล้งทำเป็น
อารมณ์เสีย “ผมไม่เคยเห็นคุณนั่งเก้าอย่างนี้มาก่อน แล้วก็...”

เขานิ่งเงียบรู้สึกคล้ายกับกั๊กวล เพราะว่าเขาได้ยินเสียงมือของแฮร์รี่ไปชนกับผนังห้อง
อย่างรณราน แล้วก็เสียงของโลหะ เขาทำอะไรอยู่นะ จับปล้นนั่นเอง เจมส์ก็เข้าใจ เขาอยากจะ
โถมตัวไป แต่สายเสียแล้ว

“แหม ไร้้ย ผมอยากจริงๆ ว่าผมตาบอดหรือเปล่า” บรินเดอร์แผดเสียงตะโกนลั่น
เหมือนคนบ้า

ในเวลาเดียวกันนั่นเองแสงไฟสีม่วงแวบเป็นทางยาวในความมืดและมีเสียงระเบิดดัง
สนั่นสะท้อนกลับที่เพดานสูง มีเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดผสมผสานไปด้วย เออวิงรู้สึก
ว่ามีของเหลวเป็นเมือกร้อนพุ่งกระจายเต็มใบหน้าเขา

“เฟรด โดนคุณหรือเปล่า” เออวิงตะโกน

“ไม่ใช่...ผมคิดว่ามันโดนรัตจันะ”

เสียงแตกพราเสียงหนึ่งตอบพวกเขาอย่างอ่อนละโยยว่า

“โดนผมเอง ที่หน้าอก...”

พวกเขาต่างก้มตัวไปที่คนเจ็บ แต่ความมืดทำให้ทุกอริยาบถของพวกเขาไร้ผล ใน
ทันใดนั้นเสียงพิมพ์อย่างยินดีปีศาจเสียงหนึ่งทำให้พวกเขารู้สึกสิ้นสะท้าน

เสียงของแฮร์รี่นั่นเอง เสียงร้อง เสียงโอดครวญใดๆ ไม่มีความหมายสำหรับเขา
เพราะว่าเขาได้เห็นไฟที่แวบออกมาที่แสดงว่าเขาได้เป็นคนตาบอดอีกต่อไปแล้ว ความรู้สึกที่ว่าตน
ปลอดภัยอันสุดประมาณได้เข้ามาแทนที่ความวิตกกังวลอันหนืดเหนียวแล้ว เขาพรั่าพูดด้วยความปิติ
สุขเป็นล้นพ้นว่า

“ไอ้เพื่อนเฮงชวยเฮี้ย พวกคุณทำให้ผมกลัวจริงๆ”

Quatre contes

เรื่องสั้นสี่เรื่อง

PLUS FORTE QUE LA MORT

L'ange funèbre qui surveille les hommes de ses yeux d'opale lisait par-dessus l'épaule du roi Salomon les proverbes que composait le Sage. Il en approuvait la pensée profonde lorsque, soudain, il tressaillit de courroux. Salomon venait de tracer sur le parchemin ce précepte :

- Une femme méchante est plus amère que la mort.

L'ange que bercent les lamentations des pleureuses ne pouvait admettre cette insulte. Il aurait frappé de rigidité éternelle l'insolente main qui l'écrivait, s'il n'avait su qu'elle était guidée par Jehovah. D'un coup silencieux de ses sombres ailes, il s'éleva jusqu'à Lui.

- Ô Dieu des Armées, s'écria-t-il, comment permets-tu à ton esclave Salomon de diminuer mon prestige par des mots insensés ? Tu sais pourtant qu'il n'est rien de plus terrible aux hommes que le souffle de ma bouche.

Comme toute parole inspirée par Jehovah est la seule qui soit vraie sous les cieux, le Dieu d'Israël sourit avec indulgence et dit :

- Écoute, mon fils insatiable. Je vais te changer en mortel et te choisir une épouse. Si tu la supportes trente années durant, j'effacerai la maxime du roi Salomon. Si tu demandes grâce, tu t'inclineras devant ma sagesse.

*

Le soir même, on vit arriver à Galaad un jeune homme d'une beauté fascinante. Ses cheveux, plus noirs que les nuits sans clarté, tombaient sur un cou plus blanc que le plumage des cygnes. Il avait des yeux d'opale, des mains brûlantes, une démarche si légère qu'il semblait voler. La richesse éclatait dans ses vêtements et ses bagues. C'était l'ange de la mort qui, sous le nom de Daniel, venait sur la terre pour son épreuve.

ทรงอำนาจยิ่งกว่าความตาย

เทพแห่งความตายซึ่งคอยสอดส่องมนุษย์ด้วยดวงเนตรสีพลอยมุกตามองข้ามพระอังสะของกษัตริย์ไซโลมอนไปอ่านบรรดากาษิตที่กษัตริย์จอมปราชญ์พระองค์นี้รจนาไว้ ขณะที่เทพแห่งความตายกำลังชื่นชมความคิดที่ลึกซึ้งของกาษิตก็ทรงสะดุ้งด้วยความพิโรธในบัดดลเนื่องจากกษัตริย์ไซโลมอนทรงเพิ่งแสดงคำสอนไว้บนแผ่นหนังว่า

“สติใจร้ายเป็นความทุกข์ระทมยิ่งเสียกว่าความตาย”

เทพผู้ที่ได้รับการขับกล่อมจากการครวญคร่ำของเหล่านางร้องไห้ไม่อาจยอมรับคำปรามาสนี้ได้ พระองค์คงจะสาปให้มีอหังการที่เขียนข้อความนี้แข็งทื่อไปชั่ววันรันดรหากมิได้ทราบว่ามือข้างนี้มีพระเยโฮวาห์ทรงชี้หน้า เทพแห่งความตายจึงขึ้นมาเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโดยขยับปีกสีหม่นอย่างเงียบเชียบเพียงครั้งเดียว

“ไอ้ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา” เทพแห่งความตายอุทานขึ้น “ท่านปล่อยให้ไซโลมอนทาสของท่านมาทำให้เกียรติของข้าเสื่อมถอยลงด้วยถ้อยคำอันพินเพื่อนได้อย่างไร ท่านก็รู้ว่าไม่มีอะไรที่น่ากลัวสำหรับมนุษย์มากไปกว่าลมที่เป่าจากปากข้า”

ด้วยเหตุที่ทุกถ้อยคำจากองค์พระเยโฮวาห์เป็นเพียงสิ่งเดียวบนพื้นโลกที่ถือว่าเป็นจริง พระเจ้าแห่งชนชาวอิสราเอลทรงพระสรรเสริญด้วยความภักดี และจึงตรัสว่า

“จงฟังข้า ลูกชายผู้มีรูปร่างดี ข้าจะเสกเจ้าให้เป็นมนุษย์ และจะเลือกคู่ครองให้แก่เจ้า ถ้าหากว่าเจ้าทนอยู่กับนางได้ 30 ปี ข้าจะลบกาษิตของกษัตริย์ไซโลมอนเสีย แต่หากเจ้าเลิกเดิมพันนี้ ก่อนกำหนด เจ้าจะต้องคารวะความเป็นเมธีของข้า”

*

ในเย็นวันเดียวกันนั่นเอง ผู้คนได้เห็นชายหนุ่มรูปร่างงามชวนหลงใหลมาถึงดินแดนแห่งเขากิเลอาด เส้นผมของเขามีสีดำยิ่งเสียกว่าราตรีอันมืดมิด ระวังมาบนลำคอที่ขาวยิ่งกว่าสีขาของชนหงส์ เขามีดวงตาสีพลอยมุกดา มีมือที่ร้อนเฝ้า ท่วงท่าเยื้องกายเบาหวิวจนดูคล้ายโบยบินได้ ความมั่งคั่งร่ำรวยเปล่งประกายที่เสื้อผ้าอาภรณ์และบรรดาอามรงค์ของเขา เทพแห่งความตายผู้ซึ่งนามว่าดาเนียลได้มาถึงโลกมนุษย์แล้วเพื่อรับการทดสอบนั้น

On le maria très vite. Selon l'usage, il ne connut sa femme que le jour des noces. En la voyant, il demeura ébloui. Elle était grande, souple, nonchalante. Sa bouche serrée luisait comme un fil de rubis. Une candide langueur dormait sur son front pur, en ses prunelles profondes. La ville entière célébrait sa douceur.

Daniel aux premiers mois, crut avoir la partie facile contre Jehovah. Sa maison embaumait la myrrhe et le cinnamome. Des fleurs paraient les chambres et lorsqu'aux beaux soirs de Judée, le soleil jetait sur sa femme une robe subtile, Daniel se sentait pénétré d'une suave et joyeuse ivresse.

Mais bientôt rien ne put contenter Myrrah. Les plus magnifiques présents lui semblaient sans valeurs auprès de ceux que recevaient les autres femmes. Elle accusa son mari de laderie et de mauvais goût. De cette bouche divine, les mots les plus cruels sortaient. Elle accueillit les caresses de Daniel avec lassitude. Un jour vint où elle ne la cacha plus.

Et Daniel souffrit dans sa tendresse. Ce fut d'abord comme si une eau insidieuse creusait sa fermeté. Puis l'inquiétude brûlante s'empara de son âme. Il demandait à Myrrah :

- Ô délice de mon cœur, pourquoi te fâches-tu contre moi ?

Elle ne répondait rien à l'ordinaire, souriait avec mépris, Parfois elle criait :

- Tu as l'air d'une fille avec ton visage frêle, tes cheveux bouclés, ton menton sans barbe. Je ne me suis pas mariée pour vivre avec une femme.

Et Daniel souffrit dans son orgueil.

Quand Myrrah lui apprit que Jehovah avait béni leur union d'un enfant qu'elle sentait tressaillir en ses flancs, il espéra que ses tourments allaient prendre fin. Mais c'est alors qu'elle devint intolérable.

งานสมรสของเขาจัดอย่างรวดเร็ว ตามประเพณีแล้วเขาจะได้รู้จักกับภรรยาเมื่อถึงวัน
วิวาห์เท่านั้น ขณะที่ได้เห็นนางเขาถึงกลับตะลึงงัน ร่างนางสูงระหง แคล้วคล่อง นวยนาด ริมฝีปาก
ที่เมื่อนั้นเปล่งประกายดุจดั่งเรือเสด็จเสด็จทับทิม ความนิ่มนวล ไร้จริตปรากฏอยู่บนหน้าผากอัน
บริสุทธิ์และในดวงตาอันลึกซึ้งของนาง ทิวทัศน์ต่างรู้จักดีศัพทความอ่อนหวานของนาง

ในเดือนแรกๆ ดาเนี่ยลเชื่อว่าตนจะชนะพระเยโฮวาห์อย่างง่ายดาย บ้านของเขา
อบอวลด้วยกลิ่นหอมของมดยอบและอบเชย มวลดอกไม้ประดับตกแต่งห้องต่างๆ และเมื่อถึงยาม
เย็นอันงดงามของนครยูเดีย แสงตะวันส่องตั้งอารมณ์อันประณีตมาทาบบนร่างของภรรยาเขา
ดาเนี่ยลรู้สึกตนว่าดื่มด่ำอยู่ด้วยความมัวเมาที่อ่อนหวานและหฤหรรษ์

แต่หลังจากนั้นไม่นานก็ไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้มีราห์พอกพอใจได้ ของขวัญอัน
วิเศษสุดดูเหมือนไร้ค่าเมื่อเปรียบกับของขวัญที่หญิงอื่นได้รับกัน นางกล่าวหาว่าสามีตระหนี่ถี่
เหนียวและไร้ซึ่งรสนิยม ถ้อยคำร้ายๆ พรั่งพรูออกมาจากปากอันงดงามนั้น นางตอบรับการโศก
ของดาเนี่ยลด้วยความเบื่อหน่าย และแล้ววันที่นางไม่ปกปิดความรู้สึกนั้นอีกต่อไปก็มาถึง

และดาเนี่ยลก็รู้สึกทุกข์ระทมในความรักของเขา ในตอนแรกเป็นประดุจสายน้ำที่ลวง
ล่อเฝ้าก็ดกซ่อนความแข็งแกร่งของเขา จากนั้นความวิตกกังวลที่ร้อนรุ่มได้เข้าเกาะกุมจิตใจ เขาได้
ถามมีราห์ว่า

“โอ้แม่ยอดหวานใจ ไฉนโยไกรรเคืองพี่เล่า”

นางไม่ตอบเหมือนเช่นเคย ยิ้มอย่างดูแคลน บางคราวนางก็ตะเบ็งเสียงว่า

“ดูท่าทางพี่ยังกับสาวน้อย ทั้งใบหน้าเรียว ผมหยักศก คางไร้โครง ฉันไม่ได้แต่งงาน
เพื่อมาอยู่กินกับผู้หญิงนะ”

และดาเนี่ยลก็รู้สึกว่าความทะนงของเขาสิ้นคลอนไป

เมื่อมีราห์บอกเขาว่าพระเยโฮวาห์ทรงประทานเด็กน้อยคนหนึ่งจากการอยู่กินร่วมกัน
ของพวกเขาทั้งสองซึ่งนางรู้สึกได้ว่าลูกนั้นดินตรงสี่ข้าง เขาหวังว่าความทุกข์ของเขาจะจบสิ้นเสียที
แต่การณ์กลับเป็นว่านางยิ่งเลวร้ายอย่างสุดหน

Chaque geste de Daniel l'exaspérait. Les larmes, les glapissements, les injures emplissaient la maison. Il n'osait plus manger, sourire, respirer. S'il sortait, Myrrah gémissait, funèbre :

- Tu me laisseras mourir seule.

Et Daniel tremblait, car il savait combien l'ange aux ailes de deuil est prompt à répondre aux paroles imprudentes.

Ils eurent cependant un garçon qui grandit en beauté et en force. Mais cette source de joie elle-même, Myrrah s'ingéniait à la corrompre. Elle dressa l'enfant contre son père, lui apprit des mots cruels que les lèvres innocentes répétaient. Et Daniel, trop habitué à plier pour parler en maître, maudit la grâce et la ruse des femmes.

Myrrah vieillit très vite. Ses lèvres minces creusées en un sillon blême attiraient la courbe dure du nez. Ses joues fanées, sa voix sèche, laissèrent paraître crûment la petitesse et l'acrimonie qu'une fugitive beauté avait voilées ; le bandeau de l'amour tomba des yeux de Daniel en même temps qu'une jalousie démoniaque s'emparait de sa femme. Elle le poursuivait de soupçons, de reproches, de scènes. Il ne pouvait sortir sans elle et l'accueil qu'elle faisait à ses amis vida leur maison. Cependant la hargne de Myrrah ne désarmait point. Elle le haïssait pour la jeunesse qui demeurait sur son visage, pour son intelligence qu'elle ne comprenait pas. Il en vint à perdre le sommeil et à en être heureux, car c'étaient les seules heures qu'il passait dans le calme. Mais même alors, la respiration de sa femme le terrifiait, tellement elle était sifflante et pleine de menaces.

Et il comprit que la maxime de Salomon était vraie :

- Une méchante femme est plus amère que la mort.

Et il demanda grâce à Jehovah.

ทุกๆ อริยาบทของดาเนี่ยลทำให้นางเดือดดาลไปหมด ทว่าทั้งบ้านเต็มไปด้วยน้ำตา เสียงกรีดร้อง คำพูดดูถูกดูแคลน เขาไม่กล้ากิน ไม่กล้ายิ้ม ไม่กล้าหายใจอีกต่อไปแล้ว ถ้าเขาออกไปข้างนอก มีราก็คร่ำครวญ ทุกข์โศก

“พี่จะปล่อยให้ฉันตายเพียงลำพังฉันสิ”

ดาเนี่ยลก็ได้แต่ตัวสั่นเทาเนื่องจากเขารู้ว่าเทพที่มีปีกแห่งมรณะพร้อมที่จะตอบสนอง วาจาที่ไม่ระวังปากนั้น

อย่างไรก็ตามทั้งสองมีบุตรชายยิ่งโตก็ยิ่งงดงามและมีพลังกำลัง แต่มีราห์ได้พยายามหาทางทำลายแม้กระทั่งบ่อเกิดแห่งความสุขนี้ นางเลี้ยงลูกให้แข็งขันกับบิดา สั่งสอนด้วยคำร้ายๆ ให้แก่ลูก ซึ่งริมฝีปากบริสุทธิ์ไร้เดียงสา นั้นเฝ้าพูดซ้ำไปซ้ำมา และดาเนี่ยลผู้คุ้นเคยกับการไม่พูดจาแบบจ้าวนายก็ได้แต่ชกหักกระดูกความงดงามและความเจ้าเล่ห์ของเหล่าสตรี

มีราห์แก้ตัวลงอย่างรวดเร็ว ริมฝีปากบางของนางที่เป็นร่องขีดๆ นั้นทำให้จมูกงอรั้ง อันแข็งกระด้างของนางเด่นชัดขึ้น ทั้งก้มหมอง เสียงแหบแห้ง ต่างเผยให้เห็นใจคอที่คับแคบและการขบพูดเสียดแทงซึ่งความงามที่บัดนี้ไม่หลงเหลือให้เห็นอีกแล้วได้เคยชุกชอนเอาไว้ ความมืดบอดของความรักที่ได้เคยปิดตาดาเนี่ยลได้สูญสิ้นไป ในขณะที่เดียวกับที่ความริษยาอันร้ายกาจได้เข้าเกาะกุมภรรยาของเขาไว้ นางเฝ้าติดตามเขาด้วยความหวาดระแวง ทั้งดำเนินติดตื้น ทั้งหาเรื่องทะเลาะ เขาไม่อาจออกนอกบ้านโดยไม่มีนาง และวิธีการต้อนรับขับสู้ที่นางมีต่อเหล่าสหายของเขาก็ทำให้บ้านร้างไร้ผู้มาเยือน กระนั้นก็ดีความโกรธง่ายก้าวร้าวที่ไม่หยุดยั้งของมีราห์หาได้ลดน้อยลงไปไม่ นางเกลียดเขาเพราะความเยาว์วัยที่ปรากฏบนใบหน้าของเขา เพราะความฉลาดปราดเปรื่องที่นางไม่เข้าใจ และบางทีเขาก็นอนไม่หลับแต่กลับมีความสุขในช่วงเวลานั้น เพราะเป็นช่วงเวลาเดียวที่เขาได้อยู่ในความเงียบสงบ แต่ถึงกระนั้นเสียงลมหายใจของภรรยาก็ยังทำให้เขาหวาดผวา เสียงหายใจนั้นมันแหลมเล็กและเต็มไปด้วยการคุกคาม

และเขาก็เข้าใจได้แล้วว่าภาคิตของกษัตริย์โซโลมอนเป็นความจริง

“หญิงที่ใจร้ายเป็นความทุกข์ระทมยิ่งเสียกว่าความตาย”

และเขาก็ขอยกเลิกเดิมพันจากพระเยโฮวาห์

Cependant la tendresse qu'il avait pour son fils Élie lui dicta une dernière pensée terrestre. Il lui confia son épreuve et lui dit :

- Je ne veux pas, toi qui fus la consolation de ces années maudites, te laisser désarmé dans la vie. Tu seras un grand médecin.
- Mais, comment ferai-je, Père, répondit l'enfant qui frissonnait.
- Tu n'as pas besoin de pâlir sur des grimoires. La faiblesse des hommes demande un devin plus qu'un guérisseur. Et il te suffira de leur annoncer sans erreur leur salut ou leur fin pour qu'ils te révèrent.
- Et comment ferai-je ? répéta Elie.
- Lorsqu'un homme doit mourir, je suis à son chevet, lorsqu'il doit guérir, à ses pieds. Invisible à tous, pour toi je ne le serai point. Ainsi tu seras infailible. Adieu et retiens ces paroles.

*

La tristesse imprégnait la cour du roi de Judée. Ce n'étaient que plaintes et soupirs. La fille du roi, Salomé, aux belles tresses, délirait, en proie à une fièvre inconnue. Les guérisseurs les plus illustres n'osaient se prononcer ni sur la nature du mal, ni sur la gravité. Et le désespoir accablait le roi, dont Salomé était l'enfant unique.

Mais l'un des prêtres qui, dans le palais, priaient pour la princesse, lui dit :

- Ô roi, je vois que l'incertitude te rompt. Écoute, il y a dans la province de Galaad un homme dont le nom est Élie. Il est jeune, mais sa gloire sonne haut déjà dans le ciel. On dit que jamais il ne s'est trompé sur le sort d'un malade.

Quand, sur l'ordre du roi, Élie arriva de sa province lointaine, les guérisseurs du Palais étaient toujours perplexes et la princesse agonisait. Et le roi dit à Élie :

อย่างไรก็ตามความเอื้ออาทรที่เขามีต่อเอลิยาห์บุตรชายทำให้เขาเกิดความคิดเยี่ยง มนุษย์ครั้งสุดท้าย เขาได้เล่าบททดสอบของเขาให้บุตรชายฟังและกล่าวว่า

“ลูกเป็นเครื่องปลอบประโลมใจตลอดเดือนปีแห่งความวิบัตินี้ พ่อไม่อยากปล่อยให้ เจ้าไร้หนทางเอาตัวรอด เจ้าจะเป็นหมอผู้ยิ่งใหญ่”

“แต่ว่าข้าจะทำอย่างไรเล่า ท่านบิดา” เด็กชายผู้ตัวสั้นแหดตอบ

“เจ้าไม่จำเป็นต้องหน้าซีดหน้าเขียวอยู่กับคำพยากรณ์ที่ยู่ยากหรือ ความอ่อนแอของ มนุษย์นั้นต้องการผู้วิเศษมากกว่าแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ และเจ้าก็แค่เพียงประกาศให้ถูกต้องว่าเขาจะมี ชีวิตรอดหรือจะสิ้น คนเหล่านั้นก็จะเคารพเจ้า”

“และข้าจะต้องทำอะไรบ้าง” เอลิยาห์ทวนคำ

“ในยามที่มนุษย์ผู้หนึ่งต้องตาย พ่อจะอยู่ที่หัวเตียง ในยามที่เขาจะหายจากการป่วย ไข้ พ่อจะไปอยู่ที่ปลายเตียง จะไม่มีใครมองเห็นพ่อ แต่สำหรับลูก ลูกจะมองเห็น เมื่อเป็นดังนี้ เจ้า จะไม่มีวันทำนายผิด ลาก่อนนะลูกและจงจำคำพูดของพ่อไว้”

*

ความโศกเศร้าซึมแทรกเข้าไปในพระราชวังของกษัตริย์แห่งนครยูเดีย มีแต่เสียงคร่ำ ครวญและทอดถอนใจ ราชธิดาของกษัตริย์ เจ้าหญิงซาโลม ผู้มีพระเกศาถักเปียงดงามเอาแต่เพื่อ ไม่ได้สติด้วยพิษไข้อันไม่รู้สาเหตุ บรรดาแพทย์ผู้มีชื่อเสียงที่สุดยังไม่กล้าวินิจฉัยทั้งพยาธิสภาพทั้ง ความร้ายแรงของโรคนั้นด้วย และความสิ้นหวังก็ถาโถมเข้าไปส่องค์กษัตริย์ซึ่งพระองค์มีเจ้าหญิงซา โลมเป็นพระธิดาเพียงองค์เดียว

แต่ในบรรดาพระที่สวดอ้อนวอนต่อองค์หญิงในพระราชวังมีพระรูปหนึ่งได้กราบทูล กษัตริย์ว่า

“ไฉ่ข้าแต่องค์กษัตริย์ ข้าเห็นว่าความกังขาได้เข้าพำผลาญพระองค์ ทรงสับสนเกิดว่า มีชายผู้หนึ่งมีนามว่า เอลิยาห์ อยู่ในดินแดนกิเลอาด เป็นมานพหนุ่ม แต่ชื่อเสียงของเขากระปือไกล ไปถึงสรวงสวรรค์ พุดกันว่าเขามีเคยผิดพลาดในการทำนายชะตาชีวิตของคนป่วยไข้เลย”

เมื่อเอลิยาห์เดินทางจากเมืองไกลมาถึงยังพระราชวังตามพระบัญชาขององค์กษัตริย์ นั้นบรรดาหมอหลวงก็ยังไม่สามารถให้ข้อสรุปอันใดเช่นเคย อีกทั้งเจ้าหญิงทรงมีพระอาการสาหัส กษัตริย์ตรัสแก่เอลิยาห์ว่า

- Sauve-la et tu l'épouses. Sinon tu mourras au même instant qu'elle.

Ce fut la première fois que le jeune devin regretta le don que son père lui avait accordé. Il savait mieux que personne que tout est dans la main de Jehovah et que rien ne peut guérir un malade au chevet duquel veille l'Ange de la Mort. Aussi tremblait-il en pénétrant dans la chambre de la princesse.

Des médecins et des suivantes s'y tenaient en foule. Mais, malgré leur présence, le jeune homme aperçut, au-dessus de la tête de la moribonde et brandissant son glaive noir, l'ombre sinistre.

Or, le fils de l'Ange de la Mort comprit que sa dernière heure allait sonner. Il s'abandonnait au désespoir lorsqu'une idée suprême lui vint :

- Sortez tous, cria-t-il.

On obéit. Élie était en face de son père, et le corps qui les séparait était presque un cadavre. Alors il cria.

- Ô mon Père, attention, Maman est là qui vient.

Et soudain, l'ombre tremble, vacille, fléchit, recule, recule, vient se placer au pied du lit. L'ange de la Mort avait eu peur.

La fille du Roi était sauvée. Et déjà elle souriait au jeune homme.

“จงช่วยชีวิตนางและเจ้าจะได้แต่งงานกับนาง หากไม่แล้วเจ้าจะตายพร้อมๆ กันกับนาง”

นั่นเป็นครั้งแรกที่มานพหนุ่มผู้วิเศษเสียใจในพรที่บิดามอบให้แก่เขาไว้ เขายังรู้ดีที่ว่าใครๆ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโซวาร์ และไม่มีสิ่งใดจะสามารถรักษาผู้ปวยที่มีเทพแห่งความตายยืนอยู่ที่หัวเตียง เขาถึงกับตัวสั่นเต็มขณะเข้าไปในห้องบรรทมของเจ้าหญิง

บรรดาแพทย์และเหล่านางกำนัลอยู่ในห้องเต็มไปหมด แต่กระนั้นชายหนุ่มก็ยังได้สังเกตเห็นเงาแห่งความตายกำลังแกว่งไกวดาบสั้นสีดำอยู่เหนือพระเศียรของเจ้าหญิง

บุตรของเทพแห่งความตายจึงเข้าใจได้ว่าโมงยามสุดท้ายของตนใกล้เข้ามาแล้ว ขณะที่เขาหมดอาลัยตายอยาก ความคิดอันสุดแสนวิเศษก็แวบเข้ามา

“ทุกคนจงออกไป” เขาตะโกน

ผู้คนต่างปฏิบัติตาม เอลิยาห์อยู่เบื้องหน้าบิดา และมีร่างซึ่งเกือบจะเป็นศพอยู่แล้ว คั่นกลางระหว่างเขาทั้งสอง เขาตะโกนว่า

“ไอ้ข้าแต่ท่านบิดา ระวังนะ แม่จะมาแล้ว”

และในบัดดลนั้น เขาได้สิ้นใจ โอนเอนไปมา อดตัว ถอยออกห่าง ออกห่าง จนมายืนอยู่ที่ปลายเตียง เทพแห่งความตายหวาดกลัว

พระธิดาขององค์กษัตริย์ทรงรอดกลับฟื้นคืนพระชนม์ชีพ และนางก็ได้แย้มสรวลให้แก่มานพหนุ่ม

LA COLÈRE DE SEU-LAN-HI

Paresseusement, Seu-Lan-Hi suivait la colonne des Chinois qui piétinait dans la *Svetlanskaya*. La grande rue de Vladivostok dormait encore sous la demi-brume matinale de décembre, et le babil guttural des coolies, fait de cris rauques plutôt que de paroles, n'arrivait pas à l'éveiller. Faces rongées d'ulcères et mouchetées de boue, sales et résignés, ils allaient vers la gare, laissant flotter leurs fourrures émietées en lambeaux. Un peu à l'écart, emmitoufflé en sa robe-pelisse, marchait le chef, l'entrepreneur, Li-Yeng, qui tenait ses bras bien réunis pour que les manches ne fissent qu'un tuyau tiède ou l'air ne pénétrât pas.

Seu-Lan-Hi, en regardant ces joues grasses comme une étoffe mal gonflée, aux plis mous, satisfaits, les babouches chaudes, la calotte étincelante, pensait que Li-Yeng était très heureux. Il pensait aussi qu'il lui avait fallu une protection divine pour être devenu si riche, alors qu'ils étaient partis ensemble de Chine, tous deux misérables coolies, affolés de faim, espérant trouver à Vladivostok un peu plus de travail pour leurs échines de bêtes de somme. Mais tandis que lui s'était contenté d'acheter une hotte et de transporter en animal docile, de son pas trébuchant, les fardeaux dont on le chargeait, Li-Yeng avait eu vite l'idée de constituer une petite équipe de porteurs et de l'exploiter ; il procurait du travail et recevait une partie des gains. Les bénéfices s'étaient accumulés. Il développa sa troupe, acheta des habits cossus, ne mit plus la main à l'ouvrage.

Bientôt, au lieu de la maigreur nerveuse des coolies, sur sa figure la graisse fleurit et toute sa personne prit l'importance à la fois débonnaire et féroce que donne l'embonpoint à la plupart des Orientaux. Les marchands du carreau chinois le respectèrent ; ses anciens compagnons de loques prirent l'habitude de le traiter avec obéissance et crainte – Seu-Lan-Hi surtout, qu'il avait toujours choisi le premier pour les travaux les plus faciles et les salaires les plus hauts en souvenir des repas intermittents qu'ils faisaient à Pékin, en pleine foire, accroupis devant l'étalage d'un restaurateur ambulancier.

แรงโทสะของชีว-ลาน-ฮี

ชีว-ลาน-ฮีเดินอ้อยอิ่งตามแถวของคนจีนที่ย่ำอยู่บนถนนสเวตลานสกายา ถนนสายใหญ่ของกรุงวลาดิวอสต็อกนี้ยังคงหลับไหลภายใต้หมอกจางๆ ยามเช้าของเดือนธันวาคม และเสียงหัวเราะของพวกเขาที่พูดคุยกันแข็งแรงแซึ่งเสียงโหวกชากมากกว่าจะเป็นถ้อยคำนั้นไม่อาจทำให้เขาตื่นจากภวังค์ได้ พวกกุลีต่างมีใบหน้าที่มีแผลพุพองตะปุ่มตะป่ำและเปราะเปื้อนไปด้วยโคลนสกปรกและดูยอมจำนน พวกเขาเดินไปที่สถานีรถไฟโดยปล่อยให้เสื้อขนสัตว์ของพวกเขาที่ขาดกระรุ่งกระริ่งนั้นปลิวไปมา ลี-เย็งซึ่งเป็นหัวหน้าและเป็นทั้งผู้รับเหมาในชุดขนสัตว์คลุมกายนั้นได้เดินออกห่างจากคนอื่น ๆ เล็กน้อย เขาสอดแขนเข้าไปในปลายแขนเสื้ออีกข้างทำให้เป็นกระบอกอันอบอุ่นที่อากาศแทรกผ่านเข้าไปได้

ขณะที่ชีว-ลาน-ฮีมองดูแก้มอูมๆ ราวกับเป็นผ้าที่ปูดพองขึ้นมาที่มีริ้วรอยย่นเห็นได้รางๆ ท่าทางอ่อนคลาย ทั้งร่องเท้าแตะอันร้อนระอุ หมวกแบบไม่มีขอบเป็นประกาย เขาก็คิดว่าลี-เย็งช่างเป็นสุขนัก เขายังคิดอีกด้วยว่าลี-เย็งคงได้รับการปกป้องจากสรวงสวรรค์ถึงได้ร่ำรวยขนาดนี้ ทั้งๆ ที่พวกเขาได้จากเมืองจีนมาด้วยกัน ทั้งคู่เคยเป็นกุลีที่นำสมเพช หิวโหยแทบเป็นแทบตายโดยหวังที่จะได้งานมากกว่าเดิมบ้างในกรุงวลาดิวอสต็อกเพื่อหล่อเลี้ยงบำรุงกระดูกของสัตว์บรรทุกสัมภาระอย่างพวกเขา แต่ขณะที่ตัวเขาซื้อเพียงตะกร้าสะพายหลังใบหนึ่งและรับแบกสัมภาระที่ผู้คนให้เขาบรรทุก เดินไปอย่างตบัตตเป็ราวกับสัตว์เชื่องตัวหนึ่ง ลี-เย็งกลับคิดได้อย่างรวดเร็วว่าควรรวมคนขนสัมภาระเป็นทีมเล็กๆ สักทีมและใช้ทีมนี้ทำงาน เขาหางานให้ลูกทีมทำและได้รับผลตอบแทนส่วนหนึ่ง ผลกำไรพอกพูนขึ้น เขาได้พัฒนาทีมขนสัมภาระของเขา ทั้งได้ซื้อเสื้อผ้าที่มีราคา เขาก็ไม่ได้ลงมือทำงานอีกต่อไป

ในไม่ช้าแทนที่เขาจะมีร่างกายผ่ายผอมจากความเครียดดังพวกกุลีทั้งหลาย เขากลับอุดมไปด้วยไขมันและเขาก็ดูตั้งใจดีและดูในเวลาเดียวกันซึ่งคนตะวันตกส่วนใหญ่ที่ฮ้วนท้วนสมบูรณ์ขึ้นมักมีลักษณะเช่นนี้ พวกพ่อค้าในตลาดของพวกเขาจับหน้าถือตาเขา เพื่อนฝูงเก่าๆ สมัยที่ใส่เสื้อผ้ากระรุ่งกระริ่งมักอยู่ในโอวาทและยำเกรงเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชิว-ลาน-ฮีที่เขาจะเลือกงานที่ใช้แรงน้อยที่สุดเป็นคนแรกเสมอและเป็นงานที่ได้เงินมากที่สุดเพื่อเป็นการหวนระลึกถึงการอดมื้อกินมื้อที่เขาสองคนเคยเผชิญมาด้วยกันในกรุงปักกิ่ง พวกเขาเคยนั่งยองๆ เบื้องหน้าแผงขายอาหารหาบเร่กลางตลาดนัด

La colonne, qui comprenait une trentaine d'hommes, avançait peu à peu. La brume blémissait ; déjà les *izvostchiks*¹ solitaires trottaient sur leurs roues sautillantes lorsque les Chinois arrivèrent à la gare. Un officier tchèque qui les attendait pour charger des munitions les distribua en deux groupes. L'un s'en fut sous la direction de Li-Yeng, l'autre sous celle de Seu-Lan-Hi.

Le travail commença. Il fallut d'abord faire chercher les wagons et les amener sur les voies les plus proches du quai. Attelés en avant, poussant en arrière, les coolies, avec leurs gestes mesurés, lents, sans nerf ni vie, images d'esclaves séculaires, faisaient comprendre ceux qui ont bâti les Pyramides, ceux qui, leur vie entière, ont animé des trirèmes, ceux qui ont dressé le Temple du Ciel et la Grande Muraille.

Puis, du quai au wagon, s'organisa une chaîne de nuques ployées et de bras agiles par qui les caisses s'enlevaient avec une méthode de machine. Des monosyllabes aigus secouaient sans cesse cette matière vivante, terne et haillonneuse, ou bien des chansons grêles et fines, tristes, tristes...

Après le bref repas fait de cornichons et de riz avalés debout, une paresse détendit les muscles. Furtivement, tour à tour, les coolies s'éloignaient et, derrière une pile de planches, tiraient de leurs longues pipes bourrées à la hâte des bouffées profondes et délicieuses comme un soupir de volupté.

La courte journée se mourait. Seu-Lan-Hi allait rassembler son équipe pour la paye, lorsqu'un gémissement le bouleversa. Il reconnut la voix de Li-Yeng en détresse, et s'élança de son côté aussi vite que le lui permettaient sa longue robe, les accidents du terrain et ses vieilles jambes.

¹ Les conducteurs de voiture.

ชายประมาณ 30 คนที่เรียงเป็นแถวยาวค่อยๆ ก้าวเดินไปที่ละนิด สายหมอกกระจายตัวจางๆ พวกอิชิวอสติซิก¹ ขับรถมาลำพัง ล้อรถแล่นไปอย่างกระโดดกระเดก ขณะที่พวกคนจีนได้มาถึงที่สถานีรถไฟแล้ว เจ้าหน้าที่ชาวเช็กคนหนึ่งซึ่งคอยพวกเขาจนของได้แบ่งคนงานออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งอยู่ภายใต้การนำของลี-เย็ง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งอยู่ภายใต้การนำของชีว-ลาน-ฮี

งานได้เริ่มขึ้นแล้ว ก่อนอื่นต้องหาโบกี้รถไฟให้ได้และลากมาไว้บนรางที่ใกล้ชานชาลาที่สุด กุสึบางพวกผูกตัวเองเข้ากับด้านหน้าตู้โบกี้เพื่อดึง ส่วนคนอื่นๆ ก็ดันจากด้านหลัง พวกเขาออกแรงไม่เต็มที่ เชื่องช้า ไร้อารมณ์ความรู้สึก ไม่มีชีวิตชีวา เป็นภาพของพวกทาสยุคโบราณ มันทำให้เขาเข้าใจพวกทาสที่สร้างปิระมิด พวกทาสที่ก่อตั้งหอสักการะฟ้าและกำแพงเมืองจีนมาตลอดชีวิต

และแล้วท้ายทอยที่ก้มต่ำซึ่งเรียงเป็นแถวและแขนที่เคล่วคล่องต่างยกบรรดาหีบขึ้นมาด้วยลักษณะแบบเครื่องจักรจากชานชาลาไปจนถึงโบกี้รถไฟ พวกกุสึที่หึงมีชีวิตชีวาหม่นหมองและเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระวังตะเบ็งเสียงแตกพว้าเป็นถ้อยคำสั้นๆ บาดหู อย่างมิหยุดหย่อน หรือไม่เช่นนั้นก็ส่งเสียงร้องเพลงที่แหบโหย และแผ่ว เศร้า แสนเศร้า...

หลังจากที่ยืนกินอาหารง่ายๆ ที่ประกอบไปด้วยแตงกวาดองและข้าวสวย ความเกียจคร้านก็กระจายไปทั่วกล้ามเนื้อ พวกกุสึต่างสลับสับเปลี่ยนกันแอบถอยห่างออกไปและเบี่ยงหลังกองไม้ที่จัดเรียงไว้ พวกเขาต่างรีบดึงเอาไม้ปีที่ยึดเส้นยาไว้นั้นออกมาอัดคว้นเข้าลึกๆ และสอดเข้าอย่างมีรสชาติราวกับการทอดถอนใจของผู้ที่มีความรู้สึกซาบซ่าน

เวลากลางวันช่วงสั้นๆ ค่อยๆ หมดสิ้นไป ชิว-ลาน-ฮีไปรวบรวมกลุ่มคนงานของเขาเพื่อจ่ายเงินค่าจ้าง ขณะที่มิเสียงครวญครางเสียงหนึ่งมาทำให้เขาชะงัก เขาจำได้ว่าเป็นเสียงทุกขเวทนาของลี-เย็ง จากนั้นเขากลับไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่ขูดยาวของเขา พื้นที่สูงๆ ต่ำๆ และขังขาคันขรภาพจะเอื้ออำนวยให้เป็นไปได้

¹ คนขับรถรับจ้าง

Auprès d'un wagon il vit un groupe d'ouvriers russes gesticulant et criant, un peu ivres. Un grand diable roux s'agitait plus que les autres et, devant lui, abattu, gisait Li-Yeng, le nez en sang. Les coolies glapissaient comme un bataillon de vieilles femmes, mais se ratatinaient les uns contre les autres et assistaient passifs à la rixe qui venait d'éclater à propos d'un wagon litigieux.

L'événement était tout naturel. Sans cesse des querelles naissaient au sujet des rames qui traînaient à la dérive sur les voies et Seu-Lan-Hi avait été plus d'une fois battu en des occasions semblables. Mais les coups qui étaient sa vie quotidienne devenaient monstrueux lorsqu'ils tombaient sur son vieil ami, son bienfaiteur, un peu son Dieu. A le voir prosterné honteusement dans la neige qu'il tachait de son sang, le visage déformé, sa belle robe souillée, une immense douleur et une rage folle s'emparèrent de lui. Il se précipita vers le colosse roux ; les imprécations s'arrachèrent d'elles-mêmes de sa gorge. L'autre le regarda, lui donna une tape sur la nuque. Le Chinois chancela et se tut.

Puis, sifflant et chantant, les ouvriers emmenèrent leur butin.

Seu-Lan-Hi grelottait de colère et d'émotion. Sans attendre sa paye il se mit à suivre de loin le grand diable roux qui rapidement s'était détaché du groupe, et sa main fiévreuse caressait le couteau court et robuste qui ne le quittait jamais.

Le crépuscule humide couvrait les voies et les quais ; sur ce coin désolé l'heure se faisait plus désolée encore. Les trains semblaient plus ternes : le ruban pâli des rails s'allongeait comme une tristesse sans fin et les sifflets rares des locomotives disaient un désespoir intense et vrai...

ข้างๆ โบกี้รถไฟเขาเห็นคนงานรัสเซียกลุ่มหนึ่งที่มีอาการมึนๆ อยู่บ้างพวกเขาทำท่าโบกไม้โบกมือและตะโกนกันลั่น เจ้าปีศาจผมแดงร่างใหญ่คนหนึ่งกระสับกระส่ายยิ่งกว่าคนอื่นๆ และเบื้องหน้าเขามีลิ-แย็งถูกทำร้ายนอนหงายอยู่ มีเลือดออกเต็มจมูก พวกกุลีร้องกันเสียงแหลมราวกับหญิงแก่สักโขงหนึ่งเบียดกันไปมาและมองดูการทะเลาะวิวาทกันอย่างไม่เอาทร้อใจ การวิวาทนั้นเกี่ยวกับโบกี้รถไฟที่พิพาทกันอยู่

เหตุการณ์เป็นไปอย่างแสนจะธรรมดา มีการทะเลาะวิวาทเกิดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อนในเรื่องขบวนโบกี้รถไฟที่ลากมาไว้บนราง และชีว-ลาน-ฮีก็เคยถูกทำร้ายมาแล้วมากกว่าหนึ่งครั้งในสภาวะการณ์คล้ายคลึงกัน แต่การกระทำที่ที่เกิดขึ้นทุกเมื่อเชื่อวันในชีวิตของเขาดูใหญ่หลวงเมื่อมันมาเกิดกับเพื่อนเก่าของเขา ผู้มีพระคุณ หรือจะเรียกว่าเป็นเทพเจ้าของเขา เมื่อเห็นลิ-แย็งหมอบจมอยู่กับหิมะที่เปื้อนเลือดของเขาอย่างน่าอดสู โบนัสบิดเบี้ยว ซูดยาววามเปรอะเปื้อนความเจ็บปวดอันแสนสาหัสและความคลั่งแค้นอย่างบ้าระห่ำก็เข้าเกาะกุมจิตใจของเขา เขาปรี่ไปยังเจ้าเบ้มผมแดง ค้ำกันด่าแข่งชกหักกระดูกสำรอกออกมาเองจากลำคอของเขา เจ้าเบ้มผมแดงมองเขาอยู่แล้วตีเขาเข้าที่ท้ายทอย ร่างชายชาวจีนชวนเซและหุบปากเงียบ

และแล้วพร้อมกับเป่าปากและร้องรำทำเพลงกัน พวกคนงานก็ได้นำเอาทรัพย์สินของปรบักซ์ผู้ปราศัยไป

ชีว-ลาน-ฮีตัวสั่นเต็มด้วยโทสะและอารมณ์ เขาไม่รอเงินค่าแรงและเริ่มสะกดรอยตามเจ้าปีศาจผมแดงตัวโตซึ่งไม่นานก็แยกออกจากกลุ่มไปห่างๆ และมือที่สิ้นเทาของเขาคอยลูบคลำมีดสั้นอย่างหนาซึ่งไม่เคยออกห่างจากตัวเขาเลย

เวลาพลบค่ำที่มีอากาศชื้นเข้าปกคลุมทั่วรางรถไฟและซานซาลา ที่มุมอันเหงาเศร้านี้ โมงยามยิ่งกลับเศร้าสร้อยยิ่งขึ้นไปอีก ดูเหมือนว่ารถไฟขบวนต่างๆ ดูจะหม่นหมองขึ้น แถบสีซีดจางของรางรถไฟทอดยาวเฉกเช่นความกำสรวลเศร้าอันไร้ที่สิ้นสุดและเสียงหวูดหัวรถจักรที่นานๆ จะดังขึ้นมาได้บ่งบอกถึงความสิ้นหวังอย่างรุนแรงและจริงแท้...

L'ouvrier russe avait pris une petite voie de traverse qui descendait un talus et au bout de laquelle se trouvait, dans un renforcement, un wagon. Il y pénétra. Évidemment c'était sa demeure, le *tiplouchka* classique, maison roulante rudimentaire, qui, à travers toute la Sibérie, servait de logement aux errants sans gîte. Seu-Lan-Hi tressaillit. Il tenait sa vengeance. Au lieu du coup de poignard, toujours problématique et dangereux, un autre moyen se présentait sûr et féroce. Il mettrait le feu à cet abri de planches, et dans le creux on aurait juste le temps d'apercevoir une belle flambée.

Quand il raconta son plan à Li-Yeng, l'autre approuva d'un imperceptible claquement de langue et lui conseilla:

- Fais-le à la fin du mois, pendant leur nuit de fête, tu sais? Ce sera plus facile...

*

Seu-Lan-Hi attendait dans la nuit et le froid, qui tombaient du ciel et montaient de la terre. Son cœur était résolu. Il sentait dans la poitrine et dans la gorge quelque chose de dur, d'acide qui ne fondrait qu'avec la flamme dansant sur le wagon. Quand l'ombre serait épaisse comme l'encre des écritures chinoises, le fils de Li-Yeng devait lui apporter un bidon d'essence. Mais dès le crépuscule il avait voulu se tapir derrière un tas de caisses vides, pour mieux savourer sa vengeance.

Ses oreilles suivaient tous les bruits de la nuit sonore. Dans le contrebas, les lumières de la ville et ses rumeurs n'arrivaient pas. Le coin était vide de frissons humains. Seu-Lan-Hi s'assoupit dans une lucidité attentive et haineuse.

Il ne savait pas comment le temps coulait... Des pas, des rires... Une crispation le tendit. Dans le groupe qui descendait le talus il reconnut facilement le haut et large ouvrier. Il tenait une lanterne qui mouillait la neige de taches roses et il conduisait toute une file de femmes emmitouffées de châles et d'hommes aux bottes bruyantes.

คนงานชาวรัสเซียผู้นี้ได้ใช้เส้นทางลัดเส้นหนึ่งซึ่งลงไปยังทางลาดและที่สุดทางนั้นมีโบกี้รถไฟที่ว่างอยู่ตู้หนึ่ง เขาเดินเข้าไปข้างในนั้น นี่คือนิพพานของเขาอย่างแน่นอน เป็นทั้งตู้สินค้า *ดีปลูชกา* แบบธรรมดาๆ และเป็นบ้านแบบอื่นๆ ที่เคลื่อนย้ายได้ ซึ่งใช้เป็นที่พักอาศัยของพวกเขาเร็ววันเร็วคืน บ้านที่มีให้เห็นทั่วไซบีเรีย ชิว-ลาน-ฮี้ สั่นสะท้าน เขาเก็บความแค้นนั้นไว้ แทนที่จะใช้มีดสั้นซึ่งมักใช้ ยากและอันตราย ยังมีอีกหนทางหนึ่งที่น่าพอใจและอำมหิต เขาจะวางเพลิงที่พุกไม้เนื้อเสียและบนพื้นดินใต้โบกี้คงจะมีเวลาได้เห็นเปลวไฟลุกโชติช่วงกัน

เมื่อเขาเล่าแผนการให้ลี-เย็งฟัง อีกฝ่ายเห็นดีเห็นงามด้วยการเดาะลิ้น และแนะนำ เขาว่า

“จัดการตอนปลายเดือนเลยสิ ช่วงค่าของงานฉลองนั่นแหละ แก้วมัยย จะยิ่งง่ายขึ้น...”

*

ชิว-ลาน-ฮี้ ฝ้าคอยในความมืดและความหนาวเย็นซึ่งโรยตัวลงมาจากท้องฟ้า และแผ่ขึ้นจากพื้นแผ่นดิน หัวใจของเขานั้นแน่นแฟ้นคง เขารู้สึกได้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่แข็งแกร่ง และบาดลึกอยู่ในอกและลำคอซึ่งจะมลายไปก็ด้วยเปลวเพลิงที่เต้นเร่าอยู่บนโบกี้รถไฟเท่านั้น เมื่อเงามืดปกคลุมจนหนาที่บดขยี้ทุกสิ่งในกระปุก ลูกชายของลี-เย็ง จะต้องเอาถังน้ำมันมาให้ แต่ทันทีที่โพล้เพล้ เขาอยากจะถูกกายนอนอยู่ด้านหลังปลั๊กไฟที่ว่างอยู่กองหนึ่งเพื่อที่จะได้ลิ้มรสชาติของการแก้แค้นได้ดีขึ้น

หูของเขาคอยฟังสรรพคำเนียงในยามค่ำคืนที่ดังก้อง และต่ำลงไปแสงไฟจากในเมือง และเสียงที่ดังแข็งแรงแม่อาจเล็ดรอดเข้ามาได้ ที่มุมนั้นไว้ซึ่งความหนาวสะท้านของมนุษย์ ชิว-ลาน-ฮี้ เคลิ้มไปในสำนักของการเฝ้าระวังและความเกลียดชัง

เขาไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปเช่นไรบ้าง...เสียงฝีเท้า เสียงหัวเราะ...เขารู้สึกเกร็งไปทั่วตัว ในกลุ่มคนซึ่งเดินลงมาจากรถที่เขาจำชายคนงานรูปร่างสูงและมีแผ่นอกกว้างได้อย่างง่ายดาย เขาถือตะเกียงซึ่งทำให้หิมะเปียกเป็นรอยสีชมพูและเขาได้เดินนำพวกผู้หญิงแถวหนึ่งที่ห่มผ้าคลุมไหล่ และพวกผู้ชายที่สวมรองเท้าบูตเดินเสียงดัง

Le wagon, soudain animé de lumière, de chaleur, de voix, prenait dans l'ombre une signification de vie, de refuge rayonnant et doux. Mais Seu-Lan-Hi, loin d'éprouver cela, sentait, à cette gaîté, croître sa rage et sa joie mauvaise. L'heure approchait. Il allait bientôt entendre la voix étouffée du fils de Li-Yeng ; doucement ils pousseraient autour du wagon les caisses toutes molles d'essence et le beau feu vengeur monterait. Il entendait déjà grésiller la neige et les gens crier. Ils étaient nombreux. Tan pis ! Tan pis pour les amis de son ennemi.

Pourtant il était encore tôt, car les étoiles brûlaient le ciel avec cette ardeur qu'elles n'ont qu'aux approches de minuit. L'impatience énervait les membres engourdis de Seu-Lan-Hi et le froid lui devint tout à coup sensible. Après s'être étiré en silence, il se dégagea du monceau de caisses qui l'ensevelissait et, inconsciemment, ses pas feutrés de Chinois habitué à la marche silencieuse le menèrent au wagon.

A travers un voile de neige, la lumière allongeait des rayons pâles par les fentes du bois pourri. Avidement, Seu-Lan-Hi se colla à l'une d'elles et posséda du regard ce que la flamme allait prendre bientôt.

Aux murs s'étagaient des couchettes rudimentaires, sans draps, bourrées de paille vieille et jonchées de fripes de tout calibre. Un poêle haletait dans un coin, sous l'icône. Autour de la table faite de planches clouées à des tréteaux, sur des bancs boiteux, les convives parlaient et s'amusèrent. Il y avait en eux tant de gaîté sereine et naturelle, tant d'apaisement attendri et enfantin que, malgré toute sa haine, Seu-Lan-Hi le sentit. Mais il revit Li-Yeng ensanglanté et l'amollissement qui l'avait ébranlé disparut. Il reprit son observation implacable, plus haineux que jamais...

Les verres s'emplissaient, se choquaient. Des groupes discutaient ou plaisantaient avec une tendresse heureuse. La même atmosphère de joie pure était sur tous et le sourire du grand ouvrier roux, un bon sourire détendu, naïf et ami, habitait tout le wagon.

ฉับพลันนั่นเองโบกักรถไฟตู้่นั้นก็มีชีวิตชีวาขึ้นด้วยแสงสว่างและความอบอุ่นรวมไปถึงเสียงที่พูดคุยกันทำให้รู้ว่ามีคนอยู่ในนั้น และเป็นที่พักพิงที่สุกสว่างและสงบในความมืดนั้น แต่ชีว-ลาน-ฮีไม่รู้สึกเช่นนั้น เขากลับรู้สึกคึกคัก คลั่งแค้น และมีความหฤหรรษ์อันเลวร้ายเพิ่มมากขึ้น เวลาที่คบคลานเข้ามาทุกที ในไม่ช้าเขาก็จะได้ยินเสียงพิมพ์ในลำคอของบุตรชายลี-ยั้ง พวกเขา คงจะค่อยๆ ผลักพวกหลังที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำมันไปรอบๆ โบกักรถไฟตู้่นั้น และเปลวไฟอันเพริศแพรวแห่งความแค้นคงจะคุโชนขึ้น เขาได้ยินเสียงหิมะปะทุดัง เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ แล้ว และผู้คนต่างร้องตะโกนกัน คนพวกนั้นมีจำนวนมากโข ช่างปะไร ช่างหัวมันเถอะ เจ้าพวกเพื่อนๆ ของคู่อริมัน

อย่างไรก็ตามยังหิวค้ำอยู่เพราะหมูดาวฉายแสงโชติช่วงบนท้องฟ้า ด้วยความร้อนแรงที่ดวงดาวเหล่านี้มีได้ก็เฉพาะเวลาใกล้เที่ยงคืน ความร้อนรณกระตุ่นกล้ำเนื้อของ ชิว-ลาน-ฮีที่เกร็งขอาอยู่ และในทันใดนั้นเองเขารู้สึกได้ถึงอากาศที่หนาวเย็น หลังจากที่ได้เหยียดข้งเหยียดขาอย่างเงิบๆ เขาก็ออกมาจากกองล้งซึ่งสูมท่วมตัวและผีทำอันเงิบกริบแบบชาวจีนซึ่งคุ้นเคยกับการเดินเบาๆ นั่นก็ได้ชักนำเขาไปที่โบกักรถไฟตู้่นี่อย่างไม่รู้ตัว

ท่ามกลางหิมะที่ปกคลุมไปทั่ว แสงไฟซีดจางทอดผ่านช่องไม้ที่ผูกแตก ชิว-ลาน-ฮี แบนหน้าไปด้วยความกระหายที่ช่องไม้และเฝ้ามองเหยื่อเปลวเพลิงอย่างสะใจในอีกไม่ช้านี้

ที่ผนัง ที่นอนธรรมดาๆ ยัดไว้ด้วยฟางเก่าๆ เรียงซ้อนเป็นชั้น ไม่มีผ้าปูที่นอน และมีกองเสื้อผ้าใช้แล้วทุกๆ ชนิดวางเกลื่อนกลาด เขาทำความอุ่นส่งเสียงกระหึ่มอยู่ที่มุมหนึ่งได้ภาพนักบุญ รอบๆ โต๊ะมีพวกแผ่นไม้ตอกตรึงไว้กับขาหยั่งโต๊ะ พวกแขกหรือพูดคุยและหาความสำราญกันอยู่บนม้านั่งขาท พวกเขาช่างเจรจาไร้กังวลและเป็นธรรมชาติ ช่างมีความรู้สึกผ่อนคลายแบบเด็กๆ ที่แม้ว่าชีว-ลาน-ฮีจะมีความเกลียดชังเขาก็รู้สึกได้ถึงอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้น แต่เขาก็เห็นภาพของ ลี-ยั้ง ที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดอีกครั้งและจิตใจที่อ่อนโยนลงซึ่งทำให้เขาหวั่นไหวนั้นก็มลายหายไป เขากลับมาเฝ้าสังเกตอย่างเอาเป็นเอาตายอีกครั้งหนึ่ง ยิ่งเกลียดชังมากยิ่งกว่าเดิมอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...

แก้วเหล้าเต็มเปี่ยม ต่างคนต่างชนแก้วซึ่งกันและกัน บ้างจับกลุ่มพูดคุยถกเถียงหรือเข้าหยั่งกันด้วยความรักใคร่อย่างเป็นสุข ทุกคนต่างรู้สึกถึงบรรยากาศของความอภิรมย์ยินดีเช่นเดียวกัน และรอยยิ้มของคนงานผมแดงร่างใหญ่ ที่เป็นรอยยิ้มอันผ่อนคลายนั้นมีความสุข ไม่ประสีประสาและเป็นมิตร ปรากฏทั่วทั้งโบกักรถไฟตู้่นั้น

Soudain, lointaine, lointaine, tamisée d'espace, d'ombre et de neige, une harmonie de cloches passa. Elles sonnaient, douces et fraternelles, dans le ciel glacé et dans le cœur des hommes, l'heure du minuit chrétien. Et le vieux coolie frissonna d'une émotion inconnue et subtile.

A l'intérieur les rires moururent. Tous se levèrent du même geste ardent. Dans le silence, l'icône devint comme vivante et recueillit en son image fanée et vieillotte la grande prière humble qui monta vers elle avec les signes de croix. Seu-Lan-Hi, dans son âme primitive et superstitieuse, subissait directement le charme pieux. Et quand il vit tous ces gens si gais tout à l'heure tomber à genoux d'un geste accablé et instinctif, il crut assister à quelque mystérieux sortilège qui l'emplit de terreur et de respect.

A ce moment, un appel sourd siffla à ses oreilles. Il ne voulut pas l'entendre, mais l'autre se renouvela, insistant, sinistre. Comme il hésitait, une ombre le frôla, une masse métallique tomba à ses pieds et le petit de Li-Yeng s'enfuit à toutes jambes.

Seu-Lan-Hi était devant sa destinée...

Il baissa les yeux pour mieux écouter, aussi pour ne plus voir la fente maudite. Avec un long soupir il se pencha vers le bidon d'essence. Comme il commençait à le déboucher, la porte du wagon s'ouvrit ; une nappe de lumière dora la neige, et l'ouvrier aux cheveux roux se montra en haut du marche-pied.

ในทันใดนั้นเองเสียงระฆังที่ประสานเสียงกลมกลืนแทรกผ่านบรรยากาศ ความมืด และหิมะดังแว่วให้ได้ยินแต่ไกล แสนไกล เสียงระฆังเหล่านั้นดังขึ้น เสียงอันนุ่มนวลและบ่งบอกถึงความเป็นพี่น้องซึ่งกันและกันแทรกซึมอยู่ในท้องฟ้าที่เย็นยะเยือกและในหัวใจของมนุษย์ทุกคน เป็นเวลาเที่ยงคืนของชาวคริสต์ และกุลิผู้ชรานั้นก็สะท้อนด้วยอารมณ์ละเมียดละไมที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ข้างในตู้โบก็ เสียงหัวเราะเจียบหายไป ทุกๆ คนลุกขึ้นด้วยท่วงท่าที่กระตือรือร้นแบบเดียวกัน ในความเจียนนั้นรูปนักบุญดูราวกับมีชีวิตขึ้นมาและรับเสียงสวดภาวนาอันอบอุ่นครั้งใหญ่ผ่านภาพที่ซีดจางและคร่ำคร่า นั้น เป็นเสียงซึ่งดังไปถึงนักบุญโดยการทำให้เครื่องหมายไม้กางเขน ชิว-ลาน-ฮี้ซึ่งมีจิตวิญญาณแบบคนยุคดั้งเดิมและเชื่อถือโซกลางด้วยนั้นรู้สึกได้ถึงมนต์เสน่ห์แห่งความเลื่อมใสศรัทธา และเมื่อเขาเห็นคนเหล่านี้ที่เมื่อครู่ยังปิดยีนตีเหลือหลายกลับทรุดตัวลงคุกเข่าด้วยท่าทางที่เหนื่อยอ่อนและเป็นไปโดยธรรมชาติ เขาคิดไปว่าตนได้มาสัมผัสสัจธรรมอันลึกลับบางอย่างซึ่งทำให้เขาเปี่ยมไปด้วยความกลัวและน่าเกรงขาม

ขณะนั้นเองมีเสียงเรียกที่ตั้งอิงอลเสียดแทรกมาถึงหูของเขา เขาไม่ต้องการได้ยินมัน แต่เสียงนั้นกลับดังขึ้นมาใหม่ กระชั้นถี่ นากลัว เพราะเหตุที่เขาละล้าละลึง เงามืดอย่างหนึ่งจึงเฉียดเข้ามาใกล้ตัวเขาได้ ก่อนโลหะอย่างหนึ่งตกลงที่เท้าของเขาและเจ้าลูกชายของลี-เย็ง ก็แผ่นแม่บไปแล้ว

ชิว-ลาน-ฮี้ อยู่เบื้องหน้าโซคะตาของเขา...

เขาลูบตาลงเพื่อฟังเสียงให้ชัดขึ้น และเพื่อไม่ต้องเห็นภาพจากรอยแตกอันอุบาทว์อีกต่อไป เขาก็มตัวลงไปทีระป่องน้ำมันพร้อมกับถอนใจยาวนาน ขณะที่เขาเริ่มเปิดจุกระป่องน้ำมัน ประตูโบก็รถไฟเปิดออก ลำแสงที่แผ่กว้างทอดทาบหิมะเป็นสีทอง และคนงานผมแดงคนนั้นก็ได้ปรากฏตัวอยู่ที่หัวบันไดโบก็รถไฟนั้น

Il avait eu trop chaud du poêle ardent, des cris joyeux, du vin avalé. La gorge nue sous la chemise entr'ouverte, il aspirait largement l'arôme glacial de la nuit. Énorme, souriant, velu et embroussaillé, encore grandi par l'ombre qu'il brisait, il apparaissait dans le cadre flambant de la porte comme une divinité formidable et débonnaire ; ses yeux semblaient voir dans l'ombre et tout comprendre.

La rafale douce des cloches tremblait toujours dans l'air. Seu-Lan-Hi tremblait avec elle. Ses mains s'arrêtèrent et il se connut impuissant à jamais d'assurer sa vengeance.

Diminué de sa haine avortée, écrasé par sa grande colère, il s'en fut, sous les étoiles, vers la ville d'où venait l'appel sonore.

เขารู้สึกอุ่นเหมือนเปลือยประมาณจากเตาทำความร้อน เสียงตะโกนอย่างบันเทิงใจ และ เหล่าองุ่นที่ตีมัน ลำคออันเปล่าเปลี่ยวได้เสื่อเช็ดที่เปิดจําไว้ นั่น เขาได้สูดหายใจเอาอากาศหอม ะรินอันเย็นเยียบของราตรีนั้นเข้าเต็มปอด ร่างที่ใหญ่โตอิมแอ้ม มีขนยุ่งเหยิงเต็มตัวนั้นกลับยิ่ง เป็นเงาที่ใหญ่กว่าเดิมเพราะเงาที่ทาบทวนเขาอยู่ เจ้านั้นได้ปรากฏตัวที่กรอบประตูสีเพลิงราวกับ เป็นเทพยดาผู้ประเสริฐและเอื้ออารี ดวงตาของผู้นี้ราวกับมองเห็นได้ในความมืดและเข้าใจทุก สิ่งอย่างแจ่มแจ้ง

สายลมโชยพัดยังคงทำให้เสียงระฆังสั้นไหวในอากาศ ชิว-ลาน-ฮี ตัวสั้นเทาไปกับ เสียงระฆังที่ไหวไปมา มือทั้งสองของเขาชะงักนิ่ง และเขาก็คิดได้ว่าตนเองมิได้มีพลังใดเลยที่จะ แก่แค้นให้สำเร็จได้

ความเกลียดชังที่ไม่บรรลุนั้นค่อยลดลงไปเรื่อยๆ ดับสูญไปด้วยเหตุจากโทสะอัน ใหญ่หลวง ภายใต้น้ำดาว เขาผลະจากที่นั่นไปสู่เมือง ณ ที่ซึ่งมีเสียงเรียกอันแข็งแะ

LE RÉVEILLON DU COLONEL JERKOF

Serge Mikhaïlovitch Jerkof, colonel à la garde impériale, enleva son cache-poussière, baissa le rideau de fer et sortit de la librairie où, toute la journée, pour un salaire assez misérable, il ficelait des paquets de volumes.

Son pardessus était mince ; le soir était d'un froid acide. Jerkof marcha très vite.

Il atteignait bientôt le boulevard Saint-Michel et se dirigea vers la rue Tournefort, où il occupait une chambre mansardée.

Une fatigue profonde pesait sur ses membres et faisait le vide en son esprit. Elle venait de si loin qu'il la subissait sans la percevoir : des mois de luttes mortelles en Russie, des années de privations à l'étranger, les occupations mécaniques, fastidieuses et sans issue, auxquelles il était astreint, y avaient ajouté un sceau définitif.

Il allait à travers une cohue de passants sans remarquer qu'elle était plus dense et désœuvrée qu'à l'ordinaire. Pour lui, ce soir-là ne différait pas des autres. Il irait, comme tous les jours, acheter quelques provisions, préparerait son dîner sur une lampe à pétrole et se coucherait, très las.

Dans l'épicerie où il se fournissait régulièrement, il eut une surprise. La pièce était pleine de chalands. Ménagères affairées, petites gens, pour qui la vie matérielle était chaque matin une équation difficile à résoudre, choisissaient des victuailles que, à l'ordinaire, leur état leur interdisait.

Le colonel se souvint qu'on était au 24 décembre, le soir du Réveillon.

วันคริสต์มาสอีฟของพันเอกเมอคอฟ

ชาร์ม มิคาอิลอวิช เมอคอฟ พันเอกแห่งกองทหารรักษาพระองค์ได้ถอดเสื้อคลุมกันฝุ่นออก ปิดประตูเหล็กและเดินออกจากร้านขายหนังสือที่ซึ่งเขามีหน้าที่ใช้เชือกมัดหนังสือตลอดทั้งวันด้วยเงินเดือนค่อนข้างต่ำ

เสื้อคลุมกันหนาวของเขาบาง อากาศในตอนเย็นวันนั้นหนาวจับจิต เมอคอฟสวท้าวเดินอย่างรีบเร่ง

ในไม่ช้าเขาก็มาถึงถนนสายใหญ่แซนต์-มิเชล และมุ่งหน้าไปยังถนนตุร์เนอเฟอर्टที่ซึ่งเขาพักอยู่ในห้องใต้หลังคา

ความเหน็ดเหนื่อยเหลือประมาณประดังเข้าใส่อวัยวะส่วนต่างๆ ของเขาและทำให้ในจิตใจของเขาว่างเปล่า ความเหนื่อยนั้นมาจากที่ไกลแสนไกลเสียจนเขาไม่รู้ตัว มันมาจากการสู้รบถึงเป็นถึงตายหลายๆ เดือนในรัสเซีย การมีชีวิตอย่างอดอยากเป็นปีๆ ในต่างประเทศ การทำงานราวเครื่องจักรกล ที่น่าเบื่อหน่าย และโดยไม่มีทางเลือกอื่น ซึ่งเขาต้องจำทนและเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ปิดตายชีวิตเขาไว้อย่างนั้น

เขาผ่านผู้สัญจรไปมาที่คลาคล่ำโดยหาได้สังเกตไม่ว่าฝูงชนเหล่านั้นหนาแน่นและมีผู้คนที่ไม่ได้ทำงานทำการมากกว่าปกติ สำหรับเขาแล้วคืนนี้มิได้แตกต่างจากคืนก่อนๆ เขายังคงต้องไปซื้อของกินของใช้ดังเช่นทุกๆ วัน ต้องเตรียมอาหารมื้อเย็นโดยใช้ตะเกียงน้ำมันและต้องเข้านอนอย่างแสนเหนื่อยล้า

ในร้านขายของชำที่เขาซื้อเสบียงอาหารตามปกตินั้น เขารู้สึกประหลาดใจในร้านเต็มไปด้วยลูกค้า แม่บ้านที่ง่วนอยู่กับการจ่ายตลาด พวกคนหาเช้ากินค่ำ ซึ่งสำหรับคนพวกนั้นชีวิตในทุกๆ เช้าเป็นสมการที่แก้ยาก คนพวกนี้กำลังเลือกอาหารการกินที่พวกเขาสามารถทำได้ในสภาวะปกติ

นายพันเอกจำได้ว่าวันนี้เป็นวันที่ 24 ธันวาคม คืนก่อนวันคริสต์มาส

Il lui sembla que son cœur s'alourdissait. La joie des autres et cet air de fête qui embellit les plus humbles visages lui rendaient tout à coup plus cruelles et comme neuves sa misère, sa tristesse, sa solitude...

Hâtivement, il fit ses achats, monta dans sa chambre. Pour la première fois, il en vit toute la pauvreté. Mais sentant obscurément que l'indifférence mornie qui l'imprégnait d'habitude lui permettait, seule, de supporter la vie qu'il aimait, Serge Mikhaïlovitch se contraignit d'un rude effort à poursuivre, sans réfléchir, l'accomplissement machinal de ses gestes quotidiens.

Il arriva ainsi à préparer son bref repas et à le manger sans goût. Mais lorsque l'heure vint de se déshabiller, la force lui manqua.

Le sourd travail intérieur que sa volonté avait réussi à masquer jusque-là portait ses fruits amers : dans cette nuit joyeuse, entouré par l'immense ville dont il semblait entendre la rumeur de plaisir, le sommeil ne viendrait point. Et la pensée d'étendre son corps sur le grabat dur et glacé pour n'y point dormir lui fut intolérable.

Il se mit à marcher à travers la chambre, tandis qu'une angoisse vacillait dans ses yeux. Des images fragmentées se bouscuaient sous son front. Il ne pouvait s'attacher à aucune d'elles, mais toutes apportaient un lambeau de détresse qu'il était impuissant à vaincre.

Inconsciemment, Jerkof s'arrêta devant sa malle, l'ouvrit et, d'une enveloppe, tira deux billets de cent francs. Puis il se passa la main sur les tempes et murmura, comme réveillé :

- Je suis fou.

Un sourire douloureux crispa sa bouche. Il venait de comprendre qu'il voulait, lui aussi, quelque part, dans le bruit, la lumière et le vin, fêter le Réveillon.

Il haussa les épaules. Quel rêve enfantin ! Cet argent qui tremblait entre ses doigts était sa réserve suprême contre l'inconnu...

เขารู้สึกว่าหัวใจของเขายิ่งหนักอึ้งมากกว่าเดิม ความรื่นเริงของคนอื่นๆ และบรรยากาศของงานฉลองซึ่งแต่งแต้มใบหน้าของเหล่าผู้ที่ต้อยต่ำที่สุดได้กลายเป็นความโหดร้ายยิ่งขึ้นในฉบับปล้นสำหรับเขาและเหมือนกับทำให้ทั้งความทุกข์ ความเศร้า ความเปล่าเปลี่ยวของเขากลับปรากฏขึ้นอีกครั้ง...

เขารีบร้อนซื้อข้าวของและขึ้นไปบนห้องของตนเอง และนี่เป็นครั้งแรกที่เขาจมปลักอยู่กับความลำเค็ญทุกอย่าง อย่างในห้องนั้น แต่เขาก็รู้สึกคล้ายคลึงคลบลคลว่าความไม่ยินดีร้ายอันน่าเศร้าที่ซึมซาบด้วยความเคียดชังนั้นช่วยให้เขาทนกับชีวิตที่เขารัก แครม มิคาอิลอวิช ช่มใจใช้ความพยายามอย่างลำบากยากเย็นในการทำกิจกรรมประจำวันโดยมิต้องคิดไตร่ตรองใดๆ รวากับเครื่องจักร

แล้วเขาก็ได้จัดเตรียมอาหารมื้อง่าย ๆ ให้แล้วเสร็จและกินอย่างไม่รู้รสชาติ แต่เมื่อได้เวลาถอดเสื้อผ้า เขากลับขาดพละกำลังไปเลย

การเฝ้าคิดใคร่ครวญอยู่เฉยๆ ซึ่งความมุ่งมั่นของเขาเคยปิดบังมันไว้ในใจได้จนถึงบัดนี้จนกระทั่งได้เกิดผลอันขมขื่นขึ้นมา ในคำคืนอันหฤหรรษ์ การอยู่ท่ามกลางเมืองใหญ่ที่ดูเหมือนจะได้ยินถ้อยคำพราวดูกันด้วยความยินดีปรีดา ทำให้เขากลับนอนไม่หลับ และความคิดที่จะนอนแผ่หลาอยู่บนเตียงสี่ประตูที่ทั้งแข็งทั้งเย็นโดยไม่หลับนั้นสุดแสนจะทนได้

เขาจึงเริ่มเดินไปมาในห้องขณะที่ความกังวลเดินร่ำอยู่ในดวงตาของเขา เศษเสี้ยวภาพต่างๆ แย่งกันผุดขึ้นมาในสมอง เขามีอาจเฝ้าติดตามภาพใดภาพหนึ่งได้เลย แต่ทุกภาพนั้นล้วนนำความทุกข์ระทมขึ้นเล็กขึ้นน้อยมาสู่เขาโดยที่เขาไม่มีพลังเพียงพอจะเอาชนะมันได้

เขาคอพหุยุคยืนตรงหน้าหีบเสื้อผ้าของตนอย่างใจลอย เปิดมันออกและดึงธนบัตร 100 ฟรังก์ 2 ใบออกมาจากซอง แล้วเขาก็ยกมือขึ้นกุมขมับสองข้างและพึมพำเหมือนคนที่ถูกปลุกให้ตื่นว่า

“ฉันมันบ้า”

รอยยิ้มอันปวดร้าวทำให้ปากของเขาเฝิ้มเกร็ง เขาเพิ่งจะเข้าใจว่าตัวเขาเองก็ต้องการที่สักแห่งเพื่อฉลองวันคริสต์มาสที่ท่ามกลางเสียงอึ้งคะนึง แสงสีและเหล่าไวน์

เขายกไหล่ ผันเป็นเด็กไปได้ เงินซึ่งสันไหวอยู่ที่นิ้วมือของเขาเป็นเงินสะสมที่สำคัญยิ่งยวดที่เขาเก็บไว้ใช้ในยามที่มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น...

Longtemps le colonel resta immobile, rêvant. Et, brusquement, l'appel invincible, venu du plus profond de sa chair, qui l'avait jeté au cœur des rouges batailles, qui lui avait fait gagner et perdre des fortunes sur un coup de dés, cet instinct du risque et de l'oubli, que sa vie terne d'émigré avait pu réduire mais non pas supprimer, l'emporta.

Il chiffonna les deux billets, les glissa dans sa poche, descendit l'escalier roide, arrêta une voiture et, au chauffeur, il cria de sa voix de grand seigneur miraculeusement retrouvée :

- À Montmartre !

*

Intrigués, les soupeurs examinaient cet homme, haut de taille, qui, seul, à une table, inclinait son fier visage meurtri sur une coupe de champagne.

L'usure de ses vêtements étonnait parmi le luxe insolent, mais ses mains étaient si parfaites qu'elles anoblissaient ses manchettes éliminées.

Un orchestre nègre faisait trembler les cristaux. La clarté des lustres avait l'éclat et la dureté d'un métal en fusion. Mais le tumulte et la lumière, les rires et les danses, loin de verser au colonel Serge Mikhaïlovitch cet anéantissement de la mémoire qu'il était venu chercher, lui donnaient au contraire une acuité terrible de souvenirs.

Il n'avait pas encore touché au vin doré mais, dans sa trame palpitante, les yeux de Jerkof retrouvaient tout un monde évanoui...

Une file de traîneaux, attelés de troïkas couvertes de sonnettes claires, glissaient comme une tempête heureuse sur la neige aux reflets bleus de lune. Les cochers excitaient les chevaux écumants avec des cris affectueux et farouches.

นายพันเอกยืนนิ่งอยู่เป็นนาน กำลังอยู่ในอารมณ์ฝัน และจับพลันนั่นเองก็มีเสียงที่มี
อาจด้านทานได้ออกมาจากส่วนลึกสุดของเลือดเนื้อของเขา มันเคยผลักไล่ให้เขาเข้าไปสู่กลาง
สมรภูมิลือด เสียงซึ่งทำให้เขาได้หรือเสียเดิมพันมหาศาลด้วยการโยนลูกเต๋าเพียงครั้งเดียว
สัญชาตญาณของความเสียว และการลี้มลินทุกสิ่งทุกอย่างได้ชักนำเขาไป แม้ว่าชีวิตของการเป็นผู้
อพยพอันขมขื่นของเขาจะทำให้สัญชาตญาณของความเสียวและการลี้มลินทุกสิ่งทุกอย่างนั้นได้
ลดน้อยลงไป แต่ก็มิอาจกำจัดให้หมดสิ้นไปได้

เขายำอาบัตร์ 2 ใบและสอดมันเข้าไปในกระเป๋ากางเกงลงบันไดที่ชั้น เรียกรถ
รับจ้างคันหนึ่งให้จอดและตะโกนบอกคนขับด้วยเสียงของผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ที่กลับคืนมาอย่าง
น่านมหัศจรรย์ อีกครั้งหนึ่งว่า

“ไปย่านมองมาร์ตชิ”

*

พวกลูกค้าที่รับประทานอาหารเย็นต่างสำรวจตรวจตราชายผู้นี้ด้วยความประหลาด
ใจ เขาเป็นผู้ชายร่างสูงนั่งอยู่คนเดียวที่โต๊ะ ก้มหน้าทีแสดง ความภาคภูมิใจแต่ดูเป็นทุกข์เหนือแก้ว
แชมเปญ

ในบริเวณที่แวดล้อมไปด้วยความหรรษาอย่างไม่ยี่หระ เสื้อผ้าโกโรโกโสของเขาสร้าง
ความประหลาดใจ แต่มือทั้งสองของเขากลับดงามสมบูรณ์แบบจนทำให้ปลายแขนเสื้อที่เปื้อนรุ่ม
นั้นดูสง่างามขึ้น

เสียงดนตรีของวงคนผิวดำทำให้แก้วเจียรไนลั่นสะเทือน แสงไฟจ้าของโคมระย้า
ส่องสว่างไสวและหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับความแข็งแกร่งของโลหะ แต่เสียงอีกทีกและแสงไฟ
ทั้งเสียงหัวเราะและการเดินร่าไม่อาจเทความทรงจำที่เขาเพียงทำให้ดับสูญทิ้งไปได้ ตรงกันข้ามสิ่ง
เหล่านั้นกลับทำให้ความทรงจำของเขายิ่งรุนแรง

เขายังไม่ได้แตะต้องเหล้าไวน์สีทองเลย แต่ในความทรงจำที่เด่นเร้าอยู่นั้น ดวงตาของ
เมอคคอปกลับพบกับโลกที่เคยลี้มลินไป...

ขบวนรถเลื่อนเป็นแถวยาวผูกติดกับรถเลื่อนทrolleyกาแบบรัสเซียที่มีกระดิ่งเสียง
กังวานแววนอยู่เต็มนั้นแล่นไปปานพายุฤดูหรรษาบนหิมะที่มีแสงสีน้ำเงินสะท้อนมาจากดวงจันทร์
บรรดาสารภีรถม้าต่างกระตุ่นม้าที่มีน้ำลายออกเป็นฟองด้วยการตะโกนทั้งอย่างรักใคร่และ
โหดร้าย

Dans la capitale entière, ce n'était que sons de cloches de Noël et bruit de chansons. La Néva royale et glacée brillait entre les perspectives de palais et d'églises. On allait aux Îles.

Déjà la griserie chauffait le sang des hommes, amollissait le regard des femmes. L'air vif et pur y mêlait une allégresse légère et pleine de fraîche volupté.

Puis, les tziganes ! Leur troupe faisait jaillir des violons et des gorges toute la joie, toute la tristesse. Les rudes mélodies, nées dans les steppes du bruissement des herbes et du murmure des eaux, animaient les romances vulgaires d'ivresse, de désespoir et d'amour.

Et le colonel Jerkof se rappela celui qui menait le chœur brutal et superbe : Mitka *la canaille*, avec ses yeux d'ébène poli, ses joues grasses et sa voix cuivrée. Mitka l'incomparable, à qui l'on jetait l'or par poignées pour qu'il exaspérât encore l'ardeur frénétique des siens.

Une colère souleva Serge Mikhaïlovitch contre sa propre naïveté. Comment avait-il pu croire que, après des réveillons pareils, il trouverait quelque plaisir à une fête mesurée ?

Pour s'étourdir, il vida d'un trait sa coupe, mais le champagne lui parut fade. Il appela le garçon, lui jeta ses deux derniers billets et se leva.

Mais un tressaillement le raidit. L'orchestre s'était tu et d'une draperie qui se levait, surgit, bariolée et sonore, une troupe bronzée aux dents éclatantes.

- Les tziganes ! murmura le colonel.

Il retomba sur sa chaise.

ทั่วทั้งเมืองหลวงนั้นก็มีแต่เสียงระฆังเทศกาลคริสต์มาสและเสียงเพลง แม่น้ำเนวาอันยิ่งใหญ่ และเป็นน้ำแข็งสองประกายท่ามกลางภาพของบรรดาพระราชวังและโบสถ์ ผู้คนต่างไปยัง หมู่เกาะกลางน้ำ

อาการเมินเมาทำให้เลือดของผู้คนสูบฉีดร้อนรุ่มไปหมด ทำให้สายตาของพวกเขาผู้หญิงก็ดูอ่อนลงด้วย บรรยากาศที่มีชีวิตชีวาและบริสุทธิ์ผสมผสานกับความสุขที่ละเมียดละไมและเต็มไปด้วยความรู้สึกเบิกบานใจอันสดชื่น

แล้วก็มีพวกยิปซี คนกลุ่มนี้ได้สีไวโอลินและส่งเสียงแห่งความร่าเริงยินดี และความเศร้าทั้งมวลออกมาจากลำคอ ท่วงทำนองเพลงหยาบๆ อันถือกำเนิดในทุ่งหญ้า ที่มีเสียงพงหญ้าถูกลมและเสียงกระซิบของสายน้ำทำให้เพลงรักบ้านๆ นั้นมีชีวิตชีวาขึ้นด้วยความเมินเมา ความสิ้นหวัง และความรัก

และพันเอกเมอคอฟก็จำได้ว่าบุคคลผู้ซึ่งอำนวยเพลงประสานเสียงแบบอนารยะและวิเศษสุด ก็คือ มิตกาผู้ด้อยต่ำซึ่งมีดวงตาสีดำลับเป็นประกาย แก้มอวบอูมและมีเสียงกังวาน มิตกาผู้ไม่มีใครเปรียบได้ผู้ซึ่งมีผู้คนโยนเหรียญทองเป็นกำมือให้เพื่อเขาได้เพิ่มพลังร้อนแรงในบทเพลงต่างๆ ยิ่งขึ้นไปอีก

แซร์ฌ มีคาอิลอวิชรู้สึกขุ่นเคืองต่อความคิดที่ขี้ๆ ของตัวเอง เขาคิดไปได้อย่างไรว่า หลังวันคริสต์มาสอีฟแบบนี้แล้วเขาจะยังคงมีความสุขเล็กๆ น้อยๆ ในงานฉลองแบบธรรมดาๆ

เขาดื่มเหล้าในแก้วรวดเดียวจนเกลี้ยงเพื่อให้เมา แต่รู้สึกว้าวุ่นและขมขื่นกลับใจติด เขาเรียกบอย โยนแบงก์ 2 ใบสุดท้ายให้แก่พนักงานผู้นั้นและลุกขึ้น

แต่การลุกขึ้นอย่างฉับพลันทำให้ตัวเขาแข็งเกร็ง วงดนตรีจบการแสดงแล้วและม่านยกสูงขึ้น กลุ่มนักแสดงปรากฏตัว แต่งตัวหลากสีสันและมีเสียงอื้ออึง ผิวสีคล้ำมีพื้นขาววาววับ

“พวกยิปซีนีนา” นายพันเอกพึมพำ

เขาทรุดตัวลงบนเก้าอี้อีกครั้ง

Les archets, comme des flammes, coururent sur les cordes chantantes, les voix riches et meurtries montèrent dans la salle enfumée.

Tout s'effaça pour Jerkof : sa famille massacrée, sa misère sans issue, les travaux mesquins, l'existence ruinée. Il ne vivait plus que dans les rythmes barbares et splendides, dans cet orage déchaîné de joie et de somptueux désespoir.

Sur un accord brusque, la mélodie mourut. Un lourd enchantement oppressa le colonel, mais une assiette pleine de billets et tendue devant lui vint l'en tirer.

Machinalement, il fouilla ses poches : elles étaient vides. Il leva des yeux confus sur le quêteur et un tremblement le secoua. Mitka ! C'était Mitka !

Les années n'avaient point entamé la ronde fermeté de sa figure, l'éclat luisant de ses yeux, ni son sourire familial et servile.

Le tzigane aussi l'avait reconnu. Ses prunelles vives coururent sur les traits émaciés de Jerkof, sur son veston fripé. Il s'inclina respectueusement et dit en russe :

- Ne vous en allez pas avant la fin Votre Excellence Serge Mikhaïlovitch. Nous fêterons la Noël comme au bon vieux temps.

*

Jusqu'à l'aube, dans un cabinet particulier, Mitka *la canaille*, en souvenir des nuits des Îles, soula Jerkof de ses chansons préférées. Et le colonel eut contre lui, attentives à ses désirs, deux filles aux seins bruns.

คันไวโอลินโยกย้ายไปมาเร็วร่าวกับเปลวเพลิงบนสายที่บรรเลงเสียงเพลงนั้น เสียงดังสนั่นและเคร่าสร้อยได้ยินไปทั่วห้องที่มีควันเต็มไปหมด

ทุกสิ่งทุกอย่างลบลบเลื่อนไปแล้วสำหรับเมอคอฟ ครอบครัวของเขาถูกฆ่าล้างครว ความทุกข์ยากหาทางออกไม่ได้ งานที่ต่ำต้อย ความเป็นอยู่แร้นแค้น เขามีชีวิตอยู่ได้ก็แต่ใน ท่วงทำนองที่ทั้งป่าเถื่อนและเยี้ยมยออด อยู่ในลมมรสุมที่โหมกระหน่ำทั้งความสุขและความทุกข์อันใหญ่หลวง

ท่วงทำนองของคนตรีหยุดลงในเสียงประสานฉับพลันนั่นเอง ความยินดีปรีดาอันหนักอึ้งโหมทับทันเอกเมอคอฟ แต่งานที่เต็มไปด้วยธนบัตรที่ยื่นมาเบื้องหน้าเขาได้จุดเขาให้ตื่น จากภวังค์

เขาค้นในกระเป๋าอย่างเคยชิน กระเป๋าว่างเปล่า เขาเงยหน้า ดวงตาสับสนมองไปยังชายผู้มาขอเงินและเขาก็กลับตัวสั้น มิตก มิตกานั่นเอง

หลายปีที่ผ่านมาได้ทำให้ใบหน้าของเขาเปลี่ยนไป เขายังคงมีใบหน้าเข้ม อวบอิม ดวงตาเป็นประกายคมกล้า รอยยิ้มที่เป็นกันเองและฟินอบพิเทา

ยิปซีคนนั้นจำเขาได้เช่นกัน ลูกตาดำที่มีชีวิตชีวาปราดมองไปบนที่ใบหน้าฝ่ายผมของเมอคอฟ มองเลื้อยแจ็กเก็ตที่ยับยู่ของเขา เขาโค้งให้เป็นการคารวะ และพูดเป็นภาษารัสเซียว่า

“อย่าเพิ่งไปก่อนที่การแสดงจะจบลงสิครับ พณฯ ท่านแฮร์ม มิคาลิโวลีทซ์ เราจะฉลองวันคริสต์มาสเหมือนวันเก่าๆ กัน”

*

จนกระทั่งใกล้รุ่ง ภายในห้องพิเศษมิตกาคู่ต้อยตัวทำให้เมอคอฟเมามัวไปกับบรรดาบทเพลงที่โปรดปราน ซึ่งชวนให้รำลึกถึงคำคืนที่หมู่เกาะกลางน้ำ และท่านนายพันมีสาวสองนางผู้มีปทุมถิ่นผิวดำแดงขนบข้าง เฝ้าตอบสนองความใคร่ของเขา

LE SUICIDÉ

- Alors, Perrin, c'est entendu, vous demandez la reconnaissance du soir ?
- Oui, mon lieutenant.
- Très dangereuse, vous le savez ?
- Mais oui, mon lieutenant.
- Eh bien, allez-y, puisque vous le voulez.
- Merci, mon lieutenant.

Resté seul dans l'abri massif qui semblait s'écraser sur sa tête, l'officier rêva quelques instants. Il était jeune encore, Perrin, malgré les mèches grises qui serraient son front, malgré la fatigue de son regard, et cependant quelle amertume il avait dans la voix, quelle indifférence à vivre ! À la section, on l'avait vite pris en amitié bien qu'il fût relativement nouveau et qu'il se tint toujours à l'écart. Mais il cédait sa ration de vin, il offrait largement des cigarettes, il était le premier pour les « coups dur » et les camarades avaient passé sur un isolement qui d'ordinaire choque les âmes simples et qu'elles prennent volontiers pour de l'orgueil. D'ailleurs on le disait poitrinaire et, à cause de sa tristesse, on l'avait surnommé *le suicidé*.

Ses notes confidentielles portaient : « Engagé volontaire, excellente éducation, admirable soldat, a tué sa femme infidèle et a été acquitté. »

L'officier pensait à cela et comment, ayant appris que Perrin avait refusé son tour de permission, il avait fait appeler.

- C'est vrai que vous ne partez pas ? lui demanda-t-il.
- Je préfère laisser ma place aux camarades, mon lieutenant.
- Pourquoi donc, mon petit ? Dites-moi, vous n'avez personne chez qui aller ?
- Peut-être...

คนรนาที่ตาย

“เฮลละ แปรแรง เป็นอันว่าตกลง คุณขอลาตระเวนช่วงค่ำไซ้ใหม่”

“ครับ ผู้หมวด”

“คุณรู้ไซ้ใหม่ว่ามันอันตรายมากนะ”

“ทราบครับ ผู้หมวด”

“เฮลละ ไปได้เลย ในเมื่อคุณต้องการอย่างนั้น”

“ขอบคุณครับ ผู้หมวด”

ผู้บังคับบัญชานี้ตอกอยู่ในวงค์ชั่วขณะ เขาอยู่เพียงลำพังในที่หลบภัยขนาดใหญ่ซึ่งดูเหมือนจะถล่มทับหัวของเขา แปรแรงยังหนุ่มแน่นอยู่ ถึงแม้ว่าจะมีปอยผมสีเทาที่ขมับทั้งสองข้าง มาปรกที่หน้าผาก แม้นัยน์ตาจะเหนื่อยล้า แต่กระนั้น น้ำเสียงของเขาฟังดูขมขื่นอะไรเช่นนั้น เขาช่างไม่รู้สึกริษยิตินร้ายว่าจะมีชีวิตอยู่หรือไม่ ที่หน่วยของเขาผู้คนเป็นมิตรกับเขาได้รวดเร็ว ถึงแม้เขาจะเพิ่งมาทำงานได้ไม่นานนัก และมักปลีกตัวออกห่างจากคนอื่นๆ อยู่เสมอ แต่เขายอมเสียสละเหล่าโชนในสวนของเขา เขาแจกจ่ายนูหรืออย่างใจกว้าง เขาเป็นคนแรกสำหรับ “เรื่องนุ้ โหดๆ” และพวกเพื่อนๆ ต่างยอมรับนิสัยชอบปลีกวิเวกของเขา ซึ่งโดยปกติทำให้หัวอกคนธรรมดาๆ รับไม่ได้และมักเชื่ออย่างสนิทใจว่าเป็นความโยโหงงของเขา ผู้คนยังพูดกันว่าเขาเป็นวิธโรค และเนื่องมาจากความซึ่มเศร้ายของเขา ผู้คนจึงขนานนามเขาว่า “คนรนาที่ตาย”

บันทึกลับของเขาได้ระบุว่า “เป็นทหารอาสาสมัคร มีการศึกษาสูง เป็นทหารที่น่าชื่นชม ได้เคยฆ่าภรรยาที่คบชู้ และถูกตัดสินว่าไม่ผิด”

ผู้บังคับบัญชาคิดถึงเรื่องนี้และเนื่องจากแปรแรงสละสิทธิ์ที่จะลาหยุดเมื่อถึงเวรของเขา ผู้บังคับบัญชาก็จึงเรียกเขาให้เข้าพบ

“จริงไหมที่คุณไม่ลาหยุด” ผู้บังคับบัญชาถาม

“ผู้หมวดครับ ผมอยากจะยกเวรหยุดของผมให้กับเพื่อนทหารคนอื่นๆ ครับผม”

“ทำไมละ หนุ่มน้อย คุณบอกผมหน่อยซิ คุณไม่มีที่ไปไซ้ใหม่”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ครับผม...”

- Si ce n'est que cela, je vais vous donner l'adresse de mes parents. Ils seront heureux de vous recevoir.

Perrin hésita quelques instants, puis répondit :

- Je suis très ému de votre offre, mon lieutenant. Mais je ne l'accepterai pas.

L'officier n'insista pas. Mais depuis lors, quand il rencontrait Perrin un indéfinissable malaise le prenait comme devant un condamné. Cette fois-là encore, il n'osa lui refuser la mission périlleuse qu'il demandait sans aucun ordre, tout en grommelant :

- Dommage, il y restera un jour.

Une balle passa comme un gémissement rapide au-dessus de Perrin qui rampait. Une autre remua la boue à ses côtés. Il s'arrêta pour opérer l'espèce d'auscultation machinale et intérieure dont il avait pris l'habitude. Non, il n'avait pas eu peur ; non, il n'avait pas surpris en lui-même le tressaillement obscur et éternel que l'instinct avec la mort donne aux hommes. Et ce n'était pas de la bravoure, hélas ! la bravoure, orgueil calme ou force joyeuse de vivre – ce n'était que le vide où il avait sombré après la terrible aventure, le vide de tout désir comme de toute angoisse. Il se remit en mouvement sous le ciel sans lune et lourd d'étoiles.

- Ne faisons pas de bruit, pensait-il. Attention à cette racine... Décidément, je crois qu'il ne me reste qu'à mourir. Je suis las de tout... Qu'est-ce qui bouge là, à ma gauche ? Non, rien, un rat... J'ai cru que la guerre me donnerait une âme neuve, je me suis trompé... Plaquons-nous, une fusée... Bah ! j'arriverai bien à me faire loger une balle dans la tête, et ce sera fini... Quel sale terrain !...

Il s'arrachait avec peine à la boue prenante de la Somme. Il atteignit enfin les tranchées allemandes dont les parapets démolis par l'arrosage du jour le laissèrent facilement glisser au fond. Il devait explorer les deux premières lignes pour vérifier leur évacuation, et il le fit soigneusement, sans hâte ni témérité. Sa mission accomplie, il s'en revenait avec le même détachement et la même atonie au fond du cœur. Il murmurait :

“ถ้าเป็นเรื่องแค่นั้น ผมจะให้ที่อยู่ของพ่อแม่ผม พวกท่านจะดีใจนะที่ได้ต้อนรับคุณ”

แปแรงแกรรพัททหนึ่ง แล้วตอบว่า

“ผมตื่นตันใจในข้อเสนอของผู้หมวด แต่ผมไม่รับหรอกครับ”

ผู้บังคับบัญชาไม่ได้คะยั้นคะยอ แต่นับแต่นั้นเมื่อเขาได้พบแปแรงแรงความรู้สึกกังวลอันหาคำตอบมิได้แล่นเข้าจับหัวใจของเขาราวกับอยู่เบื้องหน้านักโทษ แล้วยังคราวนี้อีก แปแรงแรงขอทำหน้าที่ที่เสี่ยงอันตรายทั้งที่ไม่มีคำสั่ง เขาก็ไม่กล้าหัดทาน ผู้บังคับบัญชาพูดพึมพำด้วยว่า

“น่าเสียดาย สักวันเขาจะเอาชีวิตไปทิ้ง”

กระสุนลูกหนึ่งยิงมาคล้ายกับเป็นเสียงวัดเหนือศีรษะของแปแรงแรงซึ่งหมอบคลานอยู่ กระสุนอีกลูกทำให้โคลนกระเด็นตกข้างๆ ตัวเขา เขาหยุดนิ่งเพื่อตรวจสอบตนเองตามสัญชาตญาณอย่างที่เขาคุ้นเคย เปล่าเลย เขามีได้กั้ว ไม่ใช่เลย เขาไม่ได้พบอาการสะดุ้งที่ไม่รู้ตัว และที่ไม่จับสั่นซึ่งเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ เมื่อเผชิญความตาย และนี่มิได้เป็นความกล้าหาญอันฉะฉาน ความกล้าหาญชาญชัย ความหยิ่งทะนงอย่างเจียบๆ หรือพลังอันเร้นลับของการมีชีวิตอยู่ - มิแต่เพียงความว่างเปล่าที่เขาจมดิ่งลงไปหลังจากได้มีการผจญภัยอันระทึกใจมา ความว่างเปล่าไม่มีความปรารถนาใดๆ และไม่มีควมวิตกกังวลทั้งปวง เขาเริ่มขยับกายภายใต้ท้องฟ้าไร้จันทร์ และเต็มไปด้วยดวงดาวพร่างพราว

“พวกเราอย่าส่งเสียงนะ” เขาคิด “ระวังรากไม้ที่นี่ด้วย...” ผมเชื่อแน่ว่ามันก็คงจะเหลือ แต่ความตายแล้วละ ผมเหนียวกับทุกสิ่งทุกอย่าง...มีอะไรยับเขยื้อนทางซ้ายมือผมนะ อ้อ ไม่มีอะไร ก็แค่นูตัวหนึ่ง...ผมเชื่อว่าสงครามจะให้จิตวิญญาณใหม่แก่ผมนะ แต่ผมเข้าใจผิด... หมอบลง พลูสัญญาณมา... อะไรกันนักกันหนา คงจะมีสักวันที่จะมีกระสุนเจาะหัวผมเข้าไป และมันจะได้หมดเรื่องหมดราวกันไปเสียที่...สนามรบโสโครกอะไรอย่างนี้วะ...

เขาพยายามถอนตัวออกจากโคลนดูดของแม่น้ำขอมมอย่างยากลำบาก ในที่สุด เขาก็มาถึงสนามเพลาะของพวกเยอรมันจนได้ การยิงสาดมาในวันนั้นทำให้ขอบกำแพงเตี้ยๆ ของสนามเพลาะพังลงทำให้เขาเลื่อนตัวไปก้นบ่อได้อย่างง่ายดาย เขาต้องสำรวจสนามเพลาะ 2 แนวแรกเพื่อตรวจสอบดูว่าพวกเยอรมันหนีออกไปหมดหรือยัง และเขาก็ปฏิบัติกรอย่างถี่ถ้วน โดยไม่รีบร้อน หรือวู่วามเลย ภารกิจเสร็จสิ้นลงแล้ว เขากลับออกไปด้วยความรู้สึกไม่ยินดีร้ายและจิตใจที่อ่อนล้าเหมือนเคย เขาพึมพำว่า

- Ce sera pour une autre fois.

Comme il contournait un coude de boyau, une lumière sourde clignota dans l'ombre et il devina une patrouille allemande qui venait sur lui. Il s'arrêta net, et froidement fit le geste terrible et familier : deux grenades se déchirèrent au milieu du groupe et des hurlements montèrent dans le silence. De la patrouille il ne restait qu'un homme qui se jeta sur Perrin avant qu'il eût pu armer un nouveau projectile. Plus faible, il plia, mais bientôt la lame nue qu'il portait au poignet éventra l'Allemand qui, de douleur, glissa sur le côté, tordu.

Perrin continua sa route en courant. Pas une minute il n'avait perdu son sang-froid et n'avait senti la crainte l'effleurer ; il tenait simplement à rapporter les renseignements qu'on attendait de lui. Il trébucha soudain ; son pied, projeté de tout l'élan du corps, venait de pénétrer profondément dans un sol plus mou. Pour le retirer, il s'arcbouta avec force sur l'autre jambe ; il la sentit prise également. Alors il se coucha à même la boue et essaya de se dégager en rampant, mais la terre gluante tenait bon et même il s'aperçut qu'il enfonçait davantage. Une colère l'emporta contre cet accident stupide et il se débattit violemment, mais plus il faisait d'efforts, plus la boue l'enlisait, gloutonne.

Il la sentit vite toute proche des genoux et une idée l'effleura qui se changea en certitude. Il était pris dans une de ces tourbières mouvantes de la Somme dont ses camarades parlaient avec un murmure superstitieux d'effroi.

Il avait remarqué que, couché, l'absorption se faisait plus lente ; il essaya de se remettre à plat ventre, mais ses jambes étaient raidies comme dans un plâtre et il ne put que s'asseoir, les mains larges, écartées pour offrir plus de surface, diminuer la pression de son corps lourd, lourd.

“ครั้งต่อไปก็แล้วกัน”

ตอนที่เขาเดินอ้อมมุมสนามเพลาะเขาก็เห็นแสงไฟรางๆ กระทบริบในเงามืด เขาเดาได้ว่าหน่วยลาดตระเวนของเยอรมันหน่วยหนึ่งกำลังมุ่งหน้ามาทางเขา เขาหยุดกึกและทำสิ่งน่ากลัวที่คุ้นเคยอย่างเย็นชา ลูกระเบิดมือ 2 ลูกที่เขาขว้างไปนั้นระเบิดท่ามกลางคนกลุ่มนั้น และมีเสียงร้องโหยหวนดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ชายเพียงคนเดียวที่รอดชีวิตจากหน่วยลาดตระเวนเข้าสู่โจมแปรงก่อนที่เขาจะยิงระเบิดลูกใหม่ เขาอ่อนแรงลงกว่าเดิม เขาก็มั่วลงแต่ในฉับพลันนั่นเอง ด้านคมที่เปลือยเปล่าของมีดซึ่งผูกติดกับข้อมือของเขาได้เสียบเข้าที่ท้องของทหารเยอรมันซึ่งตะแคงลง บิดตัวไปมาด้วยความเจ็บปวด

แปรงวิ่งต่อไปตามเส้นทาง ไม่มีสักนาทีเดียวที่เขาจะขาดความสุขุมเยือกเย็นและเขาไม่เคยรู้สึกว่ามีความกลัวเข้ามากรายใกล้เขาแล้ว เขามีแต่ความมุ่งมั่นที่จะนำข้อมูลข่าวที่ผู้คนรอคอยอยู่ไปส่งให้ ในทันใดนั้นเองเขาเซเสียหลัก ขาข้างหนึ่งซึ่งเขาไปตามแรงเหวี่ยงของร่างกายไปติดอยู่ในดินที่อ่อนยวบ เขาได้ใช้กำลังโน้มกายไปยังขาอีกข้างหนึ่งเพื่อที่จะดึงขาข้างที่ติดอยู่ออกมา เขารู้สึกว่าขาอีกข้างหนึ่งก็ติดเข้าไปด้วยเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงเหยียดตัวนอนลงไปโคลนและพยายามดึงร่างกายออกมาให้พ้นด้วยการคลาน แต่พื้นดินที่เหนียวเหนียวกลับยึดเขาไว้อย่างแน่นหนาและเขายังได้สังเกตอีกด้วยว่าเขายังจมลึกไปมากขึ้น ความโกรธอุบัติเหตุที่โง่เขลาครั้งนี้เข้าครอบงำเขา และเขาได้ออกแรงต่อสู้อย่างหนักเพื่อให้หลุดพ้น แต่ยิ่งเขาใช้ความพยายามเท่าใด เขาก็ยิ่งติดโคลน ถูกดูดเข้าไปมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

เขารู้สึกว่าโคลนดูดเข้ามาเกือบถึงเข่าอยู่รอมร่อและเขาได้เกิดความคิดอันหนึ่งที่ได้แปรเปลี่ยนเป็นความมั่นใจ เขาติดอยู่ในบ่อโคลนดูดแห่งหนึ่งของแม่น้ำซอมม์ซึ่งเพื่อนๆ ของเขาต่างรำลึกกันอย่างมงงายด้วยความหวาดกลัว

เขาสังเกตได้ว่าหากนอนราบลง บ่อโคลนจะดูดตัวเขาลงไปได้ช้าลง เขาพยายามทำให้ท้องแบนราบติดพื้นดินอีกครั้งหนึ่ง แต่ขาทั้งสองข้างแข็งตึงเหมือนอยู่ในปูนปลาสเตอร์และเขาก็ได้แต่เพียงนั่งลง มือใหญ่ของเขากางออกเพื่อให้มีพื้นที่มากยิ่งขึ้น ลดแรงกดของน้ำหนักตัวของเขาที่หนักแสนหนัก

Un sentiment désespéré s'insinua en lui. Il était là, perdu entre les deux lignes ennemies, et personne ne pouvait venir le chercher. Pourquoi n'était-il pas mort, tout à l'heure, dans la lutte ? Avec dégoût il subissait l'étreinte humide et visqueuse qui montait jusqu'à son buste. Puis il eut une illusion : le ciel blémissait, le soleil se lèverait sous peu, et alors les camarades le verraient, viendraient à lui.

Mais ses mains déjà étaient soudées dans la vase ; le sol le happait si vite qu'il aurait disparu avant le premier éclair de lumière.

Et tout à coup, à s'imaginer qu'avec le jour il n'y aurait plus rien à la place où il luttait, où il souffrait, où il pensait, qu'il serait scellé, muré dans la boue livide et plate, une terreur l'envahit, lancinante, affolée. Il cria au secours dans la nuit mauvaise, il cria vers tous ceux qui pouvaient l'entendre, camarades ou adversaires, vers tous les êtres humains, pour leur dire qu'il ne voulait pas mourir.

La réponse vint. Un essaim de balles bourdonna autour de lui, fit gicler la vase avec une sonorité veule ; elles le rassurèrent un peu comme des amies. L'une d'elles lui brisa le bras et il entendit un sifflement plus fort, semblable à un passage de train lointain. « Un 150 », pensa-t-il, par réflexe. Puis une secousse, un choc formidable, qui le jeta, évanoui, comme une loque, à quelques mètres. L'obus allemand l'avait dégagé.

Aussitôt que son étourdissement fut passé, hagard, il se rua vers les lignes françaises, courbé pour éviter les shrapnells, éperdu sous leurs miaulements.

Il eut à peine la force d'enjamber la banquette et s'affaissa... Quand il rouvrit les yeux, l'aurore était au ciel, une pauvre aurore à peine lamée de rose, humble sur cette terre défoncée, sur cette boue hideuse, mais elle fut si bonne pour Perrin, si douce et si souriante, qu'il se mit à pleurer. Il avait connu des aubes voluptueuses et splendides, des aubes d'amour, des aubes de force, des aubes de joies, mais aucune d'elles ne valait cette aube d'épouvante où il était né pour une seconde fois.

ความรู้สึกท้อแท้ซึมซาบไปในตัวเขา เขาอยู่ที่นั่นติดอยู่ระหว่างแนวสนามเพลาะ 2 แนวของศัตรูและไม่มีใครสามารถมาช่วยเขาได้ เมื่อถึงนี้ เหตุใดเขาถึงไม่ตายในการรบ เขาต้องทนรับแรงบีบที่ขึ้นและเป็นเมือกๆ ซึ่งขึ้นมาจนถึงลำตัวส่วนบนของเขาด้วยความขยะเขยง แล้วเขาก็เกิดภาพลวงตา ท้องฟ้ามีสีซีด พระอาทิตย์คงจะขึ้นในอีกไม่ช้านี้ และพวกเพื่อนน่าจะได้เห็นเขา และมาช่วยเขา

แต่มือทั้งสองของเขาถูกตรึงอยู่ในเลนเสียแล้ว พื้นดินยึดตัวเขาแน่นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งตัวเขาเองคงจะหายลับลงไปก่อนแสงเงินแสงทองจับขอบฟ้า

และในทันทีนั้นการที่เขาจินตนาการว่าเมื่อสว่างแล้วจะไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่ตรงบริเวณที่เขาต่อสู้ที่เขาทนทุกข์ที่เขาคิดคำนึง การที่เขาจินตนาการว่าเขาจะถูกตรึง ถูกขังอยู่ในโคลนสีซีดและราบเรียบ ความกลัวก็เข้าสู่ใจเขา เป็นความกลัวที่ทนทุกข์ทรมาน ความกลัวที่บ้าคลั่ง เขาร้องขอความช่วยเหลือในคำคืนอันเลวร้าย เขาตะโกนไปยังหมู่คนที่สามารถได้ยินเสียงเขาได้ ไม่ว่ามิตรสหายหรือปรักษ์ ไปยังมนุษยชาติทุกๆ ผู้เพื่อที่จะบอกพวกเขาว่าเขาไม่ยอมตาย

เขาได้คำตอบแล้ว กระสุนห่าใหญ่ตั้งสนั่นรอบๆ ตัวเขาจนทำให้โคลนเลนแตกกระเด็นพร้อมกบมีเสียงสะท้อนเบาๆ กระสุนเหล่านั้นปลอบใจเขาจุดตั้งว่าพวกมันคือมิตรสหาย มีกระสุนลูกหนึ่งยิงเข้าที่แขนของเขาและเขาได้ยินเสียงหวีดดังยิ่งขึ้นคล้ายกับเสียงรถไฟที่วิ่งมาแต่ไกล “กระสุนปืนใหญ่ขนาด 150 มิลลิเมตรแน่” เขาคิดได้ตรงๆ แล้วก็มึนเสียงสะท้อนเลื่อนลั่น มีการปะทะอย่างหนักที่ทำให้เขากระเด็นออกไป 2-3 เมตร เขาสับสนเหมือนดเหมือนกับเป็นเศษผ้าขี้ริ้วชิ้นหนึ่ง กระสุนปืนของเยอรมันทำให้เขาเป็นอิสระออกจากจุดนั้น

ในทันทีที่ความมึนงงได้ผ่านพ้นไป เขาได้วิ่งถลาไปยังเขตแดนของฝรั่งเศสอย่างงงๆ ก้มตัวลงเพื่อให้พ้นจากกระสุนที่กระจายกลางอากาศ ทั้งตื่นตระหนกภายใต้เสียงปืนที่ดังระงม

เขาแทบจะไม่มีกำลังก้าวข้ามเชิงฐานที่มั่นและก็พับลง...เมื่อเขาลืมตาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แสงเงินแสงทองจับขอบฟ้าแล้ว เป็นเวลารุ่งสว่างที่ฟ้ายังไม่เปิดดินก็มีแสงสีชมพูเรื่อย เป็นรุ่งอรุณที่สลัวกลาง เหนือพื้นดินที่จมลงไป เหนือบ่อโคลนอันน่าสะพรึงกลัวแต่ก็เป็นรุ่งอรุณที่ทรงคุณค่าสำหรับแปรง เป็นแสงที่ดูนุ่มนวลยิ่งนักและน่าอภิรมย์เหลือเกิน จนทำให้เขาเริ่มร้องให้ออกมา เขาเคยรู้จักรุ่งอรุณที่ซาบซ่านและงดงาม รุ่งอรุณแห่งความรัก รุ่งอรุณแห่งพลัง และรุ่งอรุณแห่งความเกษมสันต์ แต่ไม่มีรุ่งอรุณครั้งใดๆ เลยที่ทรงคุณค่าเท่ากับรุ่งอรุณอันน่าสะพรึงกลัวครั้งนี้ที่เขาได้ตายแล้วเกิดใหม่เป็นคำรบสอง
